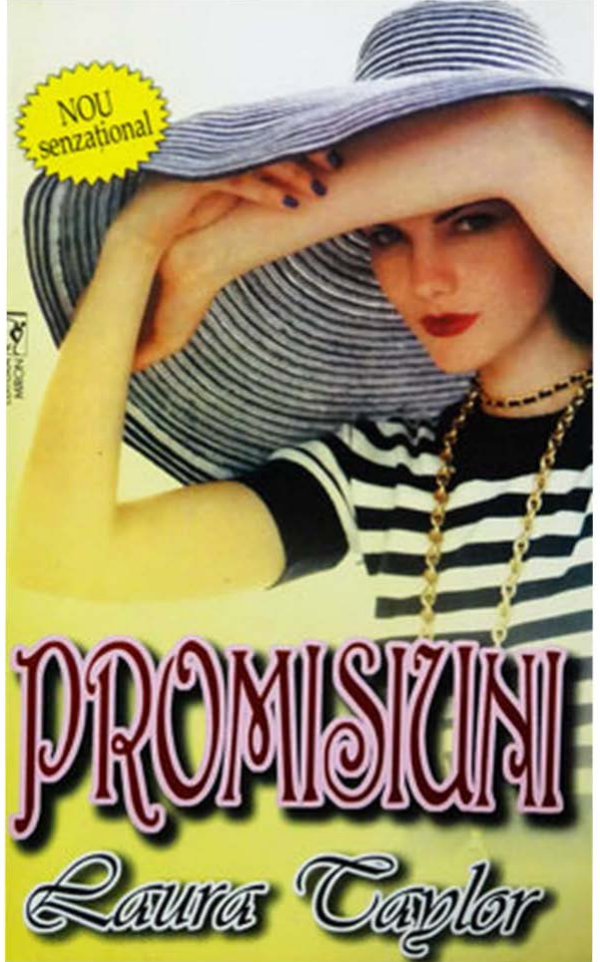
NOU
senzațional
PROMISIUNI
Laura Taylor

ISBN 973 - 95056-8-6

Capitolul 1

Asigurîndu-se că figura nu-i trădează sentimentele confuze, Joshua Wyatt intră în holul casei contruite în stil victorian care adăpostea *Grădinița Primrose*.

Maryville, Alabama, era ultimul loc în care voia să fie, dar ştia că nu mai putea amîna la infinit întîlnirea cu executorul testamentar al răposatului Charles Stanton.

Dezbrăcîndu-şi impermeabilul, Josh o studie pe femeia cu picioare lungi şi păr roşcat, întinsă

pe burtă pe podeaua din camera de joacă. O privi cum, întinzîndu-se, ciupi nasul unuia din cei aproximativ doisprezece preşcolari adunaţi pe duşumea, în jurul ei. Îşi lăsase semnul ei, o pată de vopsea portocaliu-fluorescent.

Primitorul chicoti încîntat şi-i reîntoarse favoarea. Numeroşi alţi copii intrară în încăierare. Nivelul decibelilor produşi de gălăgia din cameră crescu imediat, acoperind furtuna dezlănţuită afară în acea după-amiază tîrzie.

În timp ce femeia de pe podea încerca să scape din asaltul zgomotos, în străfundul lui Josh, în ciuda controlului sever pe care el îl exercita instinctiv asupra lui şi asupra propriei lumi, încolţi dorinţa. Ea se sucea şi se răsucea în timp ce copiii o învăluiau şi-i împroşcau voioşi, peste tot pe unde ajungeau, trupul chircit.

Tricoul foarte larg pe care îl purta i se adunase în jurul abdomenului, dezvelindu-i o talie mică şi şolduri bine conturate. Rîsetele ei răsunau neintimidate, în timp ce, ascunzîndu-şi faţa în palme, se răsuci pe spate implorînd dramatic păsuire.

Josh îşi strînse ochii albaştri. Complexitatea

fizionomiei de clepsidră – abia ascunsă de tricoul femeii şi de pantalonii strîmți care îi înveleau picioarele lungi – îl distrăgea.

Supărat pe sine pentru că se lăsase impresionat de ea, dar şi mai supărat pe ea pentru că-l răscolise, el murmură un jurămînt. Josh îşi readuse gîndurile înapoi la scopul călătoriei şi-şi reaminti că nu avea nevoie de nici o distragere, nici măcar de una aşa de senzuală precum făptura de pe podea.

Rînd pe rînd, copiii gălăgioşi îl observară şi, urmărindu-l cu ochii măriți de curiozitate, făcură toți linişte.

Sesizînd rapida schimbare din comportamentul lor şi brusca tăcere din încăpere, Megan Montgomery îşi înălță capul şi privi spre vizitator. Un amestec de surpriză, groază şi apoi recunoaştere mări ochii ei căprui.

Înroşindu-se, ea se ridică în pricioare, trăgîndu-şi tricoul pe lîngă corp, pe măsură ce înainta.

– Scuzați vopseaua şi bun venit la *Primrose*.

Sedus încă o dată de tonul cald din vocea ei, Josh o întrerupse.

– O caut pe Megan Montgomery.

Glasul lui grav şi rece trimise fiori în tot trupul ei. Megan se cutremură, dar nu era genul de femeie care să se dea la o parte din calea adversarilor.

– Eu sînt Megan, iar dumneata eşti Joshua Wyatt. Te aşteptam.

El o privi distant, meditativ. Deşi se întrebă cum de reuşise să-l identifice cu atîta uşurinţă, el era uimit că executorul testamentar al lui Charles Stanton era o femeie deşteaptă cu un chip şi-un trup care provocau dorinţe sexuale.

– *Dumneata* eşti Megan Montgomery?

Ea încuviinţă din cap, amuzarea strălucindu-i în ochi.

– Te aşteptai să fie cineva mai în vîrstă, nu-i aşa?

Precaut ca întotdeauna, Josh recunoscu.

– Poate.

Ea zîmbi.

– Nu eşti singurul. Mai toţi păţesc la fel, în special aici în Maryville. Ea privi în jos la copilul care părea să-i atace coapsa dreaptă. Scuză-mă o clipă. Punîndu-şi tandru mîna pe umărul băieţelului, ea se aplecă spre el:

– Ce s-a întîmplat, Teddy?

– El a venit să ne fure?

Megan se încruntă şi se lăsă pe vine, buclele ei roşcate căzîndu-i în cascadă pe umeri în timp ce, cuprinzînd mîinile copilului în palmele ei, îi acordă acestuia atenţia maximă.

– Sigur că nu, Teddy. N-am să las pe nimeni să te fure, aşa că nu ai nici un motiv să te nelinişteşti. Îl îmbrăţişă şi-l sărută pe sprînceana încruntată. Astăzi te deleg pe tine responsabil. Vrei să-i conduci pe ceilalţi la bucătărie pentru o gustare? Şi spune-i domnişoarei Caroline că eu am puţină treabă.

Teddy, cu atenţia captată de bărbatul mult mai înalt decît Megan, a cărui prezenţă intimida, spuse „Da, doamnă", înainte de a se retrage şovăitor.

Zîmbind, Megan se ridică în picioare.

– Îmi pare rău. De curînd mama lui Teddy şi-a petrecut o groază de timp avertizîndu-l în privinţa străinilor. Din nefericire, el acum crede că toată lumea vrea să-l răpească.

Josh îşi reaminti izolarea din propria-i copilărie, asigurîndu-se însă că expresia feţei îi rămă-

sese impasibilă.

- Lumea este plină de răufăcători.

– Poate fi, admise ea cu calm, dar paranoia nu este răspunsul. Sînt sigură că este un medium fericit.

– Trebuie să discutăm.

Ea rîse, neintimidată de stilul lui direct.

– Sînt întru totul de acord. Nu pot să-ţi spun ce bucuroasă sînt că în sfîrşit te-am întîlnit, Josh. Privindu-se, Megan făcu o grimasă: Dacă îmi acorzi cîteva clipe, am să mă duc să mă curăţ. Personalul va avea grijă de copii pînă cînd părinţii vor veni să-i ia acasă.

Făcuse un pas pe lîngă el cînd se simţi cuprinsă de încheietura mîinii.

– Nu te deranja. Spune-mi numai de ce Stanton te-a ales tocmai pe tine să te ocupi de averea lui.

Speriată de atingerea şi de comportamentul lui, Megan simţi cum sîngele i se urcă la cap. Îşi ridică privirea spre el, fixînd trăsăturile aspre, dăltuite, de pe chipul lui colţuros. Deşi de-a lungul anilor văzuse numeroase fotografii de-ale lui Josh, îşi dădu seama că forţa bărbăţiei lui nu pu-

tea fi pe deplin estimată şi apreciată fără un contact personal.

Ştia acum că fotografiile nu reuşiseră să surprindă privirea primejdioasă a ochilor săi şi insensibilitatea personalităţii lui. Megan simţi o tresărire senzuală în partea de jos a abdomenului, la neaşteptata conştientizare că el, fără nici un fel de dubii, ar fi un amant extrem de posesiv.

Respiră tremurînd, speriată de calea neaşteptată pe care o apucaseră gîndurile ei. Reorientîndu-şi atenţia spre bărbatul care o studia cu un evident interes sexual, ea îşi dădu seama că nu o deranja privirea lui lipsită de delicateţe. Chiar nu o deranja deloc. Trezise ceva în adîncurile ei, ceva ce nu mai simţise pînă atunci.

Megan cunoştea deja că Josh Wyatt nu era străin de părţile mai puţin rafinate ale vieţii. Conform rapoartelor investigaţiilor pe care Charles Stanton i le arătase, nepotul nelegitim al răposatului patriarh din Maryville, Alabama, crescuse furios, înrăit şi rebel. În ciuda trăsăturilor sale, el reuşise să se afirme în turism şi poate, reflecta ea, tocmai din această cauză, avea şi reputaţia unui om de afaceri agresiv şi foarte dur.

Nu era nici frumos, nici cizelat, în ciuda bunăstării reflectate de costumul negru, modern, de cămaşa de mătase gri-pal, de *Rolex*-ul argintiu care îi încătuşa încheietura mîinii şi de pantofii mocasini din piele, lucraţi manual, pe care ea îi observase din locul ei de pe duşumea.

Josh Wyatt nu era ca toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse, constată ea. Părea intimidant, putemic şi periculos şi, dintr-odată, îşi dădu seama că într-adevăr aşa era, poate chiar mai mult.

Părul lui negru, pe care îl purta mai lung decît era modern, tenul închis şi trăsăturile faciale puternice confirmau disponibilitatea viaţa riscantă şi dispreţul evident pentru slăbiciunile altora. Ochii lui albaştri reflectau sfidarea şi o deşertăciune care evidenţia pierderea timpurie a inocenţei.

Singurul ei regret de moment era că ochii lui înfricoşători erau lipsiţi de cea mai mică umbră de căldură. În schimb, îi aminteau de tundra arctică. Megan înţelese că răbdarea lui era limitată, iar părerile definitive.

– Trebuie să mă schimb. Zîmbi şi, încercînd să se elibereze din strînsoarea lui, îngheţă pe loc,

cînd mîna lui i se ridică pe față.

Palma lui îi cuprinse capul, iar degetul mare luneca în sus şi-n jos pe obrazul ei.

– Vopsea, conchise el scurt, în timp ce căldura invada fața ei îmbujorată.

Surîsul de pe chipul lui Megan dispăru. Confuzia îi întunecă ochii căprui deveniți maronii.

– Mulțumesc, şopti ea, inima tresărindu-i puternic la atingerea lui tandră, neaşteptată.

– Nu ai pentru ce.

Conştientă de prezența micuților care îi priveau din uşa bucătăriei, ea se calmă prin puterea absolută a voinței.

– Eu locuiesc la etaj. Dacă vrei, pînă mă schimb, poți să aştepți în bibliotecă.

Josh îşi coborî mîna, expresia feței lui devenind precaută. Răscolită de atingerea lui, Megan îşi adună simțurile răvăşite şi se îndepărtă.

– Şi totuşi vreau să ştiu de ce eşti executorul testamentar al averii lui Stanton.

Amintindu-şi cu drag de fostul ei vecin, ea se opri la baza scărilor din lemn de stejar.

– Mă tem că Charles a insistat. Cred că asta nu este o problemă, nu-i aşa?

– Numai dacă *vrei* să devină, răspunse el pe un ton răspicat în timp ce urmărea cu privirea zborul ei pe trepte, spre etajul al doilea al imensului conac.

– N-am să-ți fac nici cel mai mic necaz, promise ea voioasă, oprindu-se pe palier. Sînt prea bucuroasă că ai reuşit în cele din urmă să ajungi aici. Biblioteca este a doua uşă pe dreapta. Fă-te comod. Dacă vrei să bei ceva, găseşti nişte sticle în bar. Eu vin îndată.

Josh nu se clinti. Implacabil şi hotărît, el insistă aşteptînd un răspuns.

– De ce?

Megan se opri în fața uşii de la dormitorul ei, tensiunea emanată de Josh Wyatt începînd să o învăluie şi pe ea. El îi amintea de un zurbagiu pus mereu pe ceartă. Agresivitatea lui eroda bucuria pe care i-o produsese venirea lui.

– De ce, ce? întrebă ea foarte încet şi foarte încăpățînată.

– De ce eşti executorul testamentar al unui bătrîn care era de trei ori mai în vîrstă decît tine?

Insistența lui în privința subiectului, fără a mai

menționa nervozitatea pe care nu o ascundea. o călca pe nervi. Enervată la fel de tare, Megan ripostă.

– Așa fac prietenii între ei, Josh, dar probabil că tu nu ai genul de prieteni cărora să le poți încredința astfel de misiuni.

Satisfăcută că-i dăduse un răspuns care să-l facă să mediteze, surprinderea care se așternuse pe fața lui trădînd acest lucru, ea îi întoarse spatele și intră în dormitor. După ce închise ușa, își aruncă în grabă hainele, își șterse vopseaua de pe față și de pe brațe, îmbrăcă un capot de mătase, lung pînă la pămînt, și-și trecu peria prin părul ondulat.

Nu se lăsa intimidată de ostilitatea fățișă a lui Josh sau de firea lui suspicioasă. Cunoscîndu-l, ea nu simți nevoia să-l contrazică. Și nici nu acordă mai mult de cîteva secunde răspunsului ei șocant sau abilității lui de a provoca temperamentul ei irlandez.

În schimb, ea se concentră asupra modului în care avea să-și țină promisiunea pe care o făcuse la moartea lui Charles Stanton. Indiferent că va înfrunta iadul sau potopul, jurase Megan în gînd.

ea îl va ajuta pe Josh să-şi descopere moştenirea. Ştia că nu putea să-i schimbe trecutul, dar îi putea arăta că acum avea o casă pe care putea să o numească *a lui*

Deşi o auzi pe Megan intrînd în bibliotecă, Josh nu se mişcă din faţa *glasswand*-ului care se deschidea în balcon.

– Cei mai mulţi copii sînt luaţi acasă de părinţi în jurul orei şase, îi spuse ea în timp ce gălăgia micuţilor zgomotoşi urca de la parter. În curînd va fi linişte.

O privi, reţinînd calmul cu care ocupă scaunul din apropiere.

– Ploaia a stat, remarcă el, într-un fel decepţionat.

– Ce bine. Terenul de joacă fiind pe punctul de a se transforma într-un lac, trebuia să găsim noi căi de a-i preocupa pe copii. Ea surîse. E nevoie de puţină imaginaţie.

– Nu m-am gîndit. În cele din urmă Josh se întoarse cu faţa spre ea. Presupui că vom fi prieteni?

– Sper că nu sîntem inamici şi cred că totul depinde de cît de încăpăţînat intenţionezi să fii.

El nu se aşteptase ca o floare a feminităţii din

Sud să aibă o limbă atît de ascuțită sau un temperament atît de volubil. În mintea lui apăru neașteptat imaginea lui Megan goală, expusă și maleabil întinsă sub trupul lui. Prins cu garda deschisă, el își încleștă pumnii și remarcă:

– În pat probabil că ești ca o dinamită satinată.

Și eu pot să practic jocul ăsta, Joshua Wyatt.

– Și tu probabil că ești dinamită pură, dar asta nu are nimic de a face cu subiectul de față.

– De ce te agiți atît pentru dorința unui bătrîn?

– Ți-am spus, era prietenul meu.

Josh îi aruncă o privire sceptică.

– Tu cu ce te alegi, Megan?

– Cu multă mîhnire, zise ea sec, gîndindu-se la toată corespondența și cererile de contract făcute de avocatul desemnat cu administrarea averii, pe care Josh le ignorase de la moartea lui Stanton survenită la începutul anului trecut. Se tot întreba dacă scrisoarea trimisă de ea, în urmă cu cinci săptămîni, decisese vizita lui.

– Atunci de ce o faci?

– Pentru că l-am iubit, recunoscu ea. Și pentru

că am făcut o promisiune.

Deodată i se făcu silă de ideea că lui Megan Montgomery i-ar putea totuşi păsa de un bătrîn manipulativ, dar nu se deranja să se întrebe de ce.

– Şi întotdeauna îţi păstrezi promisiunile?

– Ei bine, da. Tu nu?

– Cînd le fac.

Îl privi atentă, observîndu-i, în timp ce traversa camera, expresia cinică şi forţa controlată a trupului puternic. Joshua Wyatt se deplasa ca un jefuitor ce avea intenţia să ucidă.

Megan răsuflă uşurată văzîndu-l că se opreşte în dreptul unui bufet din lemn de mahon, încastrat în perete şi dotat cu o vastă colecţie de cărţi. O intuiţie spontană o determină să comenteze.

– Nu faci prea multe promisiuni, nu-i aşa?

– Rareori.

– Nu ai încredere în oameni, aşa-i?

– Rareori, repetă a doua oară în timp ce-şi turnă într-un pahar coniac dintr-o carafă de cristal. Se rezemă apoi de bufetul de mahon.

– Scrisoarea ta mi-a stîrnit curiozitatea.

Ea ignoră tonul sugestiv din glasul lui.

– Dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi scris mai demult.

Megan se ridică în picioare şi traversă camera, capotul de mătase foşnind uşor pe lîngă corpul ei, cu fiecare pas pe care îl făcea. După ce găsi în frigider o sticlă de vin deja desfăcută, ea îşi turnă într-o cupă puțin *Chardonnay*. Înainte de a sorbi se uită spre el.

– Asta-i chiar ridicol, Josh. Sîntem de aceeaşi parte a baricadei.

– A fost iubitul tău? întrebă el, zgomotul foşnetului mătăsii răsunîndu-i încă în urechi, iar imaginea țesăturii făcînd dragoste cu trupul ei aprinzîndu-se în mintea lui.

Megan aproape că scăpă din mînă băutura. Liniştea îi pieri.

– Ce *să fie?*

– Te-ai culcat cu el?

– Era ca un bunic pentru mine! exclamă ea şocată. Cît de pervers! Cum de ai putut să te gîndeşti la aşa ceva?

– Se mai întîmplă, observă el cu blîndețe, în timp ce mireasma de liliac sălbatic îi trezea simțurile.

– Poate că în lumea ta, dar nu şi într-a mea. Aşa că scoate-ți mintea din mocirlă şi ascultă-mă

foarte atent pentru că tot ce urmează să-ți spun nu am să repet de două ori. Charles Stanton era vecinul şi prietenul meu. Era de asemenea un bătrînel extraordinar de singur, care a plătit amarnic pentru mîndria lui. Cînd i-a împiedicat pe părinții tăi să se căsătorească, unicul lui copil a intrat de timpuriu în mormînt din cauza băuturii, iar Charles şi-a dat seama că te-a privat de un tată şi de o familie adevărată. În timp a încercat să repare greşeala de acum treizeci şi cinci de ani, dar era prea tîrziu. Ai refuzat să-l vezi. Deşi înțelegea respingerea ta, totuşi îl durea.

– Faci parte dintre moştenitori?

Exasperată, Megan respiră adînc.

– *Tu* eşti singurul moştenitor.

_ Probabil că eşti dezamăgită.

– Nu cred că am întîlnit pe cineva care să fie atît de cinic. Îmi pare rău pentru tine.

Un muşchi zvîcni pe obrazul lui. Aruncă paharul pe bufet şi smulse apoi cupa pe care ea o ținea în mînă. Vinul alb se prelinse pe degetele ei. Înainte ca Megan să facă un pas înapoi, o apucă de umeri şi o trase spre el.

– Păstrează-ți mila. Este o irosire de senti-

mente care nu duce la nimic. Singurul lucru valoros pe lumea asta este puterea.

– Dar îmi este milă de tine, Josh, contracară ea cu un ton aspru, deoarece cred că *orice* sentiment risipit pe tine, se destramă.

– Cum îndrăzneşti? spuse el clocotind de furie, cu ochii ca nişte ace de gheaţă. Cum îndrăzneşti?

– Îndrăznesc, pentru că am promis să îndrăznesc. Iar eu îmi păstrez promisiunile. Indiferent de ceea ce gîndeşti, el te-a iubit, Josh. Ca dovadă a dragostei lui şi a regretului pentru greşeala pe care a făcut-o, ţi-a lăsat tot ce i-a aparţinut, tot ce a creat de-a lungul vieţii.

– Să te ia naiba!

Îl privi, emoţiile tulburînd-o şi simţurile năucindu-i-se pe măsură ce se lăsa absorbită de căldura lui seducătoare, de pieptul lui ferm, de furia lui. Îl auzi şoptind din nou:

– Să te ia naiba!

De data asta, însă, cuvintele îi amintiră de o mîngîiere şovăielnică.

Megan îşi ridică ochii şi-l privi fix, inima bătîndu-i sălbatic în piept. Brusc, căldura o invadă în

părțile de jos ale abdomenului. Simți obrajii îmbujorîndu-i-se, iar ochii mărindu-i-se de neîncredere.

– Josh, şopti ea tandru. Ştiu că este greu pentru tine. Ea îşi ridică mîinile şi şi le sprijini pe pieptul lui lat. Acționă în voia instinctului, nu a rațiunii, atunci cînd degetele ei atinseră, prin cămaşă, muşchii lui încordați.

Un fior tulburător se ridică între ei. Megan îşi ținu răsuflarea.

El o strînse mai tare, degetele cufundîndu-i-se adînc în brațele ei, ca reacție la refuzul lui de a concepe că Charles Stanton era capabil şi de altceva în afară de manipulare şi cruzime. Şi oricum, nu o putea respinge sau ignora pe femeia aceasta.

Megan văzu o umbră de violență pe fața lui. Curios, ea nu simți teamă, ci dorință împletită cu compasiune.

– Sînt greu de înțeles, murmură el cu o voce joasă, care răscoli întreaga ei linişte sufletească.

Ea tresări.

– Eşti crud. Situația este şi aşa destul de grea.

– Sînt sincer.

Megan păli, dar rămase neclintită, supraveghind cu privirea chipul zbuciumat al lui Josh. Imediat el se împotrivi încercării ei de indiferenţă, lăsîndu-şi mîinile să rătăcească pe corpul ei, cuprinzîndu-i şoldurile şi trăgînd-o între coapsele lui musculoase. Cînd o simţi încordîndu-se, el înregistră o mică victorie.

– Cît de mult ştii despre mine? întrebă el, parfumul ei de liliac sălbatic învăluindu-l din nou.

– Destul, recunoscu ea precaută. Dar acum nu este vorba despre tine şi despre mine. Nu este vorba despre noi. Genunchii începură să-i tremure şi luptă din răsputeri pentru a nu ceda dorinţei şi simţămintelor pure care o invadaseră.

Aşa ceva nu trebuie să se întîmple, îşi reaminti ea aspru. Ai o treabă de făcut şi o promisiune de ţinut.

– Te doresc, Megan Montgomery.

Capitolul 2

Josh îşi coborî buzele peste ale ei şi luă, mai bine-zis, pretinse, o răsplată pentru informaţiile ei despre el şi pentru contestarea de către ea a explozivei reacţii chimice care îi înconjura. Îi invadă gura, încercînd să-şi satisfacă dorinţa sălbatică care îi făcea trupul să vibreze şi-i înflăcărase simţurile.

Complet înmărmurită, Megan nu se mişcă. Dar nici nu participă. Pur şi simplu stătu acolo, asaltată de trupul lui extraordinar, torturată de mi-

reasma de mosc a pielii lui şi uluită de atingerea experimentată a limbii lui, în încercarea de a-i seduce simţurile.

Împotriva voinţei, dorinţa izbucni în ea. Josh stîrnise în ea o foame aproape devorantă pentru senzaţii şi experienţe pe care mintea ei ameţită încă nu putea să le definească.

În cele din urmă ea se încordă, luptîndu-se cu forţa lui, cu căldura lui atrăgătoare şi cu dorinţa arzătoare care se trezise în partea de jos a abdomenului ei, stigmatizînd-o şi distrugîndu-i ultimele rămăşiţe din liniştea sufletească. Cînd dorinţa o învălui nebuneşte era pe punctul de a renunţa la instinctul de autoapărare pe care îl mai poseda.

Fără tragere de inimă, Josh îi eliberă gura, dar numai după ce rezistenţa ei cedase. El zîmbi atunci, afişînd un surîs uşor, seducător, complet irezistibil care o cutremură pînă în adîncul sufletului.

– Asta *este* despre noi, Megan.

Tremurînd, ea insistă pe nerăsuflate:

– Nu poate fi vorba de *noi*.

– Nu te minţi singură.

Roşeata colorà chipul ei.

– Eu nu fac parte din moştenirea ta. Te afli aici pentru a lua în pnmire averea care implică o întreagà comunitate şi de asemenea mai sper că te afli aici pentru a-ţi umple acele părţi din viaţă care sînt incomplete

– În viaţa mea nu există nimic incomplet.

Contestarea lui nu părea reală, ea simţind că descoperise o fisură în zidul de apărare, altfel impenetrabil.

– Nu există? întrebă Megan. Charles a murit, aşa că tot ceea ce va urma de acum încolo depinde de tine. El nu-ţi mai poate face rău, dar dacă tu vei lăsa ca istoria să se repete, dacă vei permite amărăciunii şi resentimentului să te macine, vei fi la fel de singur ca şi el. Te rog să nu te orbeşti cu adevărata bogăţie a averii lui. Acum ai şansa de a explora moştenirea ta, ca de altfel şi oportunitatea de a experimenta senzaţia de apartenenţă, pe care bănuiesc că nu ai cunoscut-o niciodată pînă acum. N-am putea să declarăm ostilităţile încheiate şi să ne apucăm împreună de treabă, ori ai de gînd să te autocompătimeşti tot

restul vieţii pentru că ţi-ai făcut intrarea în lume ca nepot nelegitim al lui Charles Stanton?

Josh se încordă. Acei oameni care ştiau împrejurările naşterii lui evitau invariabil subiectul. Ruşinat şi izolat în copilărie de statutul lui şi ignorînd acest statut ca adult, el se zbătea între dorinţa de a o înjura pe Megan pentru că intuise ceea ce-l frămînta şi dorinţa de a-i aplauda curajul. În final, nu făcu nici una, nici alta.

În schimb, recunoscu.

– Ai dreptate, Megan. Sînt un bastard, un bastard fără inimă. Întreabă numai pe oricine a făcut vreodată afaceri cu mine. Mai află că nu dau două parale pe Charles Stanton sau pe dorinţa lui. Şi nici nu simt nevoia să locuiesc într-un oraş ca vai de el, care după cît se pare idolatrizează o persoană pe care eu o urăsc. Eu am o viaţă în St.Louis, aşa că te rog explică-mi şi mie ce treabă am eu cu generozitatea izvorîtă din sentimentul de vinovăţie al unui bătrîn. Am venit în Maryville pentru a renunţa la averea lui Stanton şi asta este exact ce am de gînd să fac. Alte întrebări?

Megan reuşi să-şi ascundă şocul. Expirînd

uşor ea se eliberă din strînsoarea lui Josh şi, îndreptîndu-se spre uşile de la balcon, ţinîndu-şi mîinile împreunate în faţă şi capul plecat într-o parte. încercă să hotărască mişcarea următoare. Inima îi bătea asurzitor în urechi în timp ce lupta din răsputeri să-şi învingă panica.

Cîteva clipe mai tîrziu, întorcîndu-se cu faţa spre el, îi spuse:

– O să treacă ceva timp pînă vor fi pregătite toate actele.

– Timpul meu îmi aparţine.

– Atunci, pînă cînd avocatul va întocmi documentele necesare, poate vrei să faci un tur la ceea ce respingi.

Josh, cu un chip inexpresiv, ridică din umeri.

– Fără nici o legătură cu hotărîrea ta, va trebui de asemenea să pui ordine în jurnalele lui Charles şi în hîrtiile lui personale.

– Arde-le.

Ea rămase indiferentă.

– Mai este apoi şi casa Stanton.

– Căminul lui?

Ea aprobă din cap.

– Nu-l vreau.

Megan tresări, conştientă că nu putea şi că nu voia să accepte îndepărtarea lui de toate simbolurile vieţii şi idealurilor lui Charles Stanton. Ea era ferm convinsă că trecutul îşi avea locul lui în prezent şi în viitor.

– Vrei să rămîi la cină? întrebă ea. Nu am cine ştie ce, dar mai sînt destule aspecte de discutat.

Cînd Josh se încruntă ca reacţie la invitaţia ei, Megan îşi ţinu respiraţia, forţîndu-se să aştepte răbdătoare răspunsul lui. Atît de multe depindeau de dispoziţia lui de a hoinări prin Maryville. Foindu-se stînjenită, ea suportă în linişte lunga lui tăcere şi privirea cercetătoare, în ciuda faptului că aşteptarea îi încordase nervii aproape la maximum.

Cînd îşi pierdu răbdarea, ea întrebă:

– Josh, rămîi?

– De ce?

– M-am gîndit că poate îţi este foame.

El îi aruncă o privire fierbinte care îi făcu inima să se oprească în loc. Ea clarifică în pripă:

– Nu mă refeream la sex. Mă gîndeam pur şi

simplu la doi adulţi care să ia masa împreună. Atîta tot.

– De ce m-ai minţit ?

– Eu? întrebă ea.

– Acum nu face pe nevinovata, Megan. Nu prea ţi se potriveşte.

– Ţi-am scris pentru că eram disperată. Avocatul a încercat timp de aproape un an să te aducă aici, iar tu nici măcar nu i-ai răspuns la scrisori. Mi-ai forţat mîna. Sînt sigură că şi tu ai fi procedat la fel dacă ai fi fost în locul meu.

Josh nu luă în seamă observaţia ei.

– Scrisoarea ta insinua că eu puneam în mare pericol bunăstarea întregii comunităţi, dar, după cît se vede, Maryville este o localitate prosperă.

– Am încercat să-ţi întărît conştiinţa.

– Cel puţin fii sinceră în legătură cu motivele tale. Ai încercat, în replică, să mă faci de rîs.

Ea încuviinţă din cap, neliniştea mistuindu-i încrederea.

– Ai dreptate. Am sperat ca instinctele umanitare ale bunicului tău să se regăsească şi în caracterul tău.

– Mi s-a spus că eu nu am conştiinţă. Şi nu ar trebui să uiţi asta niciodată, pentru că probabil este adevărat.

– Nu cred nici o clipă.

– Atunci eşti o proastă.

– Poate, dar eşti aici, nu-i aşa? Deci, nu sînt chiar atît de proastă precum îţi place să crezi.

– Să nu îndrăzneşti să mă mai bagi în aceeaşi oală cu Charles Stanton. Nu am nimic comun cu el.

– Nu numai că semeni cu el, dar vorbeşti ca el şi ai multe din gesturile şi trăsăturile lui de caracter. Megan lăsă la o parte toate precauţiile şi continuă să vorbească, în ciuda furtunii care mocnea în ochii reci ai lui Josh. El a avut conştiinţă, Josh, şi a fost considerat un umanitarist. Tu poţi să crezi ce vrei despre bunicul tău, dar eu am văzut dovada generozităţii şi bunătăţii lui. Cu toată mîndria lui, cu toată intransigenţa în legătură cu anumite aspecte şi probabil cu tot reproşul pe care şi-l făcea pentru că te-a părăsit, lui i-a păsat de oameni. Sînt sigură că şi ţie îţi pasă, dar eşti prea încăpăţînat ca să recunoşti în faţa mea sau

a altcuiva.

– Să nu mai îndrăznești vreodată să faci supoziții în legătură cu motivele sau caracterul meu. Iar în ceea ce-l privește pe Stanton, îl păsa numai de el și de controlul pe care putea să-l exercite asupra vieții celorlalți.

– Un om căruia nu i-ar păsa ar fi aruncat scrisoarea mea la gunoi, dar tu nu ai făcut asta.

– Megan, gheața de sub picioarele tale e subțire.

Obosită de împunsăturile lor, ea întrebă:

– Am putea să nu ne mai certăm?

Se îndreptă spre ea, intenția lui fiind bine mascată de înfățișarea nepăsătoare. Se opri la mai puțin de un pas în fața ei. Megan nu se retrase. Se cufunda în schimb în privirea lui.

– După cum spuneam, Megan, timpul meu îmi aparține, dar să nu-ți faci cumva iluzii că răbdarea mea este infinită. Nu, nu este. Nu-mi place să fiu mințit și nici manipulat, așa că gîndește-te bine la tacticile pe care le vei aplica în privința mea.

– Motivele mele au fost și vor rămîne onorabile, protestă ea.

– Motivele tale, Megan, o contrazise el aspru,

sînt destul de suspecte, mai ales din punctul meu de vedere.

Ea închise unghiul care îi despărțea, se întinse și-și puse mîna pe antebrațul lui.

– Nimeni nu vrea să-ți facă nici un rău, Josh, și mai ales eu. Chiar dacă tu nu poți găsi în sufletul tău puterea pentru a-i acorda o șansă lui Charles sau ție, te rog, acordă o șansă oamenilor din Maryville. O merită. *Și tu la fel*, se gîndi ea. *Și tu la fel*.

– Fără angajamente, Megan. Nu e genul meu.

Ridicîndu-și mîna, ea își sprijini palma de fața lui. Căldura și încordarea i se strecurară în piele, ea luptînd din răsputeri pentru a-și înăbuși dorința de a-l mîngîia. Simțea că el nu va primi cu bucurie compasiunea ei.

– Nu fi supărat. Nu voi întreprinde nimic.

El rezistă la tandrețea ei, indiferent cît de îmbietoare o simțise.

– Atunci nu încerca să mă seduci din motive greșite. Nu vei reuși. Eu mi-am rupt dinții în jocurile pe care tu le practici. Sînt un maestru în ele, Megan Montgomery, și deci consideră-te pe de-

plin avertizată.

Ea zîmbi, ochii licărindu-i de entuziasmul abia renăscut.

– Nu va trebui să te seduc, pentru că locuitorii din Maryville o vor face în locul meu.

El îi luă mîna şi conducîndu-i-o spre buzele lui îşi folosi vîrful limbii pentru a-şi lăsa semnul în centrul palmei ei. Nu o scăpă din privire nici o clipă, observînd-o cum îşi pierde răsuflarea atunci cînd îi apucă uşor cu dinţii pielea de la baza degetului mare.

Cînd Megan se cutremură, Josh simţi un val de satisfacţie că reuşise să-i trezească atît de repede simţurile. Reacţia ei îi mări încrederea că în dragoste ea putea deveni egala lui.

– Te joci cu focul, observă el. Dar deja ştiai asta, nu-i aşa?

Megan îşi regăsi glasul abia ceva mai tîrziu, după îndelungi căutări.

– Ai toate motivele să încerci să mă seduci.

– Mă întrebi sau îmi spui? insistă el cu o voce gravă şi plină de seducţie care o săgetă înfricoşător pe Megan.

– Nu ştiu sigur, şopti ea în cele din urmă.

El surîse cu acel zîmbet vag, enigmatic, care o făcea pe Megan să se cutremure.

– De ce nu aş face tot posibilul să te seduc, mai ales să răspîndesc acele reacţii chimice între noi?

Ea îl studie timp îndelungat.

– Tu nu m-ai folosi aşa, Josh. Nu-ţi stă în fire să-mi faci rău.

– Eşti încrezătoare, nu-i aşa? spuse el.

Ea aprobă cu capul.

– Cînd este justificat. Poate că ţi-ai dat doctoratul în supravieţuire şi manipulare, dar nu eşti un om crud. Mai cred că eşti destul de deştept ca să-ţi dai seama, că, deşi sînt năvalnică şi poate îmi pierd repede firea, nu sînt proastă.

El îi eliberă mîna şi se depărtă de ea.

– Nici eu nu sînt, Megan Montgomery. Nici eu.

Megan îşi strînse pumnii, lăsîndu-i pe lîngă corp, senzaţia produsă de limba lui, de buzele lui, de dinţii lui refuzînd să-i dispară din minte.

În timp de Josh îşi luă paharul de brandy, Me-

gan încercă să-şi adune gîndurile. Deşi era sigură că el nu-i va face nici un rău şi nici nu se va folosi de ea, avea serioase îndoieli privind puterea ei de a nu se implica emoţional. Fusese atrasă de Joshua Wyatt ca proverbiala molie de flacăra mistuitoare.

Singurul bărbat pe care îl iubise fusese tatăl ei – înţelept, comod –, negîndindu-se niciodată să ofere un zîmbet sau o consolare. Pînă în acest moment, Megan crezuse că voia să găsească un bărbat croit după acel tipar.

Acum, însă, nu mai era sigură.

Oftă uşor şi, îndreptîndu-şi umerii zvelţi, zîmbi.

– Ce preferi? Salată rece din specialităţi marine sau rămăşiţe dintr-un pui fript?

El surîse, afişînd pentru prima dată de la sosire un zîmbet spontan.

– Ce-ai spune de amîndouă? Nu am avut timp să mănînc astăzi, mărturisi el.

Bucuria o învălui cînd zări în adîncul ochilor lui albaştri privirea inocentă a unui băieţel. Megan avu senzaţia că sesizează o latură pe care Josh rareori o dezvăluia lumii.

– Eşti norocos, îi spuse ea căznindu-se să păstreze în glas un ton nepăsător, în timp ce ieşi din bibliotecă şi se îndreptă prin hol spre bucătărie. Mama mă bombardează cu hrană după principii foarte bine stabilite, aşa că frigiderul este plin. Deşi trăiesc singură de cîțiva ani nu am reuşit să o conving că meselemele sînt bine echilibrate.

Josh o inspectă gînditor cu privirea, în timp ce se aşează pe un scaun de la bufetul care separa bucătăria de micuța sufragerie.

– Mie îmi pari destul de echilibrată.

Ea sesiză insinuarea din tonul lui, dar rîse atenționîndu-l cu degetul.

– Fii drăguț, căci altfel nu primeşti de mîncare.

Sub privirea examinatoare a lui Josh, Megan aşează farfuriile, tacîmurile, şervețelele şi două pahare de ceai cu gheață. Aranjă apoi un bufet rece din puiul fript.

– Dacă vrei, putem să ieşim cu tăvile în pavilionul din grădină.

– Ploaia poate să înceapă din nou.

Ea surîse.

– Să-ți spun un secret. Ador ploaia. Schimbă soarta lumii. Şi, în plus, pavilionul este închis cu sticlă, iar cărarea pînă la el este pietruită. Este linişte acolo, chiar şi în mijlocul furtunii.

Tîrziu, după o cină relativ tăcută, Josh se lăsă pe spătarul scaunului şi studie trăsăturile relaxate ale lui Megan care îşi sorbea ceaiul cu gheață. Stăteau unul în fața celuilalt, întunericul înconjurîndu-i ca o gogoaşă de mătase. Singura lumină provenea de la razele palide ale celor şase lumînări scurte aflate în mijlocul mesei din fier forjat.

Adept al evaluării oamenilor, Josh ştia acum că bănuiala lui în legătură cu Megan fusese nefondată, deşi ea denaturase adevărul în scrisoarea pe care i-o trimisese. Sensibilă, senzuală, lipsită de apărare şi într-un fel chiar inocentă, ea nu purta carapacea dură a deşertăciunilor lumeşti, pe care majoritatea cunoştințelor lui de sex feminin o posedau.

Îşi dădea seama că o plăcea. Îi plăcea la ea faptul că spunea exact ce gîndea, chiar dacă lui nu-i convenea. Şi avusese dreptate cînd susținuse că nu va profita de ea, în ciuda dorinței pe

care i-o trezea ori de cîte ori o privea.

– Eşti foarte tăcut. La ce te gîndeşti?

El îşi înclină capul într-o parte şi o privi meditativ.

– Prejudecăţi.

– Nu înţeleg.

– Prejudecăţile mele legate de femeile sudiste. Totdeauna am crezut că sînt pufoase şi lipsite de substanţă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, sîntem oameni, nu capsule de bumbac!

El chicoti.

– Acum ştiu. De fapt, acum, dacă stau bine şi mă gîndesc, ai instinctele unui bătăuş.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Presupun că asta mă situează pe o treaptă superioară capsulei de bumbac, dar să ştii că bărbaţii sudişti deseori îşi descriu femeile ca magnolii de oţel.

– Aşa vă numesc bărbaţii voştri?

Megan zîmbi caustic.

– Te referi la şirul de indivizi aliniaţi la uşa mea? Ea scutură din cap, sarcastic. Este argumentul tatălui meu că bărbaţii din Maryville sînt

puşi la punct de ceea ce el numeşte firea mea de catîr. Ceilalţi din familie, mă numesc, tiran.

– Nu eşti cunoscută pentru tactul tău, eh?

Ea se îmbujoră, amintindu-şi cum acţionase în puţinele minute pe care le petrecuseră împreună. Acelaşi obişnuit stil nesubtil.

– Nu trebuie să fii nemaipomenit de deştept ca să-ţi imaginezi de ce.

– Copiii, însă, te adoră.

– Şi eu îi iubesc.

– De ce nu îi ai pe ai tăi, Megan?

– Copii?

El aprobă din cap, profund concentrat.

– Aştept bărbatul potrivit.

– Se pare că ai şi o descriere a lui.

– Pînă la un anumit punct, cred că da.

– Sir Galahad, o necăji el.

– Mai deloc. Nu cred în închipuiri şi poveşti, Josh, dar cred în bunătatea oamenilor şi în dreptatea dragostei.

– Straniu concept, remarcă el, cu un ton şovăind între umor şi sarcasm.

Megan rămase imperturbabilă.

– De fapt, este foarte des întîlnit.

– Te cred pe cuvînt. Maryville se pare că este un loc înfloritor. Cum se face însă că tu nu ai ajuns încă la altar? Nici o perspectivă? insistă el.

Ea zîmbi scurt la auzul acelor cuvinte de modă veche.

– Singura mea perspectivă a murit într-un accident de vînătoare acum cinci ani.

– Îmi pare rău.

Privirea ei alunecă spre pumnul lui încordat puternic.

– Şi mie. Tom era un om bun. Am crescut împreună, am mers la şcoală împreună. Cred că am făcut aproape totul împreună. Îl privi, neaşteptat de îndurerată, pe Josh. Pe atunci, mărturisi ea, mi se părea de-a dreptul curios că nu am murit şi eu odată cu el. După ce am depăşit şocul morţii lui, am trecut peste o perioadă de furie.

– Furie?

Megan aprobă din cap.

– M-a abandonat cînd a murit şi mi-a trebuit ceva timp ca să-l iert.

Tulburat de candoarea ei faţă de un eveniment atît de dureros şi înţelegînd urmările dispariţiei unei persoane, Josh se mişcă stingherit în scaun.

– Nu am vrut să pătrund în intimitatea ta.

– Nu mă deranjează să vorbesc despre Tom. Demult am încetat să mă mai întristez. Am amintiri frumoase despre el. Şi, adăugă ea, cred într-adevăr că lucrurile se întîmplă din anumite cauze, chiar dacă noi nu le înţelegem întotdeauna.

– Cum ai ajuns să predai preşcolarilor?

– Nu prea sînt multe de povestit. M-am născut în Maryville acum douăzeci şi nouă de ani şi am fost a treia din cei şapte copii ai familiei. Părinţii mei sînt extraordinari, ca de altfel şi fraţii şi surorile mele. În afară de perioada cînd am fost plecată la colegiu, în rest, toată viaţa mi-am petrecut-o aici. Ea ridică din umeri în timp ce strîngea absentă, pe tavă, farfuriile goale şi argintăria. Am moştenit acum cinci ani şi jumătate casa *Primrose* de la o mătuşă. Am predat la clasa întîi de la şcoala elementară locală. Totul însă a început să se năruie cînd Charles mi-a propus să mă gîndesc să-mi deschid o grădiniţă particulară.

Josh cercetă amănunţit figura ei cu o privire iscoditoare, după care întrebă:

– Stanton te-a ajutat financiar?

Ochii lor se întîlniră. Megan îşi stăpîni dez-

amăgirea legată de faptul că Josh simțise nevoia să-i pună o astfel de întrebare.

– Charles a contribuit, dar nu cu bani. Poate îți va veni greu să crezi, dar el le citea copiilor în fiecare după-amiază timp de patru ore. Îl numeau... Emoția îi sugrumă glasul, iar lacrimile îi împăienjeniră ochii.

– Megan nu vreau să...

Ea făcu un semn cu mîna în direcția lui. Josh tăcu în timp ce ea își șterse ochii și-și drese vocea.

– Lasă-mă să termin, Josh. Pentru ei era „bunicul" Stanton și îl iubeau. Își petrecea timpul cu ei. Nu cheltuia bani. Am moștenit casa *Primrose* cu o imensă sumă de bani și cu o clauză prin care eram obligată s-o folosesc în beneficiul comunității, nu, pur și simplu, ca reședință personală.

El sări în picioare.

– Este timpul să plec.

Speriată de mișcarea lui bruscă, Megan spuse:

– Cred că este rîndul meu să-mi cer scuze pentru lipsa de tact. N-am prezentat totul cu intenția de a-ți reaminti absența unei familii din viața ta sau de a te răni cu imaginea a ceea ce Charles

a reprezentat pentru alții. Tu ar fi trebuit să fii beneficiarul căldurii și a dragostei lui. Din nefericire, nu tu ai fost acela.

Josh o privi bănuitor. Reușise să facă față amintirilor acelor timpuri din copilărie cînd tînjise după puțină afecțiune, după senzația că aparținea cuiva, după un semn că cineva, undeva, se gîndea la el.

Rezistența și realitatea se răsuciră în jurul lui. Se deplasă în jurul mesei, dorind ca o mască de indiferență să-i înghețe trăsăturile. Și totuși nu putea să scape de durerea pricinuită de cei prea mulți ani de neglijare afectivă.

Ghidată numai de instinct, Megan se ridică de pe scaun și se îndreptă spre Josh. Se opri în fața lui, la cîțiva centimetri distanță. Tremura și aproape că-i venea să plîngă văzînd resemnarea de pe chipul lui. Deodată își dădu seama că Joshua Wyatt nu fusese niciodată iubit cu adevărat.

Se întinse spre el, deși simțea că s-ar putea să-i respingă atingerea. Atentă, ea își sprijini palmele de pieptul lui și căutînd cuvintele cele mai potrivite îi simți bătăile ritmice ale inimii și căldura

emanată de trupul dur.

– Josh... începu ea, văzînd că nu o respinge.

– Nu, Megan,. Ştiu ce gîndeşti, dar greşeşti. Am pus întrebările şi am prevăzut răspunsurile. Nu pot să-ţi condamn sinceritatea. Rătăci cu vîrfurile degetelor pe conturul feţei ei, luînd contact cu pielea albă, catifelată, şi cu genele dese care îi încadrau ochii. Ştiu că vrei să faci bine, dar nu are nici un rost. Eu trăiesc în lumea reală şi am un secret neplăcut. Acesta nu se va schimba niciodată.

– Nu fi amărît.

– Nu sînt. Sînt numai realist.

– Pierzi atît, şopti ea.

– Nu poţi pierde ce nu ai avut.

– Mă refeream la ce am spus înainte cînd am zis că nu vreau să te rănesc, Josh.

– Nu ai gînduri ascunse, nu-i aşa?

Uimită de comentariul lui, ea încercă se se îndepărteze, dar el o prinse de umeri şi o ţinu strîns.

– Ceea ce vezi este ceea ce vei obţine, zise ea oarecum obraznic.

– Ceea ce văd este o femeie frumoasă, deve-

nită vulnerabilă din cauza ataşamentului pentru oamenii de care îi pasă atît.

– Nu este nimic rău să-ţi pese şi să laşi să se vadă acest lucru.

El zîmbi, dar ochii îi rămaseră reci şi duri.

– Depinde de referinţe. Din experienţa mea, majoritatea oamenilor caută himere, nu persoane adevărate.

– Atunci, ai cunoscut pe cine nu trebuie. În mine poţi avea încredere.

– Eu nu sînt ca tine, Megan. Încrederea nu face parte din caracterul meu. Stă în firea mea să cîntăresc totul cu mare atenţie.

– Încrederea poate fi învăţată, insistă ea.

– De încredere se abuzează mereu. Privi atent chipul ei şi văzu pe el numai sinceritate. Dacă te consolează cu ceva, Megan, ştiu că vrei să faci bine.

– Vreau, dar se pare că nu are importanţă.

O eliberă din încleştarea lui, în ciuda dorinţei arzătoare de a o trage mai aproape şi de a se lăsa învăluit în căldura şi sensibilitatea ei. Mulţumesc pentru cină. Mi-a plăcut.

Megan simţi lovitura puternică din respingerea

lui Josh, dar refuză să se supună senzaţiei negative.

– Te conduc la maşină.

Capitolul 3

Megan îl însoți pe Josh în hol, unde acesta își lăsase impermeabilul. Mireasma proaspătă de după ploaie și umiditatea aerului de noapte se contopeau perfect, pe măsură ce ei păşeau afară. Oprindu-se în capătul treptelor din față, se aşezară unul în fața celuilalt, în lumina palidă a verandei.

– Chiar ai de gînd să laşi totul şi să pleci? întrebă ea, în cele din urmă.

Cu o expresie hotărîtă, el încuviință din cap.

Megan întinse mîna. Nenumărate chei agățate de o legătură de piele se aflau în palma ei deschisă.

– Acestea îți aparțin, Josh. Cheia mare argintie descuie uşa din față de la casa Stanton. În afară de menajeră şi de mine, desigur, nu a mai fost nimeni în casă de la moartea lui Charles. Vei găsi totul în ordine.

El strînse din dinți, mînia cuprinzîndu-l puternic.

– N-ai înțeles o iotă din ce ți-am spus, nu-i aşa?

– Dimpotrivă. Am fost foarte atentă la tot ce mi-ai spus. Şi, în plus, am ascultat şi ce nu mi-ai spus. Un om inteligent se convinge de adevărata proporție a ceea ce urmează să respingă, nu numai făcînd o plimbare prin împrejurimile oraşului. Iar eu cred că eşti un om inteligent, Josh. Vei avea nevoie de un loc unde să dormi la noapte. De ce să stai la un motel cînd poți să te simți bine în propria ta casă?

– Încetează, Megan.

– Nu pot, spuse ea uşor, în ciuda cuvintelor lui usturătoare.

– Familia ta a greşit în privința ta. Trebuia să

te compare cu frontul unui război, nu cu un tiran.

Începuse să se îndepărteze, cînd ea îl apucă de mînă.

– Josh, nu este timp pentru subtilităţi.

El oftă, zgomotul sunînd sălbatic în tăcerea nopţii.

– Am fost de acord să rămîn cîteva zile, iar cînd ţi-am spus că nu mă voi lăsa manipulat am vorbit foarte serios.

– Unde vei sta? întrebă Megan, încercînd să se retragă din calea furiei pe care tocmai i-o stîrnise. Să trateze cu Josh Wyatt era ca şi cînd ar fi încercat să se balanseze pe o frînghie, avînd picioarele încastrate într-un bloc de ciment.

– La han, spuse el referindu-se la localul de la periferia oraşelului Maryville, care îi oferea un pat şi micul dejun.

– Este foarte drăguţ şi probabil că aşa hotărîseşi înainte de a ajunge aici.

El se abţinu să nu zîmbească la schimbările ei de topică.

– Făcînd afaceri în turism am ceva agerime.

– Începem plimbarea ta de dimineaţă? întrebă ea.

Oarecum încă neliniştit de schimbarea tacticii ei şi de stilul blînd, Josh confirmă cu capul. Deşi respecta siguranța scopului lui Megan, el refuză totuşi să angajeze o controversă în legătură cu decizia lui privind averea lui Stanton.

– Am să vin să te iau mîine dimineață în jurul orei nouă, zise el. Dar să mă înțelegi bine, de data asta, Megan. Dacă treci din nou linia, am plecat. Vei fi obligată să discuți cu avocații mei.

Ştia din tonul şi din expresia lui că vorbea serios.

– Ai cîştigat, Josh, chiar dacă eu cred că greşeşti. Ea ezită o clipă, rătăcind cu privirea pe chipul lui. Cu toate că frustarea şi înfrîngerea o chinuiau, înainte de a se îndepărta de el, ea spuse simplu:

– Noapte bună.

– Megan?

Ea se opri şi întoarse capul spre el.

– Da?

– Ştiu că am să regret întrebarea, dar acum ce a fost greşit?

– Nimic. Sînt doar obosită. A fost o zi lungă.

El se apropie.

– Nu mă minți, Megan. Dacă ai ceva în minte, de ce nu te exprimi?

– Crede-mă, nu ai vrea să auzi.

Îi ridică bărbia cu vîrfurile degetelor şi o forţă să se uite la el. Cînd văzu ochii ei înlăcrimaţi, raţiunea lui dispăru. Trăgînd-o din ce în ce mai aproape, el îşi coborî mîngîierile pe spatele ei mic.

Megan oftă greu. Josh asocie sunetul cu ecoul înfrîngerii ei. El se prevenise de pericolul implicării sentimentelor, chiar şi a celor nevinovate de genul milei, în înlocuirea căii lui pragmatice de a trata lumea, dar îndepărtă rapid avertismentul.

După o scurtă controversă mentală, ea îi îmbrăţişă, ezitînd, talia. Se relaxă pe pieptul lui, savurînd senzaţia de bunăstare pe care o găsi în robusteţea şi căldura lui. Degetele lui lunecau uşor în sus şi-n jos pe spatele ei. Încordarea încercării de a-l convinge să fie mai puţin hotărît în privinţa trecutului începuse să se scurgă din trupul ei.

În loc să respingă vulnerabilitatea lui Megan, Josh căpătă încredere în simţul neexperimentat care încuraja sensibilitatea. În ciuda obiceiului lui de a se izola din calea nevoilor emoţionale ale

femeilor care veniseră şi plecaseră din viaţa lui îşi dădea seama că nu putea să renunţe la Megan sau la sentimentele neaşteptate pe care ea i le provocase.

Josh îşi înăbuşi impulsul de a-şi acuza senzaţiile contradictorii pentru faptul că se afla în Maryville. Pînă atunci nu se mintise niciodată şi nu intenţiona să-şi schimbe obiceiul la vîrsta de treizeci şi cinci de ani. Prins în capcană de propria lui dilemă, nu putea scăpa din vedere faptul că Megan Montgomery îi încurcase sentimentele.

– Te simţi mai bine? întrebă el după un timp, cînd ea se mişcă în braţele lui.

– Da, şopti ea la gîtul lui.

– Te-ai străduit, Megan, dar nu poţi fi mereu cîştigătoare.

– Nu sînt obişnuită cu eşcurile, recunoscu ea, continuînd să ţină în mînă cheile ca o amintire a stîngăciei cu care încercase să rezolve o situaţie delicată.

El îşi coborî privirea spre ea. Sincentatea ei îl făcu să zîmbească uşor, surîsul îmblînzind trăsăturile aspre ale fizionomiei lui.

– Am simţit asta la tine.

– Te-ai supărat tare?

– Că eşti o persoană dură? o necăji el.

Ea roşi.

– Nu. Te deranjează că sînt cîteodată puţin neînduplecată?

– Numai să nu sari peste cal.

– Acum ştiu că nu pot să-ţi schimb hotărîrea, Josh.

– Atunci, ne-am înţeles.

Ea încuviinţă din cap şi, ridicîndu-şi ochii spre el, observă intensitatea privirii lui. Ceva întunecat şi irezistibil licări în adîncurile ochilor lui albaştri. Megan ştiu în acel moment că trebuia să se elibereze din îmbrăţişarea lui, dar raţiunea o părăsise.

Ea se mişcă şi aşezîndu-se mai confortabil în braţele lui primi cu plăcere letargia liniştitoare a trupului, adusă de mîngîierile ritmice ale mîinilor lui agile. Megan gemu încet, încîntată de puterea şi de sensibilitatea care izvorau din degetele lui.

– Ai un trup extraordinar, zise el ca un adolescent pripit care tocmai descoperise sexul.

Ea se strîmbă, deşi ştia că nu ar fi trebuit să

încurajeze senzualitatea lui ostentativă.

– Iar tu ai mîini extraordinare. Probabil că în altă viaţă ai fost maseur.

– Nu prea cred, spuse el cu o voce răguşită, care trimise prin tot trupul ei un fior erotic cutremurător.

Mîinile lui continuau să alunece în sus şi-n jos pe spatele ei, fiecare mîngîiere intensificînd încordarea care începuse să şerpuiască în adîncurile ei, fiecare mîngîiere devenind o amintire obsedantă a îndelungatei absenţe de intimitate fizică din viaţa ei, fiecare mîngîiere apropiind-o de dorinţa lui pe care nici măcar nu încerca să şi-o ascundă.

Megan se sprijini de braţele lui, închizînd ochii şi zîmbind mulţumită.

Josh îi cuprinsese şoldurile în mîini. Fascinat de expresia ei visătoare, simţi un val nou de dorinţă curgîndu-i prin vene.

– Eşti o femeie frumoasă.

Cînd ea îşi deschise ochii, Josh sesiză făgăduinţa arzătoare a temperamentului ei senzual. Degetele lui se încordară, afundîndu-se în şoldu-

rile ei, iar trupul i se tensionă şi mai mult.

– Mulţumesc.

– Un bărbat s-ar putea îneca în tine.

– L-aş salva eu, şopti ea.

El afişă atunci acel zîmbet uşor, senzual, care avea puterea de a-i tulbura inima şi de a-i distruge orice scut, pe care ea l-ar fi opus bărbăţiei lui virile.

– Aşa ai face?

Ea aprobă din cap, ochii ei luminoşi fiind un alt indiciu al sincerităţii înnăscute.

– Desigur. Sora mea mai mică spune că eu am personalitatea clasică a unui îngrijitor. Este destinul meu.

El aruncă spre ea o privire care o făcu să se cutremure.

– Asta înseamnă că intenţionezi să ai grijă de mine?

Ea rîse.

– Dacă se va ivi ocazia. Dar, oare, vei lăsa vreodată pe cineva să aibă grijă de tine?

Privirea lui se îngustă meditativ.

– Aş putea fi convins, dar numai în anumite împrejurări.

Dintr-odată realitatea o trezi.

– Practici un joc periculos, Joshua Wyatt.

Nu-mi spune mie, îşi zise el în gînd, în timp ce trupul îi vibra, iar inima îi bătea puternic în urechi.

– Lumea este un loc foarte periculos, Megan Montgomery, spuse el zeflemitor, strîngînd-o mai aproape.

Cu o mînă el îi înlănţui şoldurile, iar pe cealaltă o lăsă să lunece lin pe spatele ei pînă îi atinse gîtul. Perceperea căldurii ei, a parfumului pielii, a greutăţii mătăsoase a buclelor dese, roşcate, şi a sînilor ei plini, cuibăriţi la pieptul lui îi tortura simţurile, punîndu-i la încercare autocontrolul.

Dintr-odată Megan se trase spre spate şi-şi ridică privirea spre el. Neputînd să-şi îndepărteze gîndul că într-adevăr se juca cu focul, ea se încruntă.

Josh se forţa să înţeleagă, în ciuda dorinţei senzuale care îi lega ca un curent electric invizibil, şovăiala pe care o zărise în adîncul ochilor ei căprui.

– Eşti o tentaţie pe care nu am prevăzut-o. Şi vrînd parcă să-şi accentueze observaţia, se arcui în moliciunea şoldurilor ei primitoare.

Incapabilă să se oprească, ea se întinse şi-i contură cu vîrfurile degetelor gura. Constată că buza lui de jos era deosebit de atractivă.

– Ai o gură foarte senzuală.

Josh se cutremură. Închizînd pentru scurt timp ochii, se luptă şi, oarecum, reuşi să-şi găsească controlul de care avea nevoie. Inspirînd şi expirînd uşor, el inhală parfumul de liliac al femeii pe care o ţinea în braţe.

– Sînt flămînd după tine.

Ea nu putu să îndepărteze sau să ignore dorinţa care-i încordase trăsăturile şi întunecase ochii lui.

– Şi eu sînt flămîndă după tine, răspunse ea sincer.

– Gîndeşte-te la mine ca la un ospăţ, propuse el în replică la candoarea ei şi anticipînd totodată savurarea lentă a gurii şi a celorlalte rotunjimi ispititoare ale trupului ei.

Zbătîndu-se între dorinţă şi îndoială, Megan îşi ascunse capul sub bărbia lui şi rămase aşa o clipă. Josh simţi schimbarea din ea. Deşi o dorea, ştia că nu va forţa nota.

O ţinu strîns în timp se amîndoi încercau să-şi

stăpînească dorința care îi mistuia. Urmară apoi cîteva momente de tăcere, care le mai liniştiră bătăile nebuneşti ale inimii şi le mai reglară ritmul respirației.

Josh nu încercă să o rețină pe Megan cînd aceasta se retrase din brațele lui, dar simți aprinderea unei scîntei de plăcere atunci cînd ea îi apucă mîna şi-şi împleti degetele într-ale lui.

– Mulțumesc, spuse ea, în timp ce se deplasau pe aleea lungă, circulară.

– Pentru ce?

– Pentru că nu ai profitat atunci cînd am lăsat lucrurile să meargă prea departe. Ea îl privi. Pentru că ai fost un gentleman.

Se opriră în fața maşinii lui închiriate, pe care o parcase la capătul aleii. Josh îi eliberă mîna şi începu să caute în buzunarele de la pantaloni cheile de la maşină.

– Mi s-a părut normal.

– Aşa este, Josh.

– Mă simt atras de tine. Şi asta nu se va schimba prea repede.

– Ştiu. Şi eu sînt atrasă de tine, dar sîntem doi străini şi eu nu mă culc cu străini, indiferent cît de

impulsivă este firea mea.

– Sau cît de pornită ai fi?

Ea încuviință din cap, deloc jenată de reacțiile ei.

– Mi-ai amintit că mai am încă dorințe şi sentimente care nu pot fi ignorate. A trecut mult timp de cînd m-am ataşat de un bărbat atît de tare, încît să vreau să fac dragoste cu el, dar asta nu înseamnă că sînt gata să mă arunc în aşternuturi pentru a-mi satisface un impuls de moment. Mă plac şi mă respect prea mult pentru a fi aşa de limitată. Şi, de asemenea, aştept mai mult decît o noapte atunci cînd mă leg de cineva.

Uluit de expunerea ei directă, el clarifică:

– Mă doreşti, Megan, nu-i aşa?

– Foarte mult.

– Şi ce trebuie să facem?

– Nimic, zise ea cu regret în glas.

– N-am plănuit nimic din ceea ce s-a întîmplat.

– Nici eu nu am plănuit nimic, dar nu putem lăsa situația să ne scape din mînă.

El se sprijini cu spatele de maşină şi îşi încrucişă picioarele în dreptul gleznelor. O trase pe Megan lîngă el şi-şi trecu mîna în jurul taliei ei.

– Deja ne-a scăpat din mînă, dar ai dreptate, confirmă el. Trebuie să ne folosim mintea.

– Atunci cred că ar trebui să ne spunem „noapte bună".

El chicoti mîhnit, gîndindu-se că somnul era ultimul lucru pe care îl voiau sau de care aveau nevoie simțurile lui agitate. Megan își ridică privirea, zîmbetele lor întîlnindu-se.

– Nu mă aştept să mă odihnesc prea mult.

– Încearcă, îl îndemnă ea aspru.

– Da, doamnă.

Fără tragere de inimă ea se dădu la o parte pentru ca el să poată deschide portiera mașinii.

– Îmi placi sincer, Josh.

O prinse de mînă și o trase înapoi, aducînd-o între coapsele lui.

– Sentimentul este reciproc.

Ea studie în lumina lunii fața lui umbrită.

– Ai lăsat vreodată pe cineva să te iubească, Josh?

El tresări, dar își păstră calmul.

– Nu cred în dragoste.

– Atunci, îmi pare rău pentru tine.

Josh o trase brusc în față, contactul imediat

fiind arzător şi intim.

– De ce nu mă atingi?

Cinismul gestului lui o tulbură şi deşi deplînse motivul pentru care-l făcuse, Megan nu se împotrivi şi nici nu se trase în lături. Nu se temea de starea de excitaţie a trupului lui. De altfel, nici tonul lui tăios nu reuşi să-i producă frică. Ea pur şi simplu îşi dădu seama că reacţiile dorinţelor lor incendiare trebuiau tratate cu calm şi seriozitate.

– Răspunsul meu s-ar putea să fie mai puţin... evident, spuse ea încet, dar este pe cît de dureros, pe atît de profund. Nu e nici un motiv pentru a denigra ceea ce tocmai s-a întîmplat între noi.

Delicateţeá şi candoarea ei îl făcură să se ruşineze. O îndepărtă şi, întorcîndu-se cu graţia unei pantere, el smuci portiera maşinii.

Megan îl opri din acţiunea sa atingîndu-i simplu umărul.

– Nu fi jenat. Eu nu sînt.

Se răsuci cu faţa spre ea, comportamentul lui fiind agresiv şi sălbatic.

– La naiba, Megan! De ce nu eşti la fel ca toate celelalte femei?

– Tata spune că genetic este imposibil, re-

marcă ea sarcastic, încercînd să-i alunge supărarea. Femeile din neamul Montgomery tind spre o latură distinctă. Aparent, sîntem greu de respins sau de ignorat.

El înjură.

Ea rămase tăcută. După un răgaz de gîndire, ea atinse tandru fața lui Josh. Firele țepoase din barba lui îi zgîriară degetele şi palma, trimițînd valuri de fiori în trupul ei. Mireasma de mosc a pielii lui o învălui în timp ce medita la fascinația neaşteptată determinată de elementele sălbatice, imprevizibile ale personalității lui.

El îşi încleştă mîna în jurul încheieturii ei, îşi întoarse fața şi-şi lipi scurt buzele de palma ei caldă.

Genunchii lui Megan aproape că se înmuiaseră ca urmare a bruştei lui atenții. Fără să se gîndească, ea îşi furişă mîna pe ceafa lui şi, lăsîndu-şi degetele să se strecoare în părul lui des şi negru care îi atingea gulerul, îl trase spre ea cu o uşoară atingere.

Ezită timidă la cîțiva milimetri de gura lui şi-şi ridică privirea spre strălucirea catifelată a ochilor lui albaştri.

– Pot să te sărut de noapte bună?

El aproape că gemu, dar reuşi să nu se umilească cerînd exact ceea ce ea îi oferea.

– Dacă crezi că poţi face faţă consecinţelor, Megan.

Ea zîmbi şi-i privi gura.

Josh o lăsă pe ea să orchestreze sărutul lor. Accepta oferta ei şi nu ceru şi nici nu pretinse nimic în plus.

Ea nu ascunsese nimic. Gustase, testase şi ispitise, dar nu aţîţase şi nici nu batjocorise. Ea satisfăcuse de asemenea nevoia reciprocă, trezindu-şi propria curiozitate şi dorinţă.

Simţind tremurul buzelor lui Megan şi incursiunile limbii ei, Josh îşi încleştă pumnii pînă cînd degetele începură să-l doară. Fiorii cutremurau statura lui masivă. Deşi rîvnea cu înfocare la promisiunea senzuală a femeii care îi cucerise sufletul, el reuşi totuşi să se controleze.

Înfiorată de tumultul ei emoţional, Megan îşi impuse să elibereze buzele lui Josh şi făcu un pas în spate. Se simţea epuizată şi se blestemă în gînd pentru faptulcă cedase impulsului de a cunoaşte pasiunea unui bărbat care privea dra-

gostea ca pe o ficţiune.

– Te simţi bine? întrebă în cele din urmă Josh, după cîteva momente de tăcere.

Megan aprobă din cap şi se linişti inspirînd adînc înainte de a încerca să vorbească.

– Este tîrziu. Ne vedem mîine dimineaţă. Se întoarse cu spatele la el şi, fără vreun alt cuvînt, începu să se îndepărteze pe alee.

– Megan?

Ea se opri, dar nu se întoarse.

Josh ignoră impulsul care îl îndemna să o lase să plece. Se apropie de ea, o cuprinse pe după umeri, captînd tremurul care scutura trupul ei zvelt.

– Am avut dreptate. Eşti ca o dinamită satinată. Dacă te consolează cu ceva, Megan, să ştii că nici eu nu pot să găsesc o explicaţie logică pentru reacţia care se produce între noi, dar este aici şi nu cred că va dispărea.

Nedorind să-l privească în faţă, ea încuviinţă simplu din cap şi şopti:

– Noapte bună, Josh.

Josh rămase pe alee, cu gîndurile în dezordine, mult timp după ce Megan închise uşa şi

stinse luminile. Ploaia începu din nou, punînd capăt luptei care se dădea între sentimentele şi raţiunea lui. Obligat să se retragă în maşina închiriată, el se întoarse cu părere de rău la locuinţa temporară.

Instinctele care nu-l înşelaseră de-a lungul anilor îl sfătuiau să lase problema lui Charles Stanton în mîinile avocaţilor, dar inima, neglijată prea mult timp, îl îndemna să rămînă în Maryville.

Aproape de ivirea zorilor, Josh abandonă încercarea de a adormi şi hotărî să mai rămînă o zi.

Capitolul 4

La ora nouă, în dimineața următoare, Josh își conducea mașina închiriată pe aleea din fața *Grădiniței Primrose.* O zări pe Megan în clipa în care aceasta ieși din casă. Îmbrăcată cu un pantalon sport bleumarin, cu o jachetă albă, lungă pînă la coapse, și cu o bluză albă din dantelă, radiind sănătate și vitalitate, ea coborî treptele din față ținînd în mînă un coș mare, împletit din nuiele.

Megan se opri pentru a mîngîia un copil, care

plîngea pe marginea scărilor. Incapabil să ghicească motivul lacrimilor, Josh o privi pe Megan care, punînd coşul deoparte, o îmbrăţişă încurajator pe fetiţă.

El observă că micuţa avea încredere în Megan, deoarece o lăsase să-i şteargă lacrimile şi-i întinsese mîna, acceptînd să urce împreună scările. Mila evidentă manifestată de Megan pentru copiii necăjiţi îi aduse în memorie propria lui copilărie.

Deşi nu-i plăcea să se gîndească la trecutul lui, Josh nu putea să nu remarce contrastul dintre căldura generoasă şi afecţiunea lui Megan şi indiferenţa pe care o îndurase el în copilărie. Retrăi starea de adevărată tulburare, datorată faptului că mama lui abia îl suportase considerîndu-l puţin mai mult decît o amintire a trădării pe care o suferise din pricina primului ei iubit.

Deposedat de timpuriu de puritate, el crescu prudent şi prevăzător. În anii copilăriei şi ai adolescenţei cînd umerii îi erau apăsaţi de uriaşa povară, respingerea mamei, îşi dădu el seama, îl făcuse să se izoleze în interiorul lui, să nu se încreadă în nimeni, să refuze pînă şi cele mai

nevinovate propuneri de prietenie.

El îşi transformă vulnerabilitatea şi umilinţa într-o ură cumplită împotriva tuturor celor care îl stigmatizau. Colindînd străzile din Detroit, el îşi perfecţionase modalităţile de supravieţuire şi căpătase o atitudine disprețuitoare pentru orice sentiment pozitiv.

Trăise şi acţionase ca un animal sălbatic, arătîndu-şi colţii lumii întregi şi încercînd să lupte împotriva durerii pe care mama lui, o toxicomană deplorabilă, fără nici un fel de speranţă, care sfîrşise în urma unei supradoze la cea de-a şaisprezecea aniversare a fiului ei, i-o pricinuise numindu-l „bastardul ăsta mic".

Primind moartea ei ca pe un semn al eliberării, Josh nici măcar nu se prefăcu că-i deplînge dispariţia. Făcînd autostopul, se îndreptă spre Sud, spre o destinaţie necunoscută. Sfîrşise însă prin a fi bătut, jefuit şi lăsat pradă morţii, de către o bandă de biciclişti, care îl aruncaseră în spatele unui bufet aflat pe o şosea de la periferia oraşului St.Louis. Şeriful districtului, care îl găsise, îl duse la spital, îi plăti îngrijirea medicală şi îi oferi un loc

de refacere, alinîndu-l şi punîndu-l la punct verbal ori de cîte ori devenea arogant şi nu-şi controla vocabularul.

Deşi continua să fie suspicios în privinţa oricărei figuri care reprezenta autoritatea, Josh găsise totuşi un cămin sigur la poliţistul văduv. Treptat, el îşi lăsă garda jos şi descoperi un mentor în şeriful Daniel Cheney. Prietenia cu omul în vîrstă îl ajută pe Josh să-şi cunoască valoarea şi îl făcu să-şi dorească dobîndirea unui loc în lume de unde să poată privi cu mîndrie.

Înarmat cu un simţ al afacerilor, bazat în primul rînd pe experienţa pe care Cheney i-o pusese la dispoziţie şi pe imaginaţia lui proprie că într-o zi va avea posibilitatea să cutreiere fiecare continent al planetei, Josh deschise firma *Wyatt Travel*. Cîţiva ani mai tîrziu deplînse pierderea prematură, datorată unui atac de cord, a unicului lui aliat şi investi asigurarea pe viaţă a acestuia în extinderea agenţiei de turism.

Lup singuratic care se ferea de încurcături sentimentale, Josh se dedică firmei *Cheney-Wyatt International*, rebotezată astfel în onoarea men-

torului lui. Căpătase reputația unui om de afaceri perspicace. Datorită tendințelor lui de a munci pătimaş şi datorită poftei de succes, el îşi transformă lanțul de agenții, înainte de sărbătorirea celor treizeci de ani, în cea mai prosperă firmă de turism național şi internațional.

Josh respiră încet, vîrtejul amintirilor oprindu-se cînd Megan deschise portiera, aruncă în spate coşul din nuiele şi se strecură cu grația unui fluid pe scaunul din față.

– Eşti cu gîndurile departe, remarcă ea, prinzîndu-şi centura de siguranță.

El încuviință absent.

– Cred că da. Ambreind maşina, el întrebă: Ce cuprinde agenda în dimineața asta?

– M-am gîndit să începem cu o prezentare a oraşului Maryville, să continuăm cu prînzul şi apoi să ne întîlnim cu Tyler Dunwoody.

– Avocatul lui Stanton, întări Josh.

– Corect. În dimineața asta este la tribunal, aşa că îl vom întîlni după plimbarea noastră.

Rătăcind cu maşina pe străzi, Josh reuşi să-şi ascundă uimirea şi bucuria neaşteptate. Toate

cele văzute – de la cartierul bogat cu vilele lui mari, gazoane întinse, grădini cu flori viu colorate şi garduri vii bine îngrijite pînă la casele standard, bine întreţinute ale clasei de mijloc, care precedau intrarea în partea comercială a oraşului – realimentară sentimentele lui confuze şi indignarea că-şi petrecuse copilăria în sărăcia şi deznădejdea locuinţelor închiriate din Detroit.

Frînă la semafor şi uitîndu-se răbdător spre Megan pentru indicaţii, o surprinse privindu-l fix.

– Stînga sau dreapta, Megan?

– Stînga, spuse ea precipitat. Stînjenită îşi schimbă privirea, urmărind drumul. Îi fusese imposibil să nu se lase captivată de profilul colţuros al lui Josh, să nu rătăcească cu privirea pe sacoul lui de culoarea merişorului şi pe pantalonii negri, moderni. Voiam să vezi filatura. E cea mai mare proprietate din Maryville.

Josh se încrunta vizibil, pe măsură ce înainta prin partea industrială a oraşului.

– Am impresia că bătrînului îi plăcea să-şi vadă numele scris în tot oraşul.

Megan ştiu exact ce voise să spună.

– Familia lui – familia ta – a fondat acest oraş la scurt timp după terminarea războiului civil, aşa că nu este deloc surprinzător că un parc, un teren de baseball, o clădire sau două, sau chiar şi o stradă să poarte numele familiei Stanton.

Josh se simţi deodată invadat de trecutul pe care nu-l înţelegea, senzaţia neplăcîndu-i deloc.

– Şi atunci de ce nu se numeşte oraşul Stantonville?

– Mary Halloran, fiica unui avocat care şi-a pierdut averea în timpul războiului, a fost prima mireasă Stanton, adusă aici după război. Soţul ei, un yankeu aventurier din New Hampshire, a botezat oraşul după numele ei. Ei au fost străstră-bunicii tăi. Riscînd, ea îl privi pe Josh şi văzu pe faţa lui o expresie speriată. Trebuie să fie ciudat să primeşti lecţii de istoria despre un oraş care de drept ar fi trebuit să-ţi fie casă încă de la naştere.

Josh strînse puternic volanul pe care îl conducea.

– Te-am urmărit mai devreme cînd stăteai cu fetiţa pe treptele din faţa casei, comentă el, schim-

bînd subiectul, după cîteva momente de tăcere încordată. De ce plîngea?

– Mama ei a născut din nou, iar ea se simte foarte neglijată, comparativ cu micuțul care primește acum toată atenția.

– Ce i-ai spus?

– Că este normal să fie puțin geloasă, dar că ar trebui să încerce să-şi iubească frățiorul, cît de mult posibil.

– Parcă ai vorbi din proprie experiență.

Ea rîse.

– Eu mi-am amenințat părinții că îmi voi vinde surioara, atunci cînd au venit cu ea de la spital. Mi-a luat ceva timp, dar pînă la urmă am reuşit să-mi înfrîng gelozia.

El zîmbi, imaginîndu-şi cu uşurință atrocitatea ei copilărească.

– Cred că ai fost un drăcuşor.

– Mi s-a mai zis.

Josh intră într-o parcare aglomerată din apropierea *Filaturilor textile Stanton.* Deschizînd portiera maşinii, el ezită şi privi apoi peste umăr la Megan cînd aceasta îi atinse brațul. Revenind la

loc pe scaun, o privi şi aşteptă ca ea să deschidă discuţia.

– M-am gîndit mult la ceea ce s-a întîmplat între noi aseară, Josh.

El îi măsură chipul, remarcînd roşeaţa uşoară din obraji şi şovăiala din ochi. Pielea ei îl făcu să se gîndească la florile proaspete de magnolie, iar ochii îi reflectau bunătatea inimii.

Josh îşi strînse mîinile în pumni pentru a-şi înfrînge pornirea de a o cuprinde în braţele lui. Simţea că se putea pierde în Megan, dar nu era dispus să rişte etalarea stărilor care i-ar fi dezvăluit dorinţa.

– Şi ai ajuns la vreo concluzie care să zguduie pămîntul? întrebă el.

Ea încuviinţă, fără a fi deloc intimidată de tonul lui sarcastic. Deja concluzionase că Josh Wyatt era un bărbat care credea în reţinerea sentimentelor.

– Dacă ne-am fi întîlnit în alte împrejurări, aş fi vrut să continue ce începuse între noi. Sînt atrasă de tine şi cred că a face dragoste cu tine ar fi o experienţă minunată.

Sinceritatea ei îl mişcă. Simți cum temperatura corpului începe să-i crească, dar îşi înăbuşi reacția şi rămase neclintit.

– Dar?

– În ceea ce mă priveşte întîlnirile de o noapte sînt aproape identice cu accidentele de circulație, la care părăseşti locul faptei. M-aş simți folosită, dacă ne-am culca împreună şi apoi ne-am despărți.

El zîmbi leneş spre ea.

– Foloseşte-mă, pentru mulțumirea inimii tale, Megan Montgomery. Eu nu m-aş supăra deloc.

Ea refuză să fie pusă la punct de comentariul lui sexual arogant şi de încordarea lui senzuală, deşi impactul combinat îi furnica terminațiile nervoase.

– Pur şi simplu nu este o idee bună.

Căldura şi dorința din el solicitau zgomotos să fie luate în seamă, dar, ridicînd din umeri, el îşi îndepărtă simplu reacția intensă față de Megan, rămînînd indiferent la întreaga noțiune de intimitate.

– Atunci de ce ai mai adus problema în discuție? întrebă el.

Tonul lui o supără.

– Am crezut că sînt sinceră cu tine.

– Nu eşti sinceră, Megan, o contrazise aspru. Încerci să discuţi sub toate aspectele ceea ce vrei. De asemenea, confunzi subiectul. Am fi făcut sex dacă ne-am fi culcat împreună. Sex fierbinte, intens, exploziv. Nimic mai mult. A face dragoste este un eufemism, iar dragostea este un mit.

Îngrozită, ea îl luă de mînă şi, desfăcîndu-i degetele încleştate, îi mîngîie palma cu o atingere fină.

– Acum te confrunţi cu sentimente confuze, Josh, şi loveşti în mine pentru că sînt o ţintă convenabilă. Intelectual, înţeleg ce faci. Emoţional, mă doare cînd văd că intenţionat eşti sarcastic şi crud.

El se smuci, eliberîndu-se din dezmierdare, nevrînd să se lase amăgit sau manipulat de mila ei.

– Hai să terminăm cu asta.

Incapabilă să-şi ascundă dezamăgirea, Megan oftă în timp ce Josh ieşi din maşină, trîntind portiera. Furia ei se amplifică cînd coborî din maşină şi-l conduse spre intrarea muncitorilor.

El se opri în fața uşii şi o săgetă cu o privire plină de furie.

– Gata cu flecăreala psihologică. Tîmpenia asta merge la preşcolarii tăi, dar la mine nu ține.

Ea aprobă din cap şi simți cum sîngele i se scurge din obraji. Întorcîndu-se cu spatele la el, deschise larg uşa şi păşi în clădire.

Pe Josh îl cuprinse regretul. Aproape că-i venea să se ducă să o oprească pentru a-i cere iertare, dar asta ar fi însemnat ca el să recunoască faptul că ea reuşise să-i străpungă fațada dezinteresului studiat.

După ce îl prezentă pe Josh şefului uzinei, care îi dotă cu ochelari de protecție şi apărătoare fonice, Megan comentă:

– Acest sector face parte din centrul experimental de design. De asemenea este adiacent birourilor executive. În loc să producă pur şi simplu cupoane de bumbac de culoare naturală, pe care să le livreze în țară, Charles a diversificat filatura. Ea făcu o pauză şi-i indică lui Josh spre un perete de sticlă, care oferea o imagine completă a vastei amenajări ce îmbina utilaje auto-

matizate şi activităţi umane.

– Charles credea că majoritatea filaturilor din Sud falimentau datorită abordării unilaterale a afacerii, aşa că el a investit în echipamente care să producă adevărate lucruri de artă şi a convins un grup de designeri textili şi specialişti vopsitori să se alăture acţiunii.

– Logic din punct de vedere al omului de afaceri, conchise Josh, curios, împotriva voinţei sale, în privinţa unui om care avusese, în mod evident, viziunea de a anticipa atît necesităţile pieţei cît şi pe cele ale comunităţii sale.

– El le-a oferit libertatea de creaţie şi un laborator experimental care a produs amestecuri de fibre naturale şi sintetice premiate. Ţesăturile *Stanton* au preţuri competitive şi sînt cerute în lumea întreagă. Compania a primit chiar comenzi ferme din partea unor case de modă europene.

– Dar despre muncitorii din liniile de producţie ce poţi să-mi spui? întrebă Josh.

– Cîştiguri excelente. Burse pentru copii. Toţi au posibilitatea să-şi aleagă calificarea, iar după o vechime de cinci ani în funcţie capătă dreptul de

a deveni acționari, dacă doresc. Este o activitate familială, Josh, şi angajații sînt loiali. Rata conflictuală aproape că nu există. De fapt, aici nu au mai avut loc concedieri de muncitori de mai bine de cincisprezece ani.

– Impresionant.

– Şi neobişnuit pentru această epocă de restructurări, îi reaminti Megan.

În următoarea oră, ea îl ghidă pe Josh prin amenajarea experimentală a diferitelor sectoare. Vorbi puțin, lăsîndu-l pe el să-i observe şi să-i chestioneze pe angajați în felul său propriu.

Privindu-l, ea îi sesiză uimirea față de umanitarismul răposatului lui bunic, dar şi respectul deosebit şi silit în acelaşi timp pentru marea perspicacitate de care dăduse dovadă Charles în afaceri. După ce îndepărtară echipamentul de protecție, Megan şi Josh părăsiră hala de producție şi intrară într-un hol lung.

Josh se opri.

– Cît de vechi sînt *Filaturile textile Stanton?*

– Sărbătorirea împlinirii celor o sută douăzeci şi cinci de ani urma să aibă loc anul trecut. Charles a proiectat-o, dar nu a mai trăit ca să o vadă.

Prima filatură a fost distrusă de un uragan, puțin înainte de sfîrşitul secolului trecut. Cînd s-a întîmplat, străbunicul tău era în Cuba, înrolat în cavaleria *Rough Ridders* a lui Teddy Roosevelt.

Oarecum impresionat el zise:

– Glumeşti.

Ea zîmbi amar:

– N-aş glumi cu astfel de lucruri. Familia Stanton era un neam destul de distins. Oricum, cînd Silas s-a întors din Cuba, a reconstruit filatura. Charles, unicul lui copil, atunci cînd Silas s-a prăpădit, cu puțin înainte de izbucnirea celui de al doilea război mondial, a preluat toate proprietățile *Stanton*.

Înainte ca Josh să mai poată spune ceva, un bărbat cam de vîrsta lui se apropie de ei, prin holul întortocheat. Zîmbind, acesta îi întinse mîna în semn de salut.

– Trebuie să fii Josh Wyatt. Eu sînt Paul Travers, vicepreşedinte în probleme de marketing.

După ce bărbații îşi strînseră mîinile, Paul se întoarse spre Megan cu o figură îngrijorată:

– Cum ți s-a părut Carrie în dimineața asta?

– Avea ochii cam înlăcrimați, dar se va obişnui

în curînd cu bebeluşul.

– Asta-i o uşurare. Eu şi Kathy ne-am făcut probleme în privinţa ei.

– Încearcă în acest sfîrşit de săptămînă să-ţi petreci puţin timp numai cu ea, la grădina zoologică. Puţină linişte face minuni atunci cînd în casă este un nou-născut.

Josh îşi dădu seama că directorul de la *Filaturile textile Stanton* şi fetiţa pe care o văzuse mai devreme cu Megan erau tată şi fiică.

Reîntorcîndu-se spre Josh, Paul Travers zise:

– Toată lumea este nerăbdătoare să te cunoască. Dacă sînt aspecte pe care doreşti să le discuţi, nu ezita să întrebi. Întregul personal se va conforma pe cît posibil în toate privinţele.

Josh încuviinţă din cap, uimit atît de primirea călduroasă pe care Paul Travers i-o făcuse, dar şi de faptul că bărbatul îşi pusese braţul în jurul lui Megan.

– Apreciez curtoazia ta, spuse el pe un ton rece, privind fix mîna bărbătească care mîngîia absent umărul lui Megan.

– Nu puteai să ai un ghid mai bun decît Megan a noastră. Ea cunoaşte acest loc la fel de bine ca

şi angajaţii. Paul surîse la cea pe care o lăuda, îi aruncă o privire plină de afecţiune, după care se îndepărtă. Şi unde mai pui că este şi o cumnată drăguţă, strigă el peste umăr, amuzîndu-se de gelozia vizibilă a lui Josh.

– Cumnată? Brusc, Josh se simţi prost datorită sentimentelor de egoism şi gelozie care se treziseră în el şi nu-şi aducea aminte să fi cunoscut vreo femeie care să-l fi tulburat atît. Pînă la Megan.

– L-ai auzit. Ce-ai zice de o ceaşcă de cafea? întrebă ea conducîndu-l spre unul din nenumăratele locuri de repaus al angajaţilor.

Josh o urmă în tăcere. Parfumul de liliac pe care îl asocia numai cu Megan îi îmbălsămă simţurile în clipa în care amîndoi se opriră în uşa încăperii aglomerate.

Imediat Megan îi sesiză încordarea cu mari speranţe. Ezitînd, ea aruncă o privire neliniştită spre Josh, dar pe el mulţimea părea să nu-l îngrijoreze.

Ea propuse:

– Ocupi tu o masă cît mă duc eu după cafele?

Deşi îl lăsase singur mai puțin de două minute, cînd se întoarse ea trebui să-şi croiască cu greu drum printre muncitorii care pălăvrăgeau adunați în jurul lui. Se aşează pe scaunul din fața lui. Cu toate că era tăcut, Megan observă că el acordă o atenție deosebită valului de comentarii îndreptat spre el.

– Maryville este un oraş frumos. Nu vă va fi ruşine să-l numiți cămin, îl asigură un tînăr cu salopetă şi şapcă de baseball. Într-o lună vom constitui şi echipele de baseball ale angajaților. Veniți în parc cu noi, dacă vreți.

– Aveți o înfățişare puternică şi o fizionomie prietenoasă, domnule Josh, interveni un alt bărbat, care părea că depăşise demult vîrsta pensiei. Megan ştia că acesta era paznic, fiind unul dintre numeroşii angajați cărora li se permisese să lucreze peste vîrsta convențională de pensie. Bătrînul Charles Stanton a murit trist şi singur. Aproape că ni s-au zdrobit inimile văzîndu-l fără nici o rudă care să se poată numi *a lui*.

Megan trăi o clipă de teamă cînd o femeie în vîrstă îmbrăcată cu o bluză îngrijită se aruncă pe scaunul de lîngă Josh. Ea nu încercă să

întrerupă conversaţia care începuse, ci, dimpotrivă, ascultă atentă, deoarece ştia că domnişoara Sarah Winston avea un stil direct şi o limbă ascuţită.

– Eşti un tînăr al naibii de chipeş, nu-i aşa?

Josh îi zîmbi, în ochii lui licărind plăcerea împletită cu uimirea.

– Dacă aşa spuneţi dumneavoastră, doamnă...

– Şi, pe deasupra, mai ai şi farmecul bunicului tău, remarcă ea aprobînd cu o înclinare a capului. Cînd expresia surîzătoare a lui Josh dispăru, domnişoara Sarah îşi puse mîna pe braţul lui şi se aplecă în faţă. Nimeni din oraşul acesta nu dă doi bani pe faptul că eşti sau nu copil legitim. Maryville este acum casa ta, Josh Wyatt, şi sîntem bucuroşi că te afli printre noi. Semeni leit cu bunicul tău, aşa că noi am ştiut imediat cine eşti. Ah, dar bărbatul acela, în zilele cînd începuse să curteze, făcuse o impresie de-a dreptul grozavă, se lăsă ea în voia amintirilor. Pe atunci eram doar o copilă, reţine, dar fiecare tînără din Maryville a stat ca pe ace, pînă şi-a ales el mireasa.

– Nu-l interesează prostiile astea, domnişoară Sarah, protestă un bărbat purtînd un costum şifonat din ţesătură de bumbac şi o cravată strîmbă.

– Ba îl interesează, se înfurie ea. Face parte din moştenirea lui. Şi, în plus, cine îl cunoştea mai bine pe Charles Stanton, decît secretara lui? Am lucrat la el timp de patruzeci de ani. Aşa cum se spune în lumea marilor afacerişti, eu ştiu unde sînt îngropate toate cadavrele.

Cîteva persoane chicotiră. Altele se îngroziră. Josh izbucni puternic în rîs. Megan zîmbi uşor, nesurprinsă deloc de femeia în vîrstă.

În ciuda personalităţii ei dure, Josh descoperi că îi păsa de cele rostite de domnişoara Sarah Winston şi de ceilalţi angajaţi din sala de recreere, deşi era uimit că vorbiseră atît de deschis în faţa unui străin. Ca un om de afaceri, nu ar fi fost surprins dacă i-ar fi arătat puţină opoziţie, chiar resentiment.

Josh ridică mîna domnişoarei Sarah şi i-o sărută uşor. Femeia se îmbujoră şi se îndreptă grăbită spre prietenii ei aflaţi în partea cealaltă a camerei.

– Dacă vreţi să pescuiţi, căutaţi-l pe Jimmy

Wainright, domnule Josh, adăugă un alt muncitor de vîrstă mijlocie, cu fața luminoasă și mustață răsucită. Am să vă aranjez cele mai bune momeli vii de pe aici. Și dacă aveți întrebări în legătură cu bunicul dumneavoastră și familia acestuia, treceți pe la mine. Am să vă predau o lecție de istorie. Bănuiesc că aveți nevoie de una. Bunicul dumneavoastră a fost un om bun, dar uneori mîndria l-a rănit. Ținea la dumneavoastră, chiar dacă nu ați știut asta.

Mulți dădură mîna cu Josh, întîmpinîndu-l cu simplitate și căldură. Primi invitații de a vizita toate bisericile din oraș, numeroase organizații caritabile și casele lor dacă se va întîmpla să fie prin preajmă.

Surprins de generozitatea lor, Josh se simți orbit din punct de vedere emoțional. Cerceta meditativ adîncurile întunecate din cafeaua lui.

Megan se întinse și îi cuprinse mîna, neliniștea și nesiguranța învăluind-o pe măsură ce o tăcere încordată se așternea între ei.

În cele din urmă, Josh o privi.

– Mi-ai întins o cursă, nu-i așa?

Capitolul 5

Ea nu simți furie în glasul lui sau ceva care să semene a dezaprobare, ci doar o uşoară indignare şi tulburare. Pe Megan o durea inima pentru el.

– Cum să-ți întind o cursă, Josh? Nu ar fi fost cinstit.

– Atunci înseamnă că tot ceea ce se spune despre micile oraşe este adevărat, concluzionă el. Este ca şi cînd ai trăi într-un acvariu, aşa-i?

Ea aprobă din cap cu părere de rău.

– Poate chiar şi mai mult atunci cînd este

vorba despre Charles.

El îşi retrase mîna din încleştarea lui Megan, împinse ceaşca de cafea şi-şi întinse mîinile pe masă.

– Mă simt de parcă m-aş afunda în nisipuri mişcătoare.

– Nu este aşa, insistă ea încet, cu un glas plin de teamă. Pur şi simplu experimentezi senzaţia colectivă a unei comunităţi de a se linişti, că în sfîrşit ai ajuns acasă. Charles nu a avut nici un secret, Josh. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor din generaţia lui, el nu a încercat să-şi ascundă eşecurile.

El nu răspunse şi atunci Megan continuă:

– Oamenii aici ştiu că pentru tine este o perioadă confuză. Încearcă să-ţi aminteşti că atunci cînd testamentul lui Charles a fost întocmit, toate actele au devenit publice. Persoana ta, ca nepot al lui şi ca unic moştenitor, a devenit de asemenea publică. În ultimii ani vorbea deseori numeroşilor prieteni, cu mîndrie, despre realizările tale. Bine sau rău, această comunitate îşi îndreaptă loialitatea şi afecţiunea pe care a avut-o pentru

Charles Stanton spre tine. Ei sînt oameni sinceri şi foarte buni. Acum poate vei înţelege de ce iubesc atît de mult acest loc.

Brusc, Josh sări în picioare. Mişcarea lui rapidă împinse scaunul scîrţîind de-a lungul podelei şi atrase privirile speriate ale numeroaselor persoane aflate în încăperea aglomerată.

– Scuză-mă.

Megan rămase neclintită. Hotărî să-l lase pe Josh singur cîteva minute. Deşi intenţionase să-i facă cunoştinţă cu mai mulţi directori din conducerea *Filaturilor textile Stanton,* ea decise să amîne pentru altă dată aceste prezentări. Oftînd greu, îşi sorbi ultima picătură de cafea şi se ridică de la masă.

În timp ce aşeza ceştile de cafea pe care le clătise în aparatul de uscare, Jimmy Wainright veni agale spre ea.

– Cum se descurcă Amanda mea la şcoala dumneavoastră de ţînci, domnişoară Megan?

Ea zîmbi.

– Nepoata dumitale este cea mai talentată pictoriţă din grupă.

Bătrînul îşi mută privirea spre umbra din spatele ei.

– N-am fost prea subtili cu acel băiat, dar pun pariu pe ultimul meu ban că are tăria lui Charlie.

Ea zîmbi.

– Să sperăm că aşa este, Jimmy, să sperăm că aşa este.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Megan îl găsi pe Josh stînd rezemat de maşina lui închiriată. Imediat ea observă poziţia rigidă a umerilor lui laţi şi ţinuta încordată. Ghidată numai de instinct, ea se furişă în spatele lui, îi cuprinse talia cu braţele, îşi lipi obrazul de spatele lui şi-l strînse cu putere la piept.

Deşi tresări cînd ea îl atinse, Josh nu se îndepărtă. Ba, mai mult, îi acoperi mîinile cu palmele, îşi înclină capul, închise ochii şi meditä la caracterul ireal al ultimelor douăzeci şi patru de ore. Cu neclaritatea care îi domina sentimentele el se simţea, de cînd părăsise St.Louis-ul, cu o zi în urmă, de parcă ar fi pierdut controlul asupra lumii lui.

Îşi petrecuse mult timp din viaţa de adult negînd nevoia de a avea satisfacţia că aparţinea de ceva trainic, de ceva mai mare decît el însuşi. Nici măcar succesul mondial al firmei *Cheney-Wyatt International* nu-i satisfăcuse dorinţa înfocată, adînc întipărită, pentru ceea ce îşi închipuia el că era o familie.

Zbătîndu-se între lumea pe care şi-o crease pentru el şi terenul nestudiat al lumii care i se oferea acum, Josh ezita să-şi asume riscurile implicate de aceasta din urmă. Îi blestemă în şoaptă pe Charles Stanton, pe Megan Montgomery şi pe locuitorii din Maryville pentru că îi alimentau nevoia cu care crescuse şi pe care o considerase slăbiciunea lui cea mare şi vulnerabilitatea cea mai înşelătoare.

Continuînd să fie îmbrăţişat de Megan el se întoarse cu faţa spre ea şi o privi. Supărarea lui şi durerea celor treizeci şi cinci de ani de respingere dispăreau uşor pe măsură ce el o cerceta atent.

Observa că ochii ei imenşi, care exprimau o nelinişte surprinzător de mare, îi dominau chipul.

Încruntîndu-se el îşi ridică mîna şi îi mîngîie cu vîrful degetelor obrazul, simţurile lui înregistrînd netezimea satinată a tenului ei perfect şi desimea genelor ei întunecate.

Cînd îşi coborî degetele în adîncitura gîtului ei, simţi căldura îmbietoare a pielii şi vibraţia ritmică a pulsului ei. Plecîndu-şi capul, el ezita la cîţiva centimetri de gura ei arcuită.

Megan încetă să mai respire. Cînd în final reuşi să vorbească, ea şopti:

– Iar cauţi motive, nu-i aşa?

Absent, el încuviinţă înclinînd din cap, în timp ce degetele ambelor mîini rătăceau prin părul ei des care îi încadra faţa şi i se revărsa pe umeri ca o aureolă roşcată.

– Părul tău parcă ar fi de mătase, iar tu miroşi mereu a liliac sălbatic.

Atingerea lui delicată şi privirea lacomă şi confuză făceau ca lumea să se încline într-un unghi ciudat. Ea încercă o senzaţie de plăcere lăuntrică, dîndu-şi seama că Josh o găsea atractivă.

Megan se simţea totuşi datoare să încerce să alunge şovăiala lui. Dar experienţa ei legată de

suferință o avertiză însă că demonii personali se înfrîngeau singuri.

Josh se apropie şi mai mult, unind trupurile lor, astfel încît nici măcar o şoaptă să nu despartă rotunjimile feminine de musculatura puternică.

Sufocată brusc de conştientizarea potențialului lui masculin, de forța trupului lui puternic dar şi de dorința care se înfiripase în ea, Megan îl cuprinse de talie. Aerul intra şi ieşea din plămînii ei într-un ritm alert.

– Josh?

– Nu spune nimic, Megan.

Cu ochii măriți, ea privea fix la gura lui. Îi cunoscuse deja gustul şi poftea înfocată la mai mult. Dorința o săgetă ca un fulger fierbinte de vară, slăbindu-i genunchii şi zguduindu-i convingerile din temelii.

Megan îşi simți rațiunea făcînd eforturi disperate de a se impune, înainte ca ea să renunțe la toate precauțiile.

– Nu face parte din program, şopti ea.

– Cînd sînt în vacanță, eu nu cred în progra-

me, îi replică el. Ţinîndu-i încă în mîini capul, Josh îi ridică faţa spre a lui.

Megan îi simţi pe piele respiraţia. Ochii ei erau închişi, iar corpul îi tremura.

Cînd el îi apucă buza cărnoasă, gemetele lor se împreunară. Fusese cea mai erotică contopire de sunete pe care o auzise vreodată.

Fluieratul de amiază al sirenei filaturii străpunse tăcerea micii lor lumi cu subtilitatea unei bombe. Josh tresări şi-i eliberă buzele, dar o ţinu pe loc în timp ce examina terenul din jurul lor.

Urmări atent şirul de muncitori, aparent fără sfîrşit, care se scurgea din filatură, înăbuşindu-şi dorinţa pe care Megan i-o stîrnise. Încă o dată Josh îşi dădu seama că nici unul dintre oamenii filaturii nu era speriat de sosirea lui.

Încurcat şi nevrînd să creadă că singura lor motivaţie era bunătatea, după cum insista Megan, el nu reuşi să-şi înfrîngă cinismul care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva intenţia lor colectivă era de a-l manipula pe el pentru propriul lor interes.

Îl manipula oare Megan sau ea simţea într-a-

devăr cum senzualitatea îi influențează entuziasmul?

Tulburat și precaut, Josh îi studie trăsăturile îmbujorate, făcînd presupuneri în legătură cu motivele ei.

– Probabil că ar trebui să ne continuăm plimbarea, reuși ea să spună cu o voce în care dorința se confrunta cu stînjeneala. Altfel vom întîrzia la întîlnirea cu Tyler.

Josh se depărtă de ea, mișcarea lui bruscă contrastînd cu suplețea de leopard pe care ea i-o asociase. Se întoarse, deschise portiera pentru ea și trecînd apoi prin fața mașinii se urcă la volan.

Pornind mașina, el remarcă tardiv:

– Toți au motive, Megan. Concurența reflectă dacă acestea sînt sau nu reciproc avatajoase. Și, atîta vreme cît nisipul mișcător îmi va fi la subțiori, să nu uiți că rămîn un supraviețuitor. Nimeni și nimic nu mă poate prinde în cursă, numai dacă, bineînțeles, eu nu mă las prins.

Josh își conduse mașina printre muncitorii care zăboveau în parcarea aglomerată. Cu gean-

la pe umăr Megan se foi nervoasă.

Reîntorcîndu-se în oraş, ea se simţea tot mai stînjenită de tăcerea lui Josh.

– Nu ţi-am întins nici o cursă. Subterfugiul nu este punctul meu forte. Oamenii din sectorul experimental te-au cunoscut, atîta tot.

El chicoti, făcînd un zgomot plin de ironie batjocoritoare.

– Mi-ar plăcea să fie adevărat, Megan, dar îţi lipseşte credibilitatea.

Încurcată, ea studie profilul lui aspru.

El îi simţi privirea şi răspunse făcînd un gest larg cu mîna.

– Nu există nici cea mai mică dovadă, că cineva din Maryville a fost pus în pericol de acţiunile mele, Megan.

Ea se mişcă stînjenită, simţind din nou amărăciunea din glasul lui.

– Probabil că la suprafaţă nu se observă, dar sînt atîtea pe care nu le cunoşti încă pentru că nu ai vorbit cu Tyler. Uite ce este, Josh, deja am recunoscut că am exagerat adevărul, aşa că nu aştepta să-mi cer scuze din nou pentru că am

nimerit butonul şi am apăsat pe el.

– Nu asta este calea prin care cîştigi prieteni sau oameni influenţi.

Neîncrezătoare ea întrebă:

– Nici măcar nu vrei să-mi spui cîştigul îndoielii tale, nu-i aşa?

– Nu, atunci cînd e vorba de Charles Stanton.

Megan se cutremură la auzul vocii lui puternice, dar regăsindu-şi curajul pierdut şi spunîndu-şi să fie răbdătoare ea se adresă scepticismului lui.

– Probabil că deja ai înţeles asta, dar cred că mai poate fi suportat să fie spus în termeni foarte clari. Charles Stanton a fost patriarhul oraşului Maryville, la fel ca tatăl şi bunicul lui. Localnicii au aşteptat întotdeauna de la familia Stanton direcţionare şi îndrumare. Oamenii de aici l-au iubit pe Charles, nu numai pentru că era un bun om de afaceri, ci şi pentru că trata întreaga comunitate ca pe propria lui familie.

Sensibilizată de sentimentele contradictorii ale lui Josh, ea continuă cu greutate, lăsînd la o parte diplomaţia, în favoarea adevărului pur.

– Ştii, nu cred că îţi displace faptul că am exa-

gerat adevărul, dar a început să mi se pară că îți este absolut imposibil să accepți că oamenii sînt capabili de sentimente pozitive, cum ar fi loialitatea, mila sau chiar dragostea. Viața ta a fost chiar atît de seacă, Josh?

Rînjind, el intră cu maşina în spațiul de parcare din zona comercială a oraşului. Închizînd motorul şi scoțînd cheia din contact, Josh se întoarse încet şi o privi pe Megan.

Ea surprinse licărul ochilor lui trişti şi dezilu-zionați. În secunda următoare ea îl observă cum îşi ascunde vulnerabilitatea şi mînia în spatele scutului de gheață.

Conştientizînd brusc locul în care se aflau, ea îi atrase atenția.

– Întîlnirea noastră cu Tyler este abia peste patruzeci şi cinci de minute.

– Eu vreau să-l văd acum, spuse Josh.

– Şi dacă nu este în birou?

– Am să aştept.

Megan se întinse spre el, dar Josh o privi cu atîta neplăcere, încît ea îşi lăsă mîna să-i alunece în poală.

El ieşi din maşină fără să mai spună vreun cuvînt.

Megan îl urmări cu privirea cum, fără să se uite înapoi, traversă cu paşi mari trotuarul şi intră în clădirea de cărămidă care adăpostea birourile celor trei avocaţi din Maryville.

Convinsă pe deplin că Josh nu va acorda nici măcar o şansă lui sau moştenirii sale, Megan, regăsindu-şi liniştea sufletească, îl urmă în biroul de avocaţi.

– Tyler Dunwoody?

Un bărbat rotofei care studia conţinutul unui dosar aflat pe masă îşi ridică privirea şi-l salută pe Josh cu o expresie binevoitoare.

– Aţi ajuns mai devreme, domnule Wyatt, dar sînteţi binevenit. Luaţi loc.

După ce bărbaţii îşi dădură mîinile, Josh se lăsă într-un scaun cu braţe, îmbrăcat în piele, aflat în faţa biroului din stejar al lui Tyler Dunwoody. Avocatul strînse resturile prînzului şi răscolind printr-un vraf de dosare îl găsi pe cel pe care îl căuta.

Tyler Dunwoody zîmbi.

– Trebuie să fie destul de ciudat să descoperi că toată lumea pare să-ţi cunoască identitatea, înainte de a avea ocazia să te prezinţi.

– Asta-i o concluzie justă, conchise Josh.

El simţi cînd Megan intră în încăpere, dar nu se deranjă să-i confirme prezenţa. Se concentră, în schimb, asupra avocatului, un individ de vreo şaizeci de ani, îmbrăcat într-un scump dar şifonat costum de haine.

Prin dezordinea din vrafurile de dosare, prin imensul ficus ofilit din lipsă de apă, prin hîrtiile care se revărsau din coşul de gunoi, încăperea se asemăna într-un fel bărbatului. În ciuda aspectului exterior al avocatului şi a dezordinii care îl înconjura, Josh observă că Tyler Dunwoody poseda un ochi de şoim.

Megan mormăi un salut stins şi se cufundă într-un scaun de lîngă uşă. Josh continuă să o ignore, dar nu şi Tyler.

– Şi tu ai venit mai devreme, Megan, dar eşti o încîntare pentru ochii îndureraţi. Fă-te comodă. El se uită spre Josh: Avem o grămadă de docu-

mente pe care trebuie să le parcurgem în după-amiaza asta. De fapt, s-ar putea să fie nevoie de cîteva zile pentru acest lucru. Proprietăţile bătrînului Charlie au fost destul de vaste.

– Nu va fi necesar.

Tyler îl privi întrebător, după care se uită spre Megan. Josh şi-o imaginã ridicînd din umeri descurajată.

Avocatul se rezemă de spătarul scaunului lui din piele, îşi împreună degetele peste abdomen, adoptă o expresie calmă şi aşteptă ca Josh să se explice.

– Nu voi accepta moştenirea lui Stanton, domnule Dunwoody. V-aş fi recunoscător dacă aţi începe întocmirea actelor de renunţare.

Tyler Dunwoody cumpăni cuvintele lui Josh, după care făcu remarca:

– Vă daţi seama că nu mai există altă rudă de sînge şi că Charlie v-a desemnat pe dumneavoastră ca unic moştenitor.

– Acest lucru nu are nici o importanţă.

Avocatul chicoti. Megan scăpă pe buze un uşor icnet de surprindere, dar reuşi, din clipa în

care Tyler aruncă o privire alarmată spre ea, să-şi controleze manifestările ulterioare de durere, determinate de hotărîrea lui Josh.

– Mă tem că totuşi are. Pe cît de mult iubesc statul Alabama, pe atît urăsc să văd venind în Maryville o adunătură de birocraţi care să lichideze valorile pe care o familie le-a dobîndit de-a lungul a trei generaţii, iar apoi să preschimbe milioane de dolari în capital depus în seifurile statului. Aşa se va întîmpla dacă doriţi să continuaţi acţiunea.

– Asta nu este problema mea. Cred că mi-am exprimat clar dorinţele, domnule Dunwoody.

– Spuneţi-mi Tyler. Am să fiu direct, Josh, şi am să fac referiri mai ales la reputaţia ta de om de afaceri. Înainte ca Josh să poată răspunde, Tyler continuă: Există, desigur, numeroase opţiuni, care îţi sînt la îndemînă, cu grade diferite de implicare a averii. Ai fi interesat să iei cunoştinţă de aceste posibilităţi?

Megan privi optimistă spre Josh. După ce insistase asupra laturilor umanitare ale moştenirii lui, ea se simţea liniştită că Tyler avea intenţia să

prezinte potențialele consecințe economice ale acțiunilor lui Josh.

– Nu există alte opțiuni care să mă intereseze, dar simte-te liber să mi le enumeri atunci cînd îmi vei prezenta actele oficiale de renunțare la moștenirea lui Charles Stanton, zise Josh categoric. Eu sînt hotărît.

– Văd că-ți meriți reputația cîștigată.

– Nici nu am ținut socoteală de cîte ori am fost numit bastard, pentru alte motive decît cele datorate statutului mamei mele de a nu fi căsătorită la naşterea mea. Sincer, insultele sînt foarte asemănătoare complimentelor. După un timp devin obositoare. Josh îl contemplă pe avocat, privind printre gene. Dacă nu ştiți nimic despre mine, domnule Dunwoody, atunci aflați că rareori îmi schimb hotărîrea luată.

Tyler îşi scutură capul.

– Cînd vorbesc cu tine parcă aş vorbi cu Charles Stanton. Nici nu-ți dai seama cît de mult îi semeni. Şi el voia să facă bine, chiar şi atunci cînd greşea.

Neîncrederea o invadă pe Megan şi atunci oftă

ușor. Ea închise ochii, își frecă tîmplele și tăcută începu să despice firul conversației dintre Josh și avocatul bunicului lui, care începea să se înrăutățească.

– În ordine, Josh. Am să mă apuc imediat de aceste acte, dar îmi vor lua ceva timp.

Tyler Dunwoody căută în sertarul biroului și luă o țigară. Intenționat, își pierdu vremea tăindu-i acesteia vîrful cu un mic aparat pe care îl scoase din buzunarul vestei. După ce aprinse țigara, pufăi entuziasmat pînă cînd un nor de fum începu să i se formeze deasupra capului.

Plictisit de tacticile de întîrziere ale avocatului, Josh îl preveni:

– Nu intenționez să plec din Maryville, pînă cînd situația nu este complet rezolvată, dar asta nu înseamnă că am să admit prelungiri infinite.

Aparent imperturbabil, Tyler Dunwoody aprobă.

– Mi se pare corect.

Josh se ridică în picioare.

– Dacă ai nevoie de mine, lasă-mi mesaj la motel.

Capitolul 6

După-amiaza însorită, vocile blînde ale naturii şi susurul pîrîului care şerpuia prin împrejurimile sălbatice de la marginea oraşului Maryville îl liniştiră pe Josh într-un mod în care cuvintele n-ar fi reuşit niciodată să o facă.

El simți uşurarea şi încrederea omului care îşi recîştigase controlul asupra lumii. În ciuda caracterului contradictoriu al discuției purtate cu Tyler Dunwoody, Josh ştia că avocatul nu avea altă alternativă decît să-i urmeze instrucțiunile. Curios

însă, îi plăcea de Tyler Dunwoody, deşi nu era obligat să coopereze cu acesta.

Josh stătea aproape de malul pîrîului îngust, privind la terenul neîmpovărat de oameni, clădiri sau maşinării. În afară de masa pentru picnic aflată cam la şase metri în dreapta lui, nimic nu perturba perfecțiunea mediului. Orăşean prin definiție, Josh descoperi în interiorul lui o profundă înțelegere pentru frumusețea naturală care îl înconjura.

În timp ce medita alene la evenimentele din cursul dimineții, îşi dădu seama că gîndurile i se îndreptau continuu spre Megan.

El zîmbi amintindu-şi reacția ei şocată la propunerea lui de a continua cu plimbarea pe care o programase. Martor al nehotărîrii ei, atunci cînd se aflară față în față pe trotuarul din dreptul biroului de avocați, el înțelegea, ba chiar îi împărtăşea sentimentele confuze.

Cînd se întoarse spre ea şi o privi, îşi dădu seama că nu mai simțise o asemenea tulburare. O voia. O dorise din clipa în care zărise imaginea ei chinuitoare de pe podeaua *Grădiniței Primrose* şi ştia acum că dorea mai mult decît trupul ei sau

pasiunea care deja îl mistuise.

Era înnebunit după această femeie multiplu implicată, femeie care lupta din răsputeri pentru ceea ce credea, care redefinise cuvinte precum mila, sensibilitatea şi loialitatea şi care trezise în el fragila speranţă de a fi îndrăgit pentru ceea ce era, nu pentru ceea ce poseda.

Oftînd, Josh se întoarse la masă. Simţi dezmierdarea fulgerătoare din privirea lui Megan şi observă tulburarea care persista încă în ochii ei.

Se opri lîngă ea.

– Familia ta este proprietara acestui pămînt? întrebă el.

Ea scutură din cap şi-şi schimbă privirea.

– Este un secret?

– Sînt doar una din numeroasele persoane care se îngrijesc de proprietăţi, răspunse ea.

Brusc bănuiala i se simţi în voce.

– Este pămîntul lui Stanton, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap, după care făcu un gest larg cu mîna, prin care încercui terenul din jurul lor.

– Aceasta este numai o mică parte din ceea ce urmează să sacrifici, spuse ea tristă. Este mai

mult decît moştenirea ta, Josh. Noi am avut grijă de aceasta pentru tine, aşa cum ne-am îngrijit de toate celelalte valori ale familiei Stanton, după moartea lui Charlie. Am sperat...

— Ce ai sperat?

– Am sperat că vei folosi trecutul ca un instrument de studiere a viitorului, nu ca o învinuire aruncată asupra întregii comunități pentru o greşeală pe care cineva a făcut-o acum treizeci şi cinci de ani şi pe care nu vrei să încerci să o ierți, pînă nu va fi prea tîrziu.

El expiră cu greutate, zbătîndu-se între propriile sentimente şi nefericirea vizibilă din ochii ei. Înțelegea perspectivele ei, dar nu intenționa să-i ofere iluzii false.

– Megan, nu acuz locuitorii oraşului Maryville pentru ceea ce s-a întîmplat. Pur şi simplu vreau să nu mai aud de numele lui Charles Stanton. Aş fi putut să-mi trăiesc viața fără să trec prin greutățile astea.

Frustrată, Megan îşi îngropă fața în mîini.

– Iartă-mă. Ştiu că te-ai săturat să asculți toate astea, dar mă simt de parcă slujba mea de executor testamentar s-ar fi risipit în van în conver-

saţiile avute pînă acum.

Josh îi îndepărtă mîinile de pe faţă. Voia să o tragă spre el şi să o ţină în braţe. În loc de toate acestea însă, apăru în faţa ei cu un buchet de margarete sălbatice pe care le culesese în plimbarea lui. Speriată, ea acceptă oferta lui, strîngînd buchetul cu ambele mîini.

– Ai să-ţi striveşti florile.

Ea tresări, continuînd să strîngă florile.

– Îţi vine să mă strîngi de gît, nu-i aşa? întrebă el surîzînd surprinzător de compătimitor.

– Avea rost atunci cînd ne aflam în biroul lui Tyler, concluzionă ea, acum însă nu mai simt la fel.

– Începem din nou, Megan?

Deşi întrebarea lui o luă prin surprindere, ea recunoscu:

– Mi-ar plăcea dacă s-ar putea.

– Ştiu că eşti dezamăgită de decizia mea, dar nu vreau să o explic sau să o schimb.

Zîmbetul lui Megan dispăru. În postura ei de executor testamentar se simţea ca o adevărată ratată. Din perspectiva personală, ea mai ştia că era pe punctul de a-şi pierde inima pentru un băr-

bat care nu părea interesat în angajamente, pentru un bărbat încăpățînat, dar vulnerabil, care ridicase în jurul sentimentelor lui ziduri imposibil de escaladat. Pe scurt, Josh Wyatt personifica exact opusul a tot ceea ce ea gîndise că va fi bărbatul de care se va îndrăgosti.

În ciuda acestor probleme, Megan, în mod conştient, lăsă deoparte toate instinctele prevăzătoare pe care le poseda.

– Nu am încercat niciodată să-i forțez pe cei la care am ținut să-mi adopte părerile, ca o condiție pentru eventualele relații, Josh. Nu este stilul meu. Tot ce vreau şi tot ce sper este receptivitatea.

– Atunci eşti de acord că orice s-ar întîmpla între noi nu se va răsfrînge asupra deciziei finale privind averea lui Charles Stanton?

– Mintea mea îmi spune că este singurul lucru pe care îl putem face.

– Bine. El zîmbi, o parte din grija pe care o simțise la gîndul că ea îl va respinge ca urmare a refuzului lui legat de moştenire pierzîndu-se undeva la o distanță apreciabilă. Ce spune inima ta, Megan?

– Că eşti periculos, remarcă ea usturător, în torcîndu-se şi aşezînd buchetul, oarecum strivit, într-un pahar de plastic plin cu apă. Prînzul este gata.

Josh se aşeză la masă şi trecu în revistă sandvişurile, prăjiturile proaspete, fructele abia tăiate felii şi cele două pahare de limonadă.

– Periculos? repetă el în cele din urmă după cîteva momente de tăcere.

Ea îl privi pe furiş. Ochii îi rîdeau jucăuş.

– Sănătatea mea mentală suferă atunci cînd sînt în preajma ta. Niciodată nu ştiu dacă vin sau dacă plec.

– Vreau să te cunosc, Megan.

Uimită de tonul lui intens, ea zise:

– Dar mă cunoşti.

El îşi scutură capul.

– Noaptea trecută ţi-ai rezumat cei douăzeci şi ceva de ani de viaţă în mai puţin de douăsprezece propoziţii.

– Douăzeci şi nouă, preciză ea, întinzîndu-i o farfurie şi tacîmuri de plastic.

– Nu ştiu suficiente lucruri despre tine.

Căutînd ceva, Megan se încruntă răvăşind prin

coş. Josh îi opri mîinile ocupate, care începuseră să-i amintească de fîlfîitul aripilor şi le trase spre el.

– Nu te mai agita şi încearcă să te relaxezi. Instinctele mele carnivore pentru moment sînt sub control.

Ea rîse şi-şi împreună mîinile în poală.

– Ce anume vrei să ştii?

– Ce te face să plîngi? întrebă el deodată.

Ea răspunse fără ezitare:

– *„Steagul presărat cu stele"* cîntat înaintea unui meci de baseball, căsătoriile, poveştile de dragoste triste.

El zîmbi.

– Ce te face să rîzi?

– Clownii de la circ, cățeii stîngaci şi artificiile de la 4 Iulie.

– Suflet patriotic, nu-i aşa?

Ea zîmbi.

– E de-a dreptul sentimental, dar sînt o sudistă. Se potriveşte cu ținutul.

– Care este realizarea cu care te mîndreşti cel mai mult?

– *Grădinița Primrose.*

– Care sînt persoanele preferate?

– Familia mea. Ea făcu o pauză, se gîndi la răspuns şi zîmbind spuse: Şi oricine aflat sub vîrsta de cinci ani.

Josh chicoti scurt, după care expresia lui deveni concentrată.

– Ce te face... să doreşti un bărbat?

Speriată, ea deschise gura, dar o închise repede.

Alene el îşi mîngîie dosul palmelor cu vîrful degetelor.

– Ce te face să doreşti un bărbat, Megan?

– Nu prea ştiu, răspunse ea echivoc, deşi cunoştea formula exactă. Se extrage şi se îmbuteliază esenţă de Josh Wyatt după care se înghite în doze generoase din oră în oră.

– Emite o ipoteză, o îndemnă el cu o voce încărcată de sensibilitate.

Prudentă îşi ascunse candoarea.

– Am fost îndrăgostită o singură dată şi ceea ce am simţit a izvorît mai degrabă din prietenie şi compatibilitate decît din pasiune intensă.

– Pare destul de searbăd, observă Josh.

– A fost... sigur, admise ea şi, negăsind cu-

vîntul cel mai potrivit. ea nu recunoscu faptul că sentimentele care se înfiripau acum în ea făceau ca toate emoțiile trecutului să pălească, ba, mai mult, să pară chiar nesemnificative. Căldura îi inunda obrajii. Totdeauna am sperat că va fi mai mult... ei bine, știi, mai amețitor, dacă mi se va întîmpla vreodată.

– Vrei o poveste fermecată.

Ea încuviință ușor.

– Desigur.

– Dacă într-adevăr există.

Ea sesiză scepticismul lui și se simți cuprinsă de un val de tristețe.

– Există, Josh. Părinții mei trăiesc o astfel de poveste și la fel surorile mele.

– Definește-mi-o și mie.

Ea nu spuse decît atît:

– Dragoste, pasiune, bucurie, prietenie, idealuri comune, respect reciproc, un cămin, copii...

– Văd că ai acordat destulă atenție subiectului, observă el fără cea mai mică umbră de amuzament.

– Ai cunoscut vreo femeie care să n-o facă? întrebă ea.

– Cred că nu, recunoscu el. Totdeauna am fugit ca dracul de tămîie cînd am zărit acea privire neobişnuită din ochii vreunei femei.

Înainte de a vorbi ea îşi schimbă privirea de teamă ca el să nu observe durerea din ochii ei.

– Atunci, tu nu ai fost îndrăgostit.

– Pari foarte sigură de asta.

– Sînt. Oamenii rareori fug de dragoste şi asta numai atunci cînd se tem de angajamentele implicate.

Intuiția ei îl făcu să se simtă stînjenit şi să adopte un ton defensiv.

– Este mai bine să pui capăt unei relații decît să răneşti pe cineva, dîndu-i speranțe iluzorii despre viitor.

Ea ridică din umeri.

– Poate. Sigură că tocmai fusese prevenită de a nu-l îndrăgi prea mult, Megan luă farfuria pentru sandvişuri şi desfăcu folia de plastic care o acoperea. Şuncă şi brînză cu pîine de secară, ton cu pîine de grîu sau UA şi J pe pîine albă?

– UA şi J? repetă el

– Nu prea eşti la curent cu limbajul de prin curțile şcolilor. Unt de arahide şi jeleu. Mă tem că

le fac automat, mărturisi ea. Uneori adaug şi felii de banane.

El rîse.

– Trebuie să recunosc că această combinaţie specială nu este prea obişnuită în meniul meu. Am să mă opresc la sandvişurile cu şuncă şi brînză şi la cele cu ton.

– Iarăşi nu ai luat micul dejun? întrebă ea punîndu-şi în farfurie un sandviş, felii de fructe şi cîţiva carftofi prăjiţi.

– N-am avut timp.

– La han se serveşte un mic dejun delicios.

Muşcînd din sandviş el îşi ridică o sprînceană.

– Verişoara mea este proprietara localului şi adoră să gătească.

O privi gînditor, tot timpul cît mestecase şi înghiţise.

– Reuniunile tale familiale trebuie să fie aglomerate.

– Ca o grădină zoologică într-o după-amiază însorită de duminică. Deşi nu cunosc pe toată lumea, eu am sarcina de a întocmi lista reuniunii din fiecare an. Ea îşi încreţi nasul concentrîndu-se. La ultima numărătoare, cred că au ieşit în

jur de patru sute de persoane pe listă.

Uluit de numărul mare şi puţin invidios, Josh păstră tăcerea pe toată durata prînzului lor la iarbă verde.

Megan se concentră asupra mesei şi deplînse în gînd faptul că, în spatele curiozităţii inutile, Josh părea că nu punea prea mare preţ pe existenţa familiei. Deşi ea ştia despre trecutul lui, totuşi nu înţelegea de ce se împotrivea, ba chiar se ofensa să accepte atît primirea unei întregi comunităţi cît şi dorinţa acesteia de a ţine locul familiei, acum că bunicul lui dispăruse.

După ce terminară de mîncat, Megan, plimbîndu-se pe malul apei, aruncă firimituri de pîine păsărelelor, în timp ce Josh strîngea resturile în coşul de nuiele. Cînd termină, se apropie de ea, o apucă de mînă şi o întrebă:

– Ce ai zice de o plimbare?

– Bună idee. Îmi trebuie mişcare după atîta mîncare.

El chicoti la amărăciunea pe care o simţise în vocea ei.

– Ai un apetit de-a dreptul sănătos. Cele mai multe femei ciugulesc mîncarea.

– Niciodată nu iau în greutate. Surorile mele mă urăsc pentru asta. Visul lor tainic este de a mă vedea cît un hambar atunci cînd voi fi însărcinată. Le tot spun că am un metabolism extraordinar, dar ele sînt foarte convinse că țin un regim constant.

Josh se opri şi o apropie de trupul lui, imaginea unei Megan rotunjită de sarcină, părîndu-i-se uimitor de seducătoare.

– Eu nu aş schimba nimic din acest pachet special de dinamită.

– Mulțumesc, bunule domn.

– Nu sînt bun, ci numai realist.

Ea îi zîmbi şi se pierdu în căldura neaşteptată a ochilor lui albaştri. Îşi dădu seama că dragostea pentru el era la fel de uşoară ca şi respirația.

– Poate ar trebui să ne întoarcem în oraş şi să păstrăm plimbarea pentru altă dată? şopti ea, zguduită de ultimul gînd.

– Poate, fu de acord Josh, conturîndu-i cu vîrful degetului buza plină.

Megan tremură, impactul atingerii lui tandre răsfrîngîndu-i-se în tot corpul. Ea îl privi cu nişte ochi mari.

Josh îşi coborî capul şi atinse cu vîrful limbii adîncitura buzelor ei lipite. Simţi gustul limonadei şi al pasiunii promiţătoare şi-şi dori mai mult.

Ea se apropie şi contură cu vîrful limbii întinderea buzelor lui. Simţi gustul prăjiturilor cu ciocolată şi al pasiunii care creştea şi-şi dori mai mult.

Şi-au oferit unul altuia mişcări ademenitoare pînă cînd amîndoi se cutremurară de încordarea înfrînării.

Josh schimbă regulile spărgînd bariera buzelor şi-a dinţilor ei şi infiltrîndu-şi limba în căldura gurii ei. El se mîndri cu geamătul care îşi făcu loc prin gîtlejul lui Megan.

Rătăcind cu mîinile de-a lungul spatelui ei, înlănţuindu-i talia, iar apoi cuprinzîndu-i sînii în palme, simţi cum sfîrcurile ei se încordează sub sutienul fragil. Josh îi auzi suspinul, în timp ce cu mîinile îi contura formele. Îşi dădu seama că atingînd-o pe Megan era ca şi cînd te-ai fi îndrăgostit de o flacără arzătoare.

Ea reacţionă la mîngîierile lui intime luîndu-i capul în palme şi înclinîndu-şi gura, astfel încît, accesul amîndurora să fie cît mai mare. Gemînd,

ea cunoscu atît uşurarea, cît şi dorinţa crescîndă, atunci cînd Josh îi cuprinse şoldurile şi o aduse într-un contact intim cu coapsele lui. Ea se arcui împotriva bărbăţiei lui, împingîndu-se cu mişcări uşoare, dorinţa făcînd-o neruşinată.

Josh îşi afundă degetele în şoldurile ei, fascinat de senzualitatea ei. Se simţea de parcă s-ar fi aruncat într-un infern capabil să-i ardă conştientizarea oricăror lucruri, mai puţin a femeii pe care o ţinea în braţe.

Brusc şi fără tragere de inimă el puse capăt incursiunii lor pasionale, slăbindu-şi îmbrăţişarea, oprindu-i mişcările şoldurilor cu o mînă şi lipindu-i obrazul de umărul lui cu cealaltă mînă. În următoarele momente el nu mai auzi decît zgomotul respiraţiilor lor.

Cînd reuşi să vorbească, Josh spuse:

– Vreau să fac dragoste cu tine, Megan, dar acum nu este nici timpul şi nici locul.

Cutremurată de ceea ce se întîmplase, Megan aprobă din cap şi încercă să-şi ascundă lacrimile care îi împăienjeneau ochii. Se aprinsese după el, iar trupul o durea de dorinţă.

– Vorbeşte-mi, o îndemnă el simţind vibra-

țiile slabe ce străbăteau corpul ei. Vorbește-mi Megan.

Cum ea nu-i răspunse, el o îndepărtă puțin și îi ridică bărbia cu degetele.

– Te doare, nu-i așa, dragoste?

Cu ochii în lacrimi ea încuviință din cap.

– Și pe mine, recunoscu el cu tristețe.

– Îmi pare rău, Josh. Sincer, nu sînt o femeie căreia să-i placă să aștîțe bărbații.

– Nu este nevoie să te scuzi pentru ceva ce am inițiat împreună.

Ea își sprijini fruntea de bărbia lui, respiră de cîteva ori adînc și-și impuse să se liniștească.

– Nu știu ce m-a apucat. De regulă nu sînt așa.

El îi făcu semn să tacă și-i acoperi obrazul cu palma. Josh rămase liniștit gîndindu-se la natura explozivă a reacțiilor dintre ei care izbucneau în mod repetat. Nu mai cunoscuse o femeie ca Megan, dar acum știa că sentimentele protecționiste și dorința aproape nestăpînită pe care o simțise pentru ea îl vor obseda multă vreme după ce va pleca din Maryville.

Dorind cu disperare să se distanțeze, Megan

începu să se elibereze de îmbrăţişarea lui Josh. Pe măsură ce se retrăgea îl simţea tremurînd. Ridicîndu-şi pleoapele, ea observă roşeaţa care colora pometii obrajilor lui Josh, precum şi încordarea din maxilarul acestuia, în timp ce privirea lui lunecase peste rotunjimile dealurilor înverzite.

Instinctul mult mai puternic decît raţiunea îl făcu să-i apuce încheietura mîinii şi să o oprească.

– Hai să facem acea plimbare, propuse el. Amîndoi avem nevoie de aer proaspăt.

– În regulă. Ea îşi mută atenţia spre cărarea care însoţea pîrîul.

– Megan?

– Da? răspunse ea fără să-i întîlnească privirea.

– Nu aş fi fost în stare să te protejez dacă am fi continuat ceea ce începusem acum cîteva clipe. Din motive evidente, am nişte sentimente destul de puternice în legătură cu acest subiect deosebit.

– Ai făcut ceea ce trebuia, Josh. Nu ar fi trebuit să ne lăsăm ispitiţi.

– Cînd vom face dragoste vreau ca totul să fie corect între noi.

Ea încuviință din cap.

După ce se uită la ea, timp de cîteva minute cu o privire dezorientată, el îi eliberă mîinile. Ea coborî spre o cărare îngustă, marcată de o parte și de alta de arbori, care mergea paralel cu pîrîul. În timp ce înaintau pe drumul neregulat, Megan înțelese că ar fi însemnat să se prostească dacă ar nega faptul că vor deveni, de fapt, amanți.

Megan simți un amestec ciudat de bucurie și de melancolie la gîndul că va deveni intimă cu Josh. Bucurie, deoarece va fi liberă să-și exprime în mod fizic sentimentele pentru el; melancolie deoarece știa că el nu va face niciodată definitiv parte din viața ei.

După aproape două ore de aprecieri reciproce referitoare la măreția frumuseții naturale a terenului înconjurător, împărțite unul altuia, Megan și Josh se întoarseră la locul de picnic pentru a lua coșul împletit din nuiele. Josh îl ridică pe umăr și ținîndu-se amîndoi de mînă refăcură traseul pînă la mașina închiriată. Aranjă coșul în portbagaj, după care deschise portiera pentru Megan.

– Mi-a plăcut cu adevărat după-amiaza, îi zise el, stînd unul în fața celuilalt. În ultima vreme nu

prea mai am timp să mă relaxez. Viața mea s-a transformat într-un program non-stop de conferințe de afaceri și halte în aeroporturi.

– Asta este prima ta vacanță din ultimul timp?

El aprobă din cap.

– De cinci ani.

– Este rușinos. Cred că vei vrea să profiți de toate excursiile în aer liber.

– Oh, da, dar numai avînd în vedere nevoile clienților mei.

– Atunci ia pe cineva cu tine care să te oblige să te relaxezi și să te distrezi.

El îi zîmbi.

– Soliciți postul?

– Mă tem că bagajul meu personal include și vreo treizeci și șase de preșcolari. Vei sfîrși prin a-ți căuta cale de scăpare în muncă.

Megan ezită o clipă, devenind neașteptat de serioasă amintindu-și de promisiunea pe care o făcuse în dimineața acelei zile.

Surîsul lui se lărgi într-un rînjet și bătînd-o ușor pe vîrful nasului încercă să-i atragă atenția.

– Pămîntul către Megan. Răspunde, te rog.

Speriată, ea își ridică privirea spre el și rîse,

hohotul uşor semănînd cu o melodie fantezistă. Cu briza dansîndu-i prin buclele roşcate, ea părea o zînă cu ochi verzi.

– Am început să-ți recunosc privirea neliniştită. Pot să te ajut?

– De fapt poți, recunoscu ea. Ai vrea să mergi la o petrecere vineri seara?

– Cu ce ocazie? Mulțumesc Domnului este vineri, zi de naştere, aniversare, petrecere de adio? Dă-mi un indiciu.

– Petrecere de bun-venit.

Josh o privi sceptic.

– Nu cred că ştiu persoana şi nici nu sînt un susținător al oaspeților nepoftiți.

Evitîndu-i privirea ea rosti repede:

– Tu eşti persoana.

– Mai spune o dată, porunci el, nesigur că auzise bine.

– Se dă o recepție de bun-venit în cinstea ta la clubul din oraş. Una din surorile mele face parte din comitetul de primire şi mi-a spus despre asta azi-dimineață, la telefon.

– Comitetul de primire?

Ea simți uimirea din glasul lui.

– S-a format anul trecut, la scurt timp după moartea lui Charles. Anticipînd, ai putea spune, sosirea ta.

Megan văzîndu-l cum se încruntă se grăbi să rostească:

– Petrecerea va fi un fiasco dacă invitatul de onoare nu-şi va face apariţia. Şi gîndeşte-te numai cît de dezamăgiţi vor fi cu toţii, dacă nu vor apuca să te întîlnească înainte de a te întoarce în St.Louis.

– Şi tu ai primit sarcina de a mă conduce acolo? întrebă el mult mai aspru decît intenţionase.

Ea scutură din cap.

– M-am oferit.

– Te-ai oferit?

Ea aprobă din cap şi ştia că nu putea să scuze roşeaţa din obraji, deoarece vîntul nu sufla suficient de tare pentru a cauza îmbujorarea.

– Cum?

Ea înţelese întrebarea lui. Cum de s-a întîmplat acest lucru? De cînd, se întrebă ea brusc, începuseră să-şi vorbească stenografiat?

– Cum, Megan? întrebă el din nou.

– Este foarte uşor de imaginat, dacă te gi
deşti o clipă. Verişoara mea este proprietara m
telului. În clipa în care te-ai instalat, ea şi
informat toţi prietenii, care la rîndul lor şi-au suna
prietenii. Restul, cum se spune, este de domeniu
trecutului.

Îngrozit de rapiditatea cu care funcţiona re
ţeaua de transmitere a informaţiei în Maryville
Josh se rezemă cu spatele maşină. Îşi acordă un
răgaz pentru a stabili oportunitatea participării lui
la serată.

– Eu nu rămîn aici. St. Louis este casa mea, îi
reaminti el.

– În regulă, Josh. Ei tot vor să te întîlnească.

– Nu-mi place să induc în eroare oamenii.

– Nu vei face asta. Spune adevărul dacă ci-
neva aduce subiectul moştenirii în discuţie. Altfel,
nu menţiona hotărîrea ta dacă nu vrei să te ex-
plici.

– Atunci de ce să mă mai deranjez să merg?

– Gîndeşte-te la asta ca la un gest de mulţu-
mire, propuse ea. Ai fi putut să întîlneşti foarte
uşor în Maryville suspiciune şi împotrivire. În
schimb, tu eşti beneficiarul care se opune ospi-

talităţii întregii comunităţi. Situaţia ta este cauza, nu-i aşa?

– Puţin probabil, consimţi el încet, luptîndu-se cu uluirea.

– Josh, oamenii pur şi simplu vor să te întîlnească şi să-ţi dorească binele. Dacă priveşti situaţia la adevărata valoare, atunci n-o să ţi se mai pară complicată şi stînjenitoare.

– Tyler Dunwoody va fi acolo?

– Poate, dar el nu face public faptul că nu a reuşit să-l convingă pe moştenitorul lui Charles Stanton să-şi accepte moştenirea. Se va ocupa în viitor destul de acest lucru. Tyler nu este tipul de om căruia să-i placă să pară prost sau deplasat, în ciuda aspectului lui neglijent.

Privirea lui se îngustă.

– Şi tu va trebui să te descurci cu situaţia, nu-i aşa?

Ea îi făcu un semn jucăuş cu ochiul.

– Sînt mult mai puternică decît par. Voi supravieţui. Între timp, ce-ar fi să ne distrăm? Tu eşti cel în vacanţă, nu-i aşa?

– La ce oră să vin să te iau? întrebă el, conştient că dorinţa lui de a petrece mai mult timp cu

Megan, precum şi curiozitatea în legătură cu a
văratele sentimente ale locuitorilor oraşului p
vind calitatea lui de unic moştenitor al lui Stanto
stăteau la baza hotărîrii lui de a lua parte la petre
cere.

Megan rîse şi-şi aruncă braţele în jurul lui.

Josh o strînse tare de trupul lui zvelt şi puter-
nic. Încă o dată dorinţa prinse viaţă în el, moc-
nind, ca un noian de flăcări mici, chiar şi după ce
o eliberă pe Megan şi o conduse la maşină.

În drum spre oraş el o necăji:

– Dacă la începutul discuţiei aş fi avut cea mai
vagă idee asupra entuziasmului tău, nu m-aş mai
fi decis atît de repede.

Ea rîse.

– Îţi place să mă torturezi. Poţi să vii să mă iei
a şase.

– Vrei să mă pui şi pe mine în temă cu ţinuta?

– Eu voi purta o rochie de seară.

– Ceva roşu şi strălucitor, fără îndoială.

Megan zîmbi meditativ gîndindu-se la rochia
in dantelă din debara, pe care intenţiona să o
parte la recepţia de la club.

– Cum altfel aş reuşi să te înnebunesc de do-

rință? întrebă ea provocator.

– Deja ai reuşit, Megan.

– Oh, Doamne, spuse ea. Am petrecut extraordinar exercitîndu-mi farmecele feminine asupra ta.

– Au fost foarte eficace, o asigură el. Prea eficace.

De data aceasta rîsul ei dispăru şi pe un ton serios recunoscu:

– Sînt fericită cînd sînt cu tine, Josh.

El o privi cu nişte ochi albaştri arzători, o amintire a pasiunii pe care abia o trăiseră împreună.

– Acesta-i un drum cu două sensuri, Megan Montgomery.

Circulînd prin centrul înfloritorului oraş din Alabama el îşi reîntoarse privirea la traficul tîrziei după-amiezei. Îşi simțea propria dorință pentru primirea pe care comunitatea avea să i-o facă, cu fiecare oră pe care o petrecea în Maryville şi cu Megan, şi asta îl neliniştea.

– Care este programul acestei petreceri? întrebă el încercînd să- şi schimbe gîndurile.

– Cocktail-uri, cină şi dans, răspunse ea.

El fluieră uimit.

– Oamenii aceştia se mişcă repede, nu-i aşa?

– Vor ca tu să te simţi binevenit, iar ca să pui toate acestea cap la cap nu-ţi trebuie prea mult timp.

Josh opri la culoarea roşie a semaforului şi se uită la ea. Nimic, îşi dădu seama el, în lunga lui existenţă de lup singuratic, nu-l pregătise în domeniul vulnerabilităţii, pe care acum o experimenta.

– Mă simt copleşit, Megan. Pur şi simplu copleşit.

Ea se întinse şi îi acoperi mîinile cu palmele ei.

– Cel puţin ai un aliat de care ştiu şi eu.

Deşi se concentra la fluxul traficului, Josh nu-i eliberă mîna lui Megan, decît atunci cînd ajunseră acasă la ea. El vorbise puţin, dar apreciase atît asigurarea, cît şi compasiunea ei.

Capitolul 7

Devreme în acea seară de vineri, Josh şi Megan se opriră la garderoba din incinta clubului. Dezbrăcîndu-şi impermeabilul, Megan îl dădu în schimbul unui talon femeii aflate în spatele tejghelei.

Puse talonul în geanta de seară şi se întoarse spre Josh. Megan trecu printr-un moment de pură încîntare văzînd expresia impresionată de pe faţa lui.

– Sper că acest oraş dispune de un centru

competent în acordarea îngrijirilor cardiologice.

– Intenționezi să faci un atac de cord? întrebă ea cu un zîmbet.

– Sigur că nu, dar sînt alături de cei aflați în preajma mea cărora li se va frînge inima. Josh o trase pe Megan într-un separeu retras, în clipa în care în foaierul clubului își făcură apariția numeroase persoane care rîdeau și vorbeau între ele.

– Ar fi trebuit să mă avertizezi în legătură cu rochia ta, Megan.

– Vechitura asta? îl tachină ea.

– Aș fi angajat un contingent de gardieni.

– Nu ești de acord cu ea? îl chestionă ea, știind prea bine din licărul ochilor lui albaștri, umbriți de gene dese, și din posesivitatea cu care mîinile lui îi țineau umerii, că era întru totul de acord.

Josh scăpă de pe buze un geamăt înăbușit.

– Sigur că sînt de acord și la fel va fi și restul populației masculine din Maryville. Am senzația că voi petrece următoarele ore îndepărtîndu-i cu un băț lung.

– Nu este decît o simplă rochie din dantelă neagră.

– Poate pe trupul plat al unei fetițe de nouă ani. Materialul însă se mulează pe tine ca îmbrățișarea unui vechi prieten. Rapid, el studie din nou zona de sub ochii ei căprui strălucitori, zîmbetul larg şi şuvițele de păr roşcate, superb ondulate. Nu mă înțelege greşit. Este o rochie extraordinară, mai ales pe tine şi, sînt uimit că reuşeşti să respiri în măsura asta atît de mică.

– Elasticitatea dantelei îmi permite.

– Crede-mă, Megan, nu numai că-ți permite, dar pe tine se modelează, ispitind, ademenind şi apoi seducînd.

Ea îşi sprijini degetele de unul din obrajii lui, după care se întinse şi-i dădu pe spate o şuviță din părul negru, care îi căzuse pe frunte.

– Te simți ispitit?

Josh îi prinse mîna şi depuse un sărut fierbinte pe palma ei.

– Am fost ispitit din clipa în care am intrat în *Grădinița Primrose.*

– Şi eu la fel, şopti ea, copleşită deodată de

intensitatea sentimentelor ei pentru el.

Recunoaşterea lui Megan îi dădu curajul să întrebe:

– Putem pleca acum?

Ea rîse şi-l îmbrăţişă.

– Sînt bucuroasă că îţi place rochia mea, dar cred că mai trebuie să ne mai învîrtim puţin pe aici. Cel puţin pînă se serveşte masa.

Luîndu-i mîna, Josh i-o strecură sub braţul lui, îşi îndreptă umerii şi o conduse prin hol spre sala de dans. Pe tot drumul el mormăi sugestiv despre felul în care intenţiona să o răsplătească pentru modul în care îi chinuia inima

– Pare interesant, comentă ea sincer cu o clipă înainte de a-l prezenta pe Josh profesorului ei de engleză de la liceu.

Alături de primar, membri ai consiliului orăşenesc şi directori de la *Filaturile textile Stanton*, printre care şi cumnatul Paul Travers, se afla Megan care stătea lîngă Josh în linia de primire. Ea pierdu socoteala numărului de prezentări pe care le făcuse.

În timp ce întunericul se lăsa, ea nu se putea

hotărî de cine se simţea mai mîndră – de Josh, care sintetiza rafinamentul şi eleganţa pe care le dobîndise conducînd firma *Cheney-Wyatt International*, sau de reprezentanţii locuitorilor din Maryville, care îl întîmpinaseră pe oaspetele lor de onoare cu adevărată căldură şi ospitalitate.

Observînd că Josh era încă uluit de atitudinea prietenoasă a locuitorilor oraşului, Megan se abţinu să-l mai asigure de sinceritatea lor. Simţea că el avea nevoie de timp pentru a putea asimila toate cele cîte se întîmplaseră de la sosirea lui, dar şi pentru a reflecta şi a evalua sinceritatea primirii oferite de comunitatea ce făcea parte din moştenirea lui.

În ciuda intenţiei exprimate de Josh de a rămîne în Maryville numai atît cît va fi necesar pentru întocmirea şi semnarea tuturor documentelor de renunţare la moştenire, Megan mai spera şi se mai ruga ca el să se răzgîndească. Dacă el nu revenea asupra hotărîrii, atunci pierderea ei personală urma să fie la fel de mare ca a întregii comunităţi.

După o masă grozavă, Megan îşi permise atît

de mult necesarul aer de pe terasă. Ea decise că a-l forța pe Josh să se răzgîndească sau a încerca să-şi exercite chiar şi cea mai subtilă influență asupra lui ar fi o greşeală. Şi aşa mersese prea departe.

Deoarece reuşise în cele din urmă să domine sentimentele lui contradictorii, Megan înțelese că Josh avea nevoie de timp pentru a lua o hotărîre cu care urma apoi să trăiască toată viața.

Nimeni, se gîndea ea, nu avea dreptul să distrugă stabilitatea şi succesul profesional pe care el şi le făurise în St. Louis sau să se amestece în viața lui. Ea jură să-i respecte simțămintele, indiferent care ar fi fost prețul emoțional pe care ea ar fi trebuit să-l plătească.

Zgomotul paşilor de pe teresa din cărămidă o tulbură pe Megan din gîndurile ei. Întorcîndu-se, îl zări pe Josh care se îndrepta cu paşi mari spre ea. Venea cu două pahare cu puțin brandy.

– Te simți încă copleşit? întrebă ea acceptînd băutura.

El zîmbi în timp ce se rezemă de balustrada din fier forjat. Strecurîndu-şi un braț pe după ume-

rii lui Megan, o trase spre el înainte de a-i răspunde.

– Cred că trebuie să mă acomodez. El făcu o scurtă pauză pentru a lua o înghiţitură de brandy. Nimeni nu mi-a pus vreo întrebare controversată, iar Tyler se poartă cu mine de parcă aş fi gripat. Luînd totul în considerare, trebuie să recunosc că seara a evoluat mult mai liniştit decît mă aşteptam.

– Tyler nu este prost, Josh.

– Sînt de acord. Este la fel de şiret ca proverbiala vulpe. Trebuie să-l supraveghez. Speculaţia nefondată privind motivele avocatului dădu naştere la o călduroasă apreciere, în timp ce Josh o studia pe Megan la lumina lunii. Dar tu? Te distrezi?

Ea îi zîmbi.

– Petrec extraordinar.

– Pari...slăbită. Eşti obosită?

Ea scuturâ din cap şi surîse uşor. Auzi orchestra începîndu-şi repertoriul serii cu o cunoscută baladă – o melodie deosebit de obsedantă despre o tristă poveste de dragoste.

Megan, aproape paralizată de emoţia neaşteptată care o învălui, îşi schimbă privirea. După ce petrecuse cea mai mare parte din seară imaginându-se în braţele lui Josh, muzica venea acum să accentueze zădărnicia faptului de a dori pe cineva care nu părea dispus să intre în lumea ei.

– Vrei să petreci şi mai bine? o întrebă el.

Ea îl privi, cuprinsă de fiori de disperare şi de dorinţă. Incapabilă să vorbească, Megan încuviinţă din cap.

Josh îi luă băutura din mînă şi puse ambele pahare pe o măsuţă din apropiere. O trase apoi pe Megan în braţele lui, transformînd visul ei în realitate.

Ea capitulă în faţa intimităţii momentului şi savură puterea inerentă şi forţa controlată ale lui Josh. Sînii modelaţi pe piept, pelvisul pe coapsă, pulpa pe pulpă, îi făceau să pară o singură fiinţă, în timp ce se mişcau în armonia seducătoare.

– Asta eşti tu, Megan?

Ea auzi geamătul grav al lui Josh şi uşoara înjurătură cu puţin înainte ca el să o sărute pe frunte şi să-şi slăbească îmbrăţişarea. Megan

își înălță, încet, capul. Se simțea puțin dezorientată de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

– Îmi pare rău că vă întrerup, interveni o femeie subțire, cu păr roșcat, tuns scurt. Apropiindu-se de patruzeci de ani, semăna izbitor cu Megan. Dar trebuie să vorbesc cu tine puțin.

Privindu-l pe Josh, Megan îi promise:

– Ne întîlnim înăuntru peste cîteva minute.

Deși aprobă din cap înțelegător, ea văzu în ochii lui regretul că intimitatea lor fusese tulburată. După ce își luă paharul cu brandy, Josh traversă cu pași mari teresa și se îndreptă spre sala de dans.

Megan se reculese cîteva clipe înainte de a se întoarce cu fața spre sora ei.

– Ceva probleme, Kathy?

– Nu știam că ești atît de implicată. El nu este prea de mult în Maryville, nu-i așa?

– Sîntem numai prieteni.

– Mai fă o încercare.

– Spuneai că vrei să vorbești cu mine, îi aminti Megan liniștită.

Kathy Travers îi aruncă o privire plină de îngrijorare.

– Sînt ani de cînd nu ai mai ieşit cu un bărbat, Megan. Josh pare foarte drăguţ, dar îl cunoşti atît de bine încît să...

– Este drăguţ, Kathy.

– Asta este? Este drăguţ? Şi poştaşul este drăguţ. La fel şi măcelarul, dar amîndoi sînt trecuţi de şaizeci de ani şi au şi nepoţi.

Megan rămase tăcută.

Neliniştea se citea pe chipul lui Kathy. Se apropie şi-şi puse mîna pe umărul lui Megan.

– De ce ai amuţit?

Ea ridică din umeri nepăsătoare.

– Cred că nu am nimic de spus.

Kathy se încruntă.

– Eşti sigură că te simţi bine?

– Bineînţeles.

– Megan Momtgomery, tu nu puteai să minţi ca să-ţi salvezi fundul cînd erai copil şi este foarte clar că nu te-ai schimbat absolut deloc în toţi aceşti ani.

Lacrimile îi împăienjeniseră ochii şi se simţea

recunoscătoare pentru faptul că lumina de pe tavasă era slabă.

– Kathy, ştiu că-mi vrei binele, dar te rog nu mai face aluzii în legătură cu Josh.

Neînduplecată, dar înduioşată totuşi de emoţia trădată de glasul lui Megan, Kathy întrebă:

– Te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

Nevrînd să confirme sau să nege ipoteza surorii ei, Megan înţelese nevoia lui Kathy, adînc înrădăcinată, de a o proteja, precum şi de a aranja periodic vieţile fraţilor ei mai mici, dar îi lipsea pentru moment energia pentru a o înfrunta.

Kathy recunoscu:

– Voiam să te rog să ne ţii copilul mîine, pentru ca eu şi Paul să petrecem o zi cu Carrie, dar cred că am s-o rog pe mama.

– Poate că aşa ar trebui.

– Acum ştiu că nu este în regulă ceva. Totdeauna trăgeai cu dinţii ca să-i supraveghezi tu pe micuţii familiei.

Hotărîtă să-şi păstreze intimitatea, Megan prinse mîna surorii ei şi îi strînse uşor degetele.

– De data aceasta roag-o pe mama, dar data

viitoare să ții minte să mă rogi pe mine. Respirînd sacadat, ea reuşi să adauge luminoasă: Acum, ce-ar fi să mergem înăuntru? Paul probabil că-şi închipuie că ai plecat acasă fără el.

Megan îl zări pe Josh din clipa în care intră în cameră. Îmbrăcat cu un costum sobru, impecabil, stătea cu capul şi cu umerii aplecați deasupra cîtorva membri ai consiliului orăşenesc local care păreau că-i sorbeau cuvintele de pe buze.

Se uită în direcția ei şi se linişti. Megan îi zări zîmbetul trist, iar apoi îl văzu ridicînd din umeri de parcă ar fi spus: „Dacă nu mă salvezi, voi fi prins o veşnicie".

Începu să-şi croiască drum printre grupurile de oameni care discutau, blocîndu-i accesul spre Josh. Obligată să se oprească de mai multe ori cînd prietenii încercau să o atragă în conversații care aveau în centrul discuției sosirea lui Josh în Maryville, Megan reuşi în cele din urmă să ajungă lîngă el.

Zîmbind persoanelor adunate în jurul lui, ea anunță cu curaj:

– Doamnelor şi domnilor, am să-l răpesc în

nod oficial pe oaspetele nostru. Circulă zvonul că este un dansator excelent.

Josh o escortă spre ringul de dans.

– Ţi-am spus vreodată că stilul direct este una din cele mai mari calităţi ale tale?

Ea se strîmbă în timp ce el o trăgea în braţele lui.

– Asta vrea să însemne că îţi plac femeile înfipte?

– Chestia asta îmi este foarte familiară, comentă el în timp ce trupurile lor se contopeau, unduindu-se în ritmul muzicii. Şi ca să ţii minte, domnişoară Montgomery, se întîmplă să-mi placă toate oasele îndrăzneţe din trupul tău.

– Mă bucur, domnule Wyatt, şopti Megan răspunzînd privirii lui lacome. Nu aş vrea să mă fac vinovată de a vă fi dezamăgit.

El îşi coborî spre ea ochii strălucind brusc de dorinţa fierbinte.

– Nu ai putea să mă dezamăgeşti niciodată Megan.

Dansară pînă tîrziu. Numai cîteva cupluri ma zăboviseră în sală şi pe ringul de dans, printr

care Kathy şi Paul Travers.

Încleştaţi într-o îmbrăţişare strînsă, Megan şi Josh continuară să se legene în ritmul melodiei imaginare chiar şi după ce orchestra încheie ultimul vals al serii.

Megan abia mai răsufla, fiind dureros stîrnită. Un sunet uşor îi scăpă pe buze, o deplină mărturisire spontană a emoţiei care se răsucea sălbatic, necontrolat în adîncul abdomenului ei.

Ea simţi văpaia încordării similare care îl învălui pe Josh. Clipi surprinsă cînd el le opri mişcarea şi constată că ringul şi sala de dans erau pustii.

Josh o strînse mai aproape cînd îi simţi dorinţa de a se retrage din braţele lui. Plecîndu-şi capul, el şopti:

– Mireasma ta s-a schimbat, Megan. M-a epuizat parfumul erotic de liliac şi mosc. Parfumul tău.

Ea tremură, semnificaţia cuvintelor lui străpungînd ceaţa senzuală care o învăluia.

– Josh?

– Da?

– Este tîrziu.

– Ştiu.

– E timpul să mergem acasă?

– Te rog.

El îşi furişă braţul în jurul taliei ei. După ce luară geanta de seară a lui Megan părăsiră sala de dans.

– I-ai văzut pe ăştia doi, Paul?

Paşii lui Megan şovăiră la auzul vocii surorii ei.

– Ce... începu Josh, dar ea ridică o mînă atenţionîndu-l şi scutură din cap.

– Care? Ajutîndu-şi soţia să se îmbrace, Paul îi zări pe Megan şi pe Josh care se opriseră în holul întunecat. El aprobă din cap cînd Megan îşi duse degetul la gură, semnalîndu-i să nu o avertizeze pe Kathy de prezenţa lor.

– Megan şi Josh Wyatt.

– Sigur. Dansau. Ca şi noi.

– Dansau aşa cum dansăm noi acasă.

Paul zîmbi stîngaci la comentariile soţiei lui.

– Ei şi?

– Pur şi simplu făceau dragoste pe ringul de dans.

– Ei şi? spuse el din nou.

– Nu fi obtuz.

Paul rînji.

– Dacă mă gîndesc bine, el era destul de posesiv cu Megan în dimineaţa asta cînd le-am prezentat sectorul experimental.

– Nu mi-ai pomenit despre asta.

– Nu am crezut că are importanţă.

– Bineînţeles că are. Ce s-a întîmplat exact? întrebă Kathy umblînd cu mîinile prin geantă. Nu găsesc cheile de la maşină.

– Am îmbrăţişat-o pe Megan ca de obicei. Am crezut că Wyatt o să mă ciomăgească înainte de a afla că sîntem rude prin alianţă, remarcă el, vîrîndu-şi mîinile în buzunar şi dînd peste cheile dispărute.

Nevrînd să-şi pună într-o situaţie neplăcută sora exagerat de protectoare, Megan începu să se retragă. Josh o opri, privind-o amuzat.

Paul făcu cu ochiul spre Megan şi Josh şi o înghionti apoi uşor pe Kathy spre uşă.

– Hai să nu ne amestecăm.

– Eu nu mă amestec niciodată, protestă Kathy.

îmi fac numai griji pentru sora mea.

Megan îşi înăbuşi hohotul de rîs care fremăta înăuntrul ei.

– Sora ta are scaun la cap, a trecut de vîrsta la care mai trebuie să ceară voie, este singură şi e clar că a încetat să-l mai plîngă pe Tom. Indiferent cît de bune ar fi intenţiile tale, ea nu are nevoie să-ţi bagi tu frumosul nas în problemele ei.

În gînd, Megan îşi binecuvîntă cumnatul pentru că îi oferea surorii ei un sfat atît de bun.

Josh mormăi:

– Bravo!

Ei aproape că-i veni să rîdă cînd auzi, înainte ca uşile de la intrarea în club să se închidă puternic, zgomotul celor doi oameni care se sărutau jucăuş.

Hohotele de rîs îl zguduiau pe Josh în timp ce acesta o apucă pe Megan şi o strînse tare în braţele lui.

– Este neînchipuit de preţioasă.

– Este o năpastă magnifică, dar are intenţii bune.

– Cînd eram copil mi-am dorit întotdeauna fraţi

şi surori, dar am impresia că uneori sînt o binecuvîntare controversată, remarcă Josh în timp ce se îndepărtau.

– Adevărul nu se spune niciodată, consimți ea.

Megan savură satisfacția oferită de compania lui Josh pe parcursul cît acesta îşi conducese maşina pe străzile aproape pustii din Maryville.

Regretul că seara petrecută împreună era pe sfîrşite, se strecură în gîndurile ei, în clipa în care el intră pe alee şi parcă maşina. Au rămas tăcuți cîteva momente. Înjurînd încet, Josh o strînse în brațe pe Megan şi o sărută cu o incredibilă tandrețe.

Ea simți o schimbare în el, dar nu putea să definească motivul acesteia. Indiferent care ar fi fost cauza, protecția puternică cu care fusese învăluit ca într-o armură în timpul primelor ore petrecute împreună dispăruse, transformîndu-se într-o santinelă îndepărtată, care nu mai era solicitată să-i păzească sentimentele.

– Ar trebui să intru înăuntru, şopti ea rezemîn-

du-şi capul de umărul lui şi mîngîindu-i cu vîrful degetelor obrazul.

– Este tîrziu, consimţi el, retrăind senzaţia ei de mai devreme, o bătaie puternică de inimă, înainte de a-şi întoarce capul şi de a prinde în gură, pe rînd, unul cîte unul, fiecare deget al ei. Tăcut, promiţîndu-şi că va pleca curînd, el absorbi foarte delicat la început vîrful fiecărui deget, dar căldura interioară îi stîrni simţurile, dorinţa aprinzîndu-i-se instantaneu.

Megan se cutremură, fierbinţeala umedă şi gesturile acaparatoare ale buzelor lui Josh, atingerea limbii lui răspîndeau dorinţa în venele ei. Ea simţi căldura puternică a pasiunii lui cînd, după ce rătăci cu vîrful limbii de-a lungul palmei ei, el îşi coborî sărutarea pe încheietura mîinii.

Pulsul lui Megan bătea febril sub buzele lui. Josh îşi abandonă reţinerea în favoarea unei nevoi copleşitoare de a absorbi parfumul ei, parfumul excitant de liliac sălbatic şi de mosc, care ameninţa să-i distrugă autocontrolul, chiar dacă promitea o mare satisfacţie.

Ea auzi geamătul lui, în timp ce mîngîierile cu

limba stăruiau pe pielea delicată de la încheietura mîinii ei. Dorința care pusese stăpînire pe ea o făcu să-şi schimbe poziția, lipind-o de pieptul lui.

Ghemuindu-se lîngă el, părul i se revărsă pe frunte şi pe obraji, acoperindu-i umerii îmbrăcați în dantelă, ca un nor mătăsos. Josh îşi afundă degetele în şuvițele roşcate, îi strînse capul şi i-l ținu fix căutîndu-i buzele.

Megan oftă precipitat. Apucîndu-i umerii ea îşi depărtă buzele, întîmpinînd sărutul lui îmbătător. Buzele lui flexibile, limba insistentă şi dinții îndrăzneți o împinseră spre un extaz atît de amețitor, încît simțurile începură să o părăsească, iar înțelegerea lumii îi devenise inaccesibilă.

Sărutările lui depăşiseră toate închipuirile ei, asigurînd-o că dragostea dispunea de multe posibilități pe care experiența ei limitată nu i le revelase. Era înfometată să experimenteze aceste posibilități necunoscute, dar numai împreună cu Josh.

O sedusese cu buzele lui. Îşi exprimase urgența propriei lui dorințe utilizîndu-şi limba în

îngîieri năvalnice şi intense în interiorul gurii ei în incursiuni uşoare şi ispititoare de-a lungul inţilor ei. O devora ca pe o bomboană, trecînd apoi la căutarea şi la descoperirea altor încîntări ale gustului.

Josh exploră tandru cu mîini iscoditoare curbele modelate pe trupul ei. Megan simţi săgeţi de foc, ca nişte fulgere de vară, străpungîndu-i carnea. Sînii i se rotunjiră de dorinţă, sfîrcurile i se întăriră în puncte încordate de sensibilitate, în timp ce dorinţa din partea de jos a abdomenului ei, sfidînd orice raţiune, se extinse aducînd-o la limita răbdării.

Cînd Josh îşi schimbă neaşteptat poziţia, Megan se pomeni ridicată şi apoi aşezată intim între coapsele lui. Ea simţi forţa şi puterea excitaţiei lui şi automat se arcui spre el, căutînd instinctiv, fără să se gîndească să-şi satisfacă nevoia arzătoare a inimii şi a trupului.

Eą strigă cînd el îşi dezlipi violent buzele de ale ei şi se prăbuşi pe pieptul lui, îngropîndu-şi faţa în musculatura puternică a locului în care umărul lui întîlnea gîtul.

Cînd reuşi să vorbească, vocea lui era răgu
şită.

– Am nevoie de tine, Megan.

– Te doresc, şopti ea cu un glas strangulat de
dorinţa puternică şi de chinul trupesc.

Josh reuşi să desfacă trupurile lor încolăcite,
ieşi din maşină şi o ridică pe Megan în braţele lui
cu mişcări line, ce-i părură acesteia de vis. Deşi
degetele îi tremurau, ea găsi cheile de la casă în
poşetă şi deschise uşa din faţă.

Josh urcă treptele pînă în dormitor, ţinînd-o pe
Megan ghemuită în braţele lui. O lăsă uşor jos,
aşezînd-o în picioare în faţa lui, dorinţa lui încor-
dată trădîndu-se în tremurul mîinilor care rătă-
ceau pe umerii şi pe braţele ei.

Conştient că sinceritatea lui l-ar putea costa
enorm, el o atenţionă:

– Nu-ţi pot promite un basm.

Ea îşi prinse buza de jos între dinţi şi încuvi-
inţă din cap, cu nişte ochi enormi.

– Nu vreau promisiuni care nu vor fi respec-
tate, Josh, dar te doresc pe tine.

Capitolul 8

Josh o urmări pe Megan răsucindu-se uşor şi aşezîndu-se cu spatele la el. Fascinat de supleţea mişcării ei, el aşteptă neclintit ca ea să-şi ridice părul şi să etaleze fermoarul de pe spatele rochiei. Era conştient de inerenţa invitaţiei nerostite şi, coborîndu-l, dezveli încet spatele ei zvelt. Lumina micuţei lămpi aflată pe măsuţa din apropiere aruncă o rază aurie pe pielea ei albă. Cînd ea îşi lăsă braţele jos, Josh îi îndepărtă rochia de pe umeri, lăsînd-o să cadă în jurul taliei.

Aplecîndu-se spre ea, îi dădu părul deoparte şi lipindu-şi buzele pe ceafa ei îi deschise închizătoarea de la sutien. Simţi tremurul lui Megan şi auzi suspinul ei tulburat. Continuînd să şoptească pe pielea delicată de la baza gîtului ei, Josh o trase mai aproape, furişîndu-şi mîinile sub braţele ei şi alunecîndu-şi apoi vîrfurile degetelor pe coastele de sub pieptul ei.

Se opri pe mijlocul ei îngust, degetele lui lăsînd urme de foc pe pielea caldă şi catifelată. Cînd îi cuprinse în palme greutatea generoasă a sînilor, Josh auzi un alt geamăt scăpînd de pe buzele ei, un suspin abia perceptibil care îl săgetă cu un fior de dorinţă direct în inimă.

Înainte de a ceda ispitei, îi contură şi îi modelă repetat sînii, încercuindu-i apoi sfîrcurile cu degetele pînă cînd se excitară devenind tari. Inspirînd parfumul ei unic de liliac, Josh îşi îngropă faţa în gîtul ei şi luptă din răsputeri să-şi menţină controlul în timp ce ea tremura continuu sub tortura erotică a mîinilor lui experimentate.

Plăcerea şi neîncrederea o cuprinseră pe Megan. Inima îi bătea nebuneşte iar genunchii i se înmuiaseră, în timp ce Josh asalta tandru pielea

ei sensibilă. Dorința o invadă, trezindu-i simțurile și făcînd-o să se arcuiască spre el.

El îngheță, respirația lui deja tulburată pierzîndu-se vreme îndelungată, cînd ea începu să se unduiască spre el. În cele din urmă expiră, sunetul puternic, răsunînd în încăperea liniştită. Zguduit de nevoia copleşitoare care ardea între coapsele lui şi i se scurgea prin vene, o eliberă şovăitor. Megan făcu un pas nesigur în față, ezită şi apoi se întoarse spre Josh. Cînd îşi înălță capul şi îl privi, roşeața din obraji şi respirația precipitată, o trădau că şi ea era copleşită de o dorință sinceră.

Încet, seducător, cu privirea fixată pe chipul lui Josh ea îşi trecu rochia peste şolduri, lăsînd-o să cadă pe podea. Urmară imediat sutienul şi jupa.

Îmbrăcată numai cu un bikini negru, un portjartier şi ciorapi, Megan stătea în fața lui ca o prințesă păgînă din alte vremuri. Captivat de ochii ei, Josh îşi aruncă rapid haina, cămaşa şi cravata.

Se repeziră simultan unul spre celălalt, simțurile lor trezindu-se dintr-o dată la viață, trupurile înflăcărîndu-li-se, iar sentimentele fiindu-le purtate de curentul electric al dorinței reciproce. Ridi-

cînd-o în braţe, Josh o duse pe Megan pînă la patul cu baldachin şi o aşeză uşor pe spate.

După ce îşi dezbrăcă restul de haine, îngenunche între picioarele ei despărţite, îi îndepărtă încet veşmintele de pe ea şi apoi la fel de încet începu să urce cu degetele de la curba interioară a gleznelor ei spre coapse. Simţind urmele de foc pe care le lăsa excitaţia lui, Josh îşi dădu seama că nu mai văzuse ceva mai frumos, mai vulnerabil, mai vrednic de dragoste decît Megan.

Părul roşcat şi mătăsos de la capătul de sus al picioarelor ei îl ispitea, dar se forţă să aştepte. Se aşeză peste ea, stîrnindu-i coapsele, abdomenul şi sînii prin sărutări înfocate şi mîngîieri fierbinţi.

Megan se zvîrcoli sub el, încleştîndu-şi şi descleştîndu-şi pumnii, mişcîndu-şi neobosit picioarele, şoldurile şi cerşind înfometată mai mult. Trăsăturile lui atît de încordate şi de puternice îi reaminteau de stîncile dăltuite, iar atingerea lui erotică o coborî într-un abis dorinţe şi mai mari.

Ea ţipă şi se agăţă de capul lui Josh cînd acesta începu să-i soarbă carnea.

Apucîndu-i şi mîngîindu-i sfîrcurile cu vîrfurile degetelor şi coborîndu-şi simultat limba îndrăzneaţă către tainica ascunzătoare întunecată dintre coapse, el savura parfumul şi gustul ei de iliac, la fel cum îi savura şi umiditatea focului ăuntric şi ţipetele sugrumate.

Deodată plăcerea violentă se aprinse în ea. Trupul i se cutremură cu o forţă care îi făcea inima să-i bată nebuneşte şi îi zdrobea simţurile. Ea îi strigă numele, cînd emoţia atinse apogeul.

El îi cuprinse trupul zvelt în braţe, o ţinu strîns pînă cînd spasmele domolindu-se uşor lăsară în urmă tremurul care părea fără început şi fără sfîrşit.

Cu forţa şi graţia fluidă, Josh schimbă poziţia trupurilor lor, aşezîndu-se pe marginea patului, cu Megan deasupra coapselor lui puternice. Revendicîndu-i gura, îi devasta din nou simţurile, etalîndu-i maniera în care avea să-i pretindă în curînd trupul.

Sub mîngîierile ritmice ale mîinilor lui şi sub dorinţa insistentă transmisă de sărutările lui mistuitoare, Megan îşi recăpătă încet puterea şi echilibrul mental tulburat. Îşi ridică picioarele în juru

şoldurilor lui Josh, îşi îndoi genunchii şi-şi încrucişă gleznele la spatele lui.

Văzînd-o, el respiră scurt, mîinile lui mari coborînd în mîngîieri pe spatele şi pe şoldurile ei. Sprijinindu-se cu o mînă de gîtul lui, Megan îi atinse bărbăţia în clipa în care Josh, rătăcind cu degetele în părţile de jos ale abdomenului ei, descoperi adîncurile umede ale pasiunii ei.

Îmbujoraţi amîndoi de dorinţă şi respirînd sacadat, se priveau unul pe celălalt în timp ce mîngîiau şi stîrneau.

Megan se minuna în gînd asupra căldurii mătăsoase şi a puterii încordate pe care le simţeau degetele ei. Cînd Josh se cutremură sub mîinile ei, ea văzu cum trăsăturile lui se tensionară iar ochii i se întunecară. Se aplecă atunci spre el, mîngîind cu limba şi ciupind uşor pielea gîtului lui în timp ce manevrele extrem de fine continuau asupra virilităţii lui.

Victimă benevolă a caracterului senzual al lui Megan, carnea lui Josh se trezea şi vibra sub încleştarea ei. Tensiunea din bărbăţia lui îl învălui ca o primăvară vijelioasă iar vîrfurile degetelor care lunecau în căldura ei, mîngîindu-i carnea

înflăcărată, tremurau uşor stăpînite de controlul pe care şi-l impunea.

– Nu mă mai face să aştept, Josh, şopti în cele din urmă Megan cu o voce emoţionată.

Ruga ei îi zdrobi stăpînirea de sine, iar ochii lui larg deschişi zăriră privirea ei lacomă.

Fără suflare, Megan se aruncă asupra lui. Josh se întinse după pantalonii dezbrăcaţi, găsind repede într-unul din buzunare obiectul pe care îl căuta.

Megan smulse pachetul pe care mîinile lui apucaseră să-l desfacă, se trase spre spate şi spuse încet:

– Aş vrea să nu fie nevoie de asta.

– Nu aş vrea să-ţi pară rău vreodată că am făcut dragoste, îi răspunse el regretînd că trebuia să existe această barieră între ei.

Deşi inima îi tresări la aluzia eventualei despărţiri viitoare, ea puse la loc pelicula umedă. Îşi lăsă apoi degetele să rătăcească în buclele dese de la baza abdomenului lui, să sondeze asprimea părului lui de pe piept după care mîngîie, exploră şi ispiti.

Trupul lui sări deodată.

– Megan!

Alarmată că făcuse ceva greşit, ea îşi ridic ochii spre el.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să-ţi fac rău.

– Singura durere pe care o simt este că nu sînt în tine, spuse el iritat, ridicînd-o, aducînd-o în faţa lui şi coborînd-o uşor pe trupul lui pînă îi împresură bărbăţia.

Un sunet şuierător ţîşni de pe buzele ei, iar unghiile i se afundară în umerii lui în timp ce trupul i se întindea pentru a-l primi. El reuşi să-şi găsească forţa de a o pătrunde uşor, dar curînd îşi dădu seama că ea refuza să fie influenţată de tacticile lui.

Cu fiecare lunecare provocatoare a trupului ei, Megan consuma căldura care îl ademenea pe Josh tot mai adînc în pasiunea ei. Picioarele ei se strînseră în jurul mijlocului lui, degetele i se înfipseră în umeri, iar capul îi căzu pe spate într-o completă stare de abandon. Cu muşchii înflăcăraţi şi membrele încordate Josh intra în trupul ei seducător. Se simţea de parcă ar fi fost aruncat într-un bazin cu lichid fierbinte şi într-un moment de luciditate îşi dădu seama că despărţirea de

egan ar fi însemnat ca un coşmar să devină
alitate.

Emoţia îl înecă, azvîrlindu-l într-o căutare in-
inctivă a perfecţiunii. Văpăi de flăcări izbucneau
in simţurile lui, aprinzîndu-le. El se undui în va-
uri, iarăşi şi iarăşi.

Megan îşi acceleră mişcările frenetice, iar cînd
ipă, Josh simţi fiorii care o învăluiau. Fiecare
urmă un drum direct spre inima lui, mistuindu-l,
aprinzîndu-l, devastîndu-l. Fascinat de contracţiile
puternice care se degajau în interiorul ei, el se
simţi ca o revărsare de valuri imense. Josh găsi
plăcerea extraordinară cunoscînd întreaga forţă
declanşată de ea.

În cele din urmă, trupul ei se vlăgui, dar el
continua să o ţină aproape. În spasmele violente
ale celei mai profunde experienţe fizice şi emo-
ţionale din viaţa lui, el îşi pierduse capacitatea de
a raţiona. Gîndurile referitoare la altceva decît la
simţurile lui dezlănţuite şi la Megan, care de-
venise centrul lumii lui, dispăruseră. Cu un suspin
el cedă de bunăvoie forţei care îl copleşise.

Cînd în fine îşi găsi puterea, Josh, schimba
pentru totdeauna de ceea ce tocmai se petrecus

între ei, o trase pe Megan la pieptul lui şi se cu-fundă din nou în cuvertura albă, dantelată şi mo-totolită.

Nici unul nu vorbea.

Nici unul nu se mişca.

Dorinţa lor reciprocă pentru un final liniştitor al exploziveî furtuni pe care tocmai o depăşiseră împreună, le ţinea trupurile unite. Cînd în cele din urmă respiraţia lor se calmă, se lăsară purtaţi de valurile unei mări de armonie tăcută.

Megan se trezi încet, după un somn adînc. Schimbîndu-şi poziţia de pe o parte pe spate, ea oftă, scăpînd de pe buze un ecou uşor al satis-facţiei ei.

Durerea slabă care zăbovea în regiunile joase ale trupului ei nu o îngrijoră. Cum de altfel nu o îngrijora nici sensibilitatea sînilor şi a sfîrcurilor ei. Înţelegea motivul şi accepta amintirea cu un zîm-bet.

Se întinse, gîndindu-se să îmbrăţişeze bărba-tul responsabil de fericirea ei, dar nu găsi decît un loc gol şi cearceafuri reci.

Tunetul, surprinzător pentru furtunile care se

abătuseră în ultima vreme în partea de sud-est, rosni şi bubui jos pe cer. Megan simţi cum casa se zgudui.

Ridicîndu-se şi sprijinindu-se pe cot, privi mai întîi spre ceas pentru a afla ora şi apoi cînd fulgerul săgetă cerul, spre uşile glisante de la capătul celălalt al camerei. O lumină rătăcită în întunericul de dinaintea zorilor îl dezvălui pe Josh stînd într-un scaun. Megan surprinse o clipă profilul lui dur şi trupul musculos.

Ea se ridică în şezut şi se rezemă de pernele înghesuite în tăblia de la pat. Un alt fulger îl surprinse pe Josh traversînd camera. Aprinse veioza de pe noptieră şi se opri lîngă pat. Conştientă de ţinuta ei răvăşită, îşi trecu degetele prin părul încîlcit.

– N-am cunoscut pe nimeni ca tine, Megan.

Ea rîse.

– Vrei să spui că nu ai mai cunoscut o femeie care să aibă nevoie de pieptene douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru?

Tăcerea lui o făcu pe Megan să-şi coboare mîinile şi să rătăcească cu degetele pe cearşaful adunat în jurul taliei ei. Ea rezistă impulsului de

a-şi acoperi sînii dezveliţi.

– Nu am cunoscut o femeie care să creadă în basme, recunoscu el, încruntîndu-se. Şi nu am mai cunoscut o femeie capabilă să redefinească cuvinte ca „erotic" şi „senzual".

Ochii ei îi mîngîiau trupul. Ea nu-şi schimbă privirea cînd observă dorinţa care se trezea în el. Megan se mişcă simţind un val de căldură curgîndu-i prin vene. Pulsul începu să-i vibreze de emoţii şi dorinţe primare.

– Trupul tău a început deja să se relaxeze şi să se înfierbînteze, nu-i aşa, Megan? Josh se aşeză pe marginea patului şi începu să mîngîie delicatele vîrfuri roz ale sînilor ei. Acestea se întăriră instantaneu, invitînd la o nouă dezmierdare. Eşti iarăşi înfometată după mine, nu-i aşa?

Nevrînd să nege ceea ce era evident, ea încuviinţă simplu din cap. Megan auzi geamătul scăpat de el înainte de a se retrage şi de a o studia cu o privire plină de ardoare pe care nu o mai văzuse pînă atunci.

– Nu pot să controlez ceea ce mă faci să gîndesc şi să simt, Josh.

– Nu am intenţionat să se întîmple asta cu

cineva ca tine. Ea își înfipse degetele în părul lui negru. La naiba, Megan, de ce a trebuit să fii amestecată în toată treaba asta?

– Soarta, remarcă ea sarcastic, sperînd să-l înveselească.

El nu răspunse. Pur și simplu o privi pe sub sprîncenele întunecate care-i umbreau ochii reci și albaștri. Ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre el, ea îl studie, urmărindu-i nasul puternic, bărbia fermă, obrajii colțuroși, umbriți de barbă și gura senzuală. Ei nu-i pása de goliciunea ei; nu o interesa nimic altceva decît să alunge acea expresie tristă de pe chipul lui Josh.

Întinzîndu-se, ea începu să-și plimbe degetele de-a lungul coapselor lui, unghiile ei lăsînd dîre în părul des al picioarelor lui musculoase.

Buzele lui se țuguiară într-o linie dreaptă.

– Ce-o să mă fac cu tine, Megan?

– O să te apropii și mai mult de mine, îl stimulă ea, tulburată de suferința din glasul lui. Nu te vei mai gîndi la nimic din ceea ce nu aparține acestui dormitor, iar apoi te vei relaxa și mă vei lăsa să fac dragoste cu tine.

El îi acoperi degetele mîngîietoare, domolind

atingerea ei neobosită. Ca răspuns ea îşi puse cealaltă mînă pe abdomenul lui, simţind imediat încordarea muşchilor acestuia. Ea preluă cu vîrfurile degetelor tremurul care îl străbătea. Plăcerea şi dorinţa se contopeau în ea în timp ce-l forţa să se lase pe spate. Se opri însă, mîinile ei rămînînd nemişcate deasupra coapselor lui cînd o avertiză:

– Nu te lăsa prea mult implicată, Megan. Nu va dura mult, iar apoi vei suferi. Nu vreau să se întîmple aşa ceva cu tine.

Nedorind să accepte avertismentul lui, îl îmbrăţişă tandru după care îşi coborî mîngîierile de-a lungul coapselor lui.

– Înţelegi ce îţi spun? o întrebă el, pasiunea şi ceva ce Megan nu putea să identifice, conferind vocii lui un ton aspru.

Se aplecă deasupra lui, respiraţia ei învăluind pielea lui sensibilă în timp ce vorbea.

– Bineînţeles că înţeleg, dar avertismentul tău a venit prea tîrziu.

– Nu-mi pasă de trecut, protestă el printre dinţi cînd ea se apropie mult şi-l atinse cu limba. El gemu cînd dezmierdarea ei se transformă într-un

sărut lacom dar reuşi totuşi să spună:

– Acea parte din mine a murit de mult. Nimeni nu a reuşit să o mai învie. Nici chiar tu.

Ea ezită, inima ei plîngînd pentru izolarea şi durerea pe care el le cunoscuse.

– Afectivitatea nu moare definitiv, Josh. Trebuie doar alimentată. Dacă ai să mă laşi am să-ţi demonstrez.

Interpretă tăcerea lui ca permisiunea de a-i arăta fără cuvinte o mică parte din ceea ce însemna să ţii la cineva.

Îşi lipi buzele de el, ispitindu-l cu mîngîierile delicate ale limbii ei de pisică, în timp ce degetele îi rătăceau prin buclele dese din jurul bărbăţiei lui. Satisfacţia o invadă cînd auzi geamătul lui de plăcere împletită cu neîncredere.

El îndoi mîna, care nu strîngea cearşaful în pumn, în jurul gîtului ei. Cînd începu să-şi împingă şoldurile în sus, Megan înţelese şi-i primi dorinţa înfocată.

Ea simţi fiecare tremur care îl zguduia şi auzi un nou suspin eliberat de el, un sunet deosebit de stimulativ.

Pe măsură ce continua să-l dezmierde şi să se

cufunde în gustul amețitor și în mireasma lui de mosc, Megan simți adînc înăuntrul ei forța propriei dorințe intensificate. Ușurarea o cuprinse cînd degetele lui Josh lunecară în tainicul loc dintre coapse, descoperind căldura ei. Ea gemu, savurînd senzațiile pe care i le provoca și pe cele pe care le primea.

Deodată Megan simți cît de ușor i-ar fi să-l iubească. Dar își dădu seama că de fapt îl iubea – și-l va iubi totdeauna.

Josh se răsuci sub mîinile și sub gura ei, o trase deasupra și apoi o acoperi cu trupul lui, într-o mișcare rapidă și ușoară care o făcu să-și piardă răsuflarea și să zîmbească.

– Ești un ticălos, îl acuză ea ridicîndu-și brațele și încolăcindu-și-le în jurul gîtului lui.

– Iar tu ești un diavol pentru controlul meu, o contrazise el potrivindu-și șoldurile între coapsele ei și lipindu-și bărbăția de cutele sensibile ale trupului ei.

O senzație cutremurătoare, delicioasă îi învălui corpul.

– Niciodată n-am dorit să fac asta, mărturisi ea.

Josh se încordă și strînse din ochi.

– De ce acum şi de ce cu mine?

Ea îşi muşcă buza de jos, îngrozită că Josh ar putea considera suspecte sentimentele ei pentru el şi poate chiar motivul pentru care făcuse dragoste cu el.

– Chiar trebuie să ştii?

Capul lui căzu în faţă, mormăind o înjurătură. Megan însă se gîndi că acele cuvinte sunau curios de tandru pe buzele lui. Ea îi cuprinse faţa în palme şi-l obligă să o privească. Îi displăcea precauţia pe care o vedea în ochii lui.

– Nu te nelinişti. Nu vreau să te prind. Vreau doar să ştii că ceea ce s-a întîmplat între noi este foarte special pentru mine.

El expiră scurt şi nu o mai avertiză. Îşi coborî mîinile de o parte şi de alta a sînilor ei, masîndu-i astfel încît sfîrcurile ei atingeau iarăşi şi iarăşi părul de pe pieptul lui.

De data aceasta ea se zgudui violent, suspinînd chiar atunci cînd el îi luă în gură unul din sfîrcurile încordate. Senzaţia o inunda, făcînd-o să se arcuiască în sus. Şoldurile şi picioarele ei fremătau neobosite.

Ea simţi robusteţea coapselor lui care o atin-

geau, o ispiteau şi o stîrneau, dar care neapr piindu-se niciodată suficient, o înnebunea de dorință. Hotărîtă să-l facă curînd parte din ea, le întinse spre el.

Respirînd sacadat, el se depărtă de Megan în ciuda suspinului ei disperat. Secunde mai tîrziu, el se întoarse, gura lui nemaisăturîndu-se de buzele ei. Trupul ei se aprinse cînd el se cufundă în adîncurile ei şi limba lui îi invadă gura.

Se ținură strîns unul pe celălalt, trupurile li se contopiră, brațele şi picioarele li se împletiră, ritmul li se intensifică, iar reținerea fuse abandonată în căutarea satisfacției reciproce.

Fulgerele luminoase continuau să umple cerul. Tunetele bubuiau şi zguduiau casa, dar furtuna de afară nu se compara cu furtuna emoțională şi fizică pe care Megan şi Josh o trăiseră împreună.

Legănați de forța prelungită a extazului lor, se strîngeau puternic unul pe celălalt. Echilibrul mental reveni încet. Timpul trecea în timp ce ei ascultau furtuna dezlănțuită afară. Tremurau încă amîndoi de pe urma pasiunii care se stingea uşor şi nici unul din ei nu avea forța sau tăria să vorbească.

Capitolul 9

Cînd, în cele din urmă, Josh se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace şovăitor, Megan hotărî să nu-l înştiinţeze asupra faptului că era trează. Rămase tăcută, privindu-i printre gene vînzoleala prin cameră.

Îşi ţinu respiraţia cînd el se opri lîngă marginea ei de pat şi nu putu să nu se întrebe despre gîndurile lui. Se îndoia, oricum, că Josh i-ar fi împărtăşit sentimentele.

Joshua Wyatt era, îşi reaminti ea, un bărbat

care nu credea în dragoste, un bărbat care evita angajamentele emoționale. Ea oftă ușor când îi văzu că se îndepărtează și că se îndreaptă spre ușă. În acea clipă deschise și ea ochii.

Megan simți dorința lui de a pleca dar o uimi faptul că ezitînd în fața ușii el aruncă o privire în spate către ea. Deși nu reuși să-i deslușească expresia feții, ea îi întîlni totuși privirea cercetătoare, fără să-și trădeze mîhnirea care începuse să-i învăluiască inima.

– Bună dimineața, reuși ea să spună. Probabil că este tîrziu. .

– Este.

– Să-ți liniștesc sufletul, Josh?

– În legătură cu ce? întrebă el, cu un glas suspicios și aruncîndu-i o privire furioasă.

Un val de melancolie se împleti cu tristețea ei dar, luptînd împotriva celor două emoții negative, ea reuși să-și păstreze calmul în voce.

– Ce s-a petrecut noaptea trecută între noi a fost cea mai frumoasă experiență a vieții mele, dar nu am uitat avertismentul tău. Nu mă aștept la un angajament din partea ta numai pentru că am făcut dragoste împreună. În regulă?

El ridică din umeri, părînd neafectat de cuvin-
ele ei.

– Cum spui tu.

Înfăşurată în cearşafuri Megan se ridică pe marginea patului. Se dezveli, etalîndu-şi goliciunea înainte de a îmbrăca halatul aruncat pe scaunul apropiat. Răsucindu-se, ea întrebă:

– Ai timp pentru micul dejun?

– Ai un trup superb, Megan.

Îndepărtîndu-şi şuviţele de păr de pe faţă, ea zîmbi şi încercă să afişeze un calm pe care de fapt nu îl simţea.

– Mulţumesc.

– Nu-mi este foame, îi spuse el, răspunzînd tardiv la întrebarea ei de mai devreme.

– Eşti sigur că nu vrei un suc sau o cafea înainte de a pleca?

Începînd să încerce să-l mai oprească, ea se gîndi: El regretă ceea ce s-a întîmplat, iar tu nu poţi schimba ceea ce simte.

– Nu.

– Te conduc pînă la uşă.

– Nu este nevoie.

– Vreau să-mi dezmorţesc picioarele.

– Bine.

El deschise uşa şi se dădu în lături. Megan trecu pe lîngă el, dar se opri brusc cînd Josh îşi puse mîna pe umărul ei.

– Te simţi bine?

Speriată de întrebarea lui, îi privi mai întîi mîna şi apoi chipul. În minte, ea revăzu deodată trupurile lor goale contopite în pasiune şi retrăi senzaţia produsă de mîinile lui.

Megan tremură, imaginea dispărînd uşor pe măsură ce-şi concentra atenţia asupra lui Josh. Flacăra intensă din ochii lui şi amintirile ei o făcură să se întindă spre el. El însă se dădu înapoi, ferindu-se de atingerea ei.

– Fără nervi de dimineaţă şi fără... disconfort fizic, îl asigură ea, luptîndu-se să-şi protejeze sentimentele pe care le simţea strivite de răceala lui. Mulţumesc de întrebare.

El îi puse stăpînire pe mînă, încătuşarea zdrobindu-i ei degetele.

– Nu-mi mulţumi, Megan.

Simţind că-şi pierde cumpătul, ea nu încercă să evite sarcasmul replicii care avea să urmeaze.

– Eşti un amant experimentat, Josh, şi este

evident că îți pasă de sănătatea mea şi atunci cum se putea să nu-ți mulțumesc pentru că eşti atît de curtenitor?

Ca şi cînd tocmai ar fi primit o palmă, Josh îi dădu drumul la mînă.

– Te face să pari...

– Dură? Rezervată? Lipsită de sensibilitate? Dezinteresată în angajamente? întrebă ea, sugerînd ceea ce îi părea el în acea clipă.

– Nu face asta, Megan, scrîşni el din dinți.

– Să nu fiu sinceră cu mine?

– Nu te răni în contul meu, spuse el. Nu merit asta.

Ea simți că furia avea să i se spulbere. Dorea cu înfocare să-şi arunce brațele în jurul lui şi să-i spună că merita orice sacrificiu şi toată răbdarea pe care o poseda pentru că îl iubea. Dar ştia că-i va respinge cuvintele şi toate sentimentele implicate.

Iubind pe oricine, îşi dădu seama Megan, ar fi vulnerabil. Şi atunci de ce să nu se protejeze? o întrebă o voce lăuntrică în timp ce înfrîngerea o împresura de peste tot. Chiar, de ce nu s-ar proteja? se gîndi ea tristă.

– Nu mă asculți, Megan. Am spus că îmi trebuie cheile.

Tulburată, ea se încruntă.

– Cheile?

– De la casa Stanton.

– Oh! exclamă ea. O fărîmă de speranță i se strecură în inimă. Desigur. Sînt jos. Ți le aduc.

Cîteva minute mai tîrziu, Megan punea cheile în palma deschisă a lui Josh.

– Asta nu înseamnă nimic, o preveni el.

Ea încuviință din cap, încercînd să-i înțeleagă motivele, simțind că dacă ar întreba despre ele ar fi în zadar. Îl privi cum strînse uşor în pumn cheile şi cum îşi ridică privirea spre ea. Nu găsi nici cel mai mic indiciu pe enigmatica lui expresie, care să-i trădeze gîndurile.

Deşi era profund neliniştită în privința lui, ea îşi păstră vocea calmă şi-i reaminti:

– Vei găsi în bibliotecă jurnalele despre care ți-am vorbit ieri. Este singura încăpere încuiată din casă iar eu sînt singura persoană care a intrat acolo după moartea lui Charles. Cheia de alamă descuie uşa de la biliotecă.

El aprobă absent din cap, depărtîndu-se de ea

cu pumnii încleştaţi pe lîngă trup şi cu nodurile de la degete albite de încordare.

– Dacă ai nevoie de ceva, Josh, voi fi aici toată ziua. Sîmbătă pot să fac curat şi să reîmprospătez stocul de alimente din cămara grădiniţei.

Îndreptă spre ea o privire cercetătoare înainte de a spune:

– La revedere, Megan.

Ea şopti încet un bun-rămas în timp ce el, fără să se mai uite în urmă, ieşi pe uşă.

Megan se lăsă pe prima treaptă a scărilor uimită de fermitatea din glasul lui.

Încercă să pună cap la cap cioburile sentimentelor ei sfărîmate, cufundîndu-şi trupul în cadă, dar inacţivitatea o făcu să- şi iasă din minţi mult înainte ca baloanele de spumă care pluteau deasupra apei calde şi parfumate să înceapă să se topească. După ce se spălă rapid şi-şi îmbrăcă o pereche de blugi uzaţi şi un tricou vechi, păstrat numai pentru curăţenie, îşi perie pletele lungi şi le legă apoi într-o coadă groasă care îi atîrna pînă la jumătatea spatelui.

Hotărîtă să depăşească frustrarea determinată

de refuzul lui Josh, ea se lansă într-o curăţen frenetică, cu intenţia de a-l ţine cît mai departe d gîndurile ei. În cîteva ore grădiniţa strălucea, m rosul de detergent şi de spray, înlocuind murdăr adunată într-o săptămînă în orele de joacă şi d lucru manual, dar Josh Wyatt stăruia încă în min tea ei.

Încălcînd jurămîntul de a ignora prezenţa lui la conacul Stanton, ea se opri în faţa ferestrelor ca merei de joacă. Deoarece maşina lui închiriată rămăsese parcată la capătul aleii din faţa casei ei. simţea că nu greşise presupunînd că el se hotă rîse să zăbovească şi să-şi exploreze moştenirea.

Megan spera ca el să găsească discernămîn tul şi înţelegerea în paginile jurnalului personal al lui Charles Stanton, dar se temea, în acelaşi timp, că multe din cele pe care avea să le descopere, îl vor face să sufere.

Pe la mijlocul după-amiezei, Megan îşi pierdu răbdarea. Luptă din răsputeri împotriva dorinţei le a lăsa deoparte precauţia şi de a se duce să adă cu ochii ei dacă Josh era bine.

Tyler Dunwoody, îi rezolvă problema, sunînd timpul eforturilor ei de a reface stocurile din

cămara grădiniței. Un sfert de oră mai tîrziu, cu fața proaspăt spălată, cu o tavă balansîndu-i-se în mîini și purtînd pentru Josh un mesaj din partea unchiului ei. Megan ajunse în dreptul intrării laterale a casei Stanton.

Îl găsi pe Josh așezat în bibliotecă, învăluit de mirosul de tutun îmbibat cu rom, savurat deseori de răposatul lui bunic. Înconjurat de dosare, de albume, de jurnale îmbrăcate în piele, chipul lui Josh era sumbru, iar oboseala îi umbrea ochii.

– Am venit cu un aperitiv și cu un mesaj de la Tyler.

Tăcut Josh eliberă un colț al mesei.

Megan surîse optimistă.

– Ce ai zice de niște sandvișuri? Copiii îmi spun că vindecă totul de la genunchi zgîriați la sentimente zdrobite, așa că am căpătat mare încredere în ele.

– Știu că vrei să faci bine, Megan, spuse el încet.

Ea privi spre limonada pe care tocmai o turnase.

– Nu știu dacă intențiile mele sînt bune. Poate că sînt doar prea insistentă. Deocamdată nu pot să-mi dau seama și nici nu mă aștept ca tu să

poți spune. Totul este foarte simplu, Josh. Țin la tine şi-mi fac griji pentru tine. Călătoriile pe cărările memoriei pot tulbura, mai ales cînd amintirile pe care le descoperi sînt neaşteptate.

El îşi undui mîna deasupra cărților şi hîrtiilor împrăştiate pe masă.

– Eşti familiarizată cu toate chestiile acestea, nu-i aşa?

– Cu cele mai multe, recunoscu ea încet. Charles a insistat. S-a gîndit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor cînd vei da piept cu toate descoperirile de aici.

Josh oftă din greu, îşi frecă tîmplele şi-şi trecu degetele prin păr cu un gest care îi aminti lui Megan de frustrarea pe care de curînd o experimentase.

– Nu am nevoie să mă țină cineva de mînă, dar îți mulțumesc pentru prînz, zise el.

Rănită de maniera în care se descotorosea de ea, Megan remarcă:

– Nu sînt nici doica, nici mama ta, Josh, aşa că nu am nici o intenție să te țin de mînă. Pur şi simplu îți ofer prietenia mea.

– Şi trupul tău, zise el foarte , foarte încet.

– Şi trupul meu, repetă ea, sigură acum că el

nu punea mare preț pe ceea ce tocmai se petrecuse între ei. Îmi pare rău că te-am deranjat, continuă ea împietrită. Cînd termini tava, pune-o în bucătărie. Am să o iau eu de acolo mai tîrziu.

Josh se ridică de pe scaun.

– Megan, eu...

Ea se opri în drumul ei spre uşă, dar nu se întoarse să-l privească.

– Ai un mesaj pentru mine de la Tyler, îi reaminti el.

Cutremurată încă o dată de lipsa de emoție din glasul lui, simți cum inima i se opreşte. Cînd îşi reluă ritmul normal, reuşi să vorbească liniştit, în ciuda durerii pe care o simțea.

– Ne aşteaptă marți dimineața la biroul lui.

– La ce oră?

Ea se întoarse şi înainte de a răspunde aruncă o privire trăsăturilor lui colțuroase.

– La unsprezece.

– Nu vedem acolo.

– În regulă, şopti ea.

Iartă-mă, îi veni lui Josh să strige. *Nu ştiu ce fac şi nici ce simt în clipa de față*. Dar rămase neclintit.

Afundat în propriul dezgust, Josh o privi pe Megan cum ieşi din bibliotecă cu spatele încordat şi mîinile răsucite în jurul taliei, de parcă cineva ar fi lovit-o cu un pumn. Ştia că el era autorul loviturii, oricît de metaforic ar fi fost exprimată.

Era pe punctul de a fugi după ea, dar se cufundă înapoi în scaunul lui. Zbătîndu-se între nevoia pentru ea şi teama de refuzul ei, el se simţea incapabil să ofere sau să primească mîngîiere.

Într-un fel, îşi jură Josh în gînd, va găsi o cale să se scuze faţă de ea, deoarece nu mai avea nici o îndoială asupra sincerităţii şi compasiunii ei. Se îndoia într-adevăr asupra meritului lui de a primi generozitatea şi căldura ei, în ciuda faptului că adînc în sufletul lui exista o dorinţă nestăpînită pentru o femeie ca Megan.

Pentru moment, se simţea obligat să continue studierea jurnalelor lui Charles Stanton. Tulburat că descoperise istoria propriei vieţi printre hîrtiile personale ale bătrînului, rezultată evident în urma eforturilor mai multor detectivi particulari, Josh se pomeni în situaţia de a fi forţat să se confrunte cu suferinţa şi regretul cu care bunicul lui le povestea.

Voia să creadă că Charles Stanton regreta

amestecul în viața fiului lui, amestec care îl lipsise pe Stanton de un nepot şi pe el de o viață familială stabilă. Înțelegea cu uşurință durerea despre care scrisese bătrînul, deoarece reflecta chinul copilăriei pe care el o îndurase, o copilărie searbădă care îi condusese paşii spre maturitate, împiedicîndu-l să-şi împărtăşească sentimentele şi să se încreadă în oameni.

Înmărmurit şi de mîndria lui Stanton privind evoluția nepotului lui ca un prosper om de afaceri, exprimată în scris, în repetate rînduri, Josh începu încet-încet să se vadă cu alți ochi. În drumul lui rapid parcurs în atîția ani, rareori stăruise asupra succesului lui profesional şi financiar. El pur şi simplu îşi propunea obiectivele şi tot singur decidea modul în care avea să le realizeze.

Mai află din convingerea bunicului lui că el poseda capacitatea de a asigura conducerea şi îndrumarea necesară pentru continuarea bunăstării în Maryville. Uluit de încrederea lui, Josh se simțea atît de recunoscător dar şi copleşit.

Ziua de transforma în noapte.

Josh rămase în bibliotecă, întorcînd încet paginile albumelor care conțineau trecutul familiei pe

care nu o cunoscuse şi ciugulind absent din tava pe care Megan i-o adusese.

Mişcat de disperarea lui Stanton motivată de înclinaţia unicului copil spre maşini de mare viteză, femei uşoare şi de atracţia faţă de alcool, Josh constată că bătrînul se învinovăţea că distrusese viaţa fiului lui prin răsfăţ, iar apoi prin imposibilitatea de a-i mai asigura îndrumare părintească la timp pentru a evita tragedia care îl costase viaţa.

Petrecînd cea mai mare parte din viaţă luptîndu-se cu sentimentele de dragoste şi de ură pentru mama lui, Josh îmbrăţişă presimţirea lui Stanton, cum că fiul lui îşi alesese greşit viitoarea mireasă. Înfruntă crudul adevăr cînd citi lista implicaţiilor ei în traficul de droguri pentru care intrase în conflict cu legea, deşi era deja la curent cu trecutul mamei lui.

Orele erau înaintate, dar Josh ignoră bătaia periodică a ceasului de deasupra căminului. Cînd descoperi că Stanton aflase de existenţa nepotului lui abia la patru ani după naşterea acestuia, ca urmare a faptului că mama lui încercase să stoarcă o sumă importantă de bani, Josh îşi dădu deodată seama că avea acum o imagine mult mai

clară asupra trecutului.

Indignarea începu să-l părăsească. Sentimentul trădării pe care îl simțise în privința mamei lui se transformase în milă. Dacă prin amărăciunea și firea ei necomunicativă îl lipsise de identitatea lui adevărată, ea reprezentase totuși pentru el un catalizator în dobîndirea respectabilității și a succesului.

În timp ce închidea și aranja jurnalele personale ale bunicului lui, Josh își dădu seama că avea multe calități comune cu Charles Stanton, între care mîndria. Hotărîrea lui Stanton de a urmări viața nepotului său de departe, fusese probabil o greșeală, se gîndi Josh, dar cel puțin bătrînul încercase să repare situația.

După miezul nopții, Josh încuie biblioteca și părăsi casa, începînd procesul de iertare a lui Charles Stanton pentru nereușita lui în păstrarea relațiilor de familie. Îndreptîndu-se spre mașină, el recunoscu că venind în Maryville dobîndise mai mult decît o simplă istorie a moștenirii lui.

Înarmat cu o imagine clară asupra trecutului și cu discernămîntul necesar pentru a-și găsi pacea, mulțumită în mare parte încăpățînării lui Megan,

Josh petrecu două zile hoinărind la întîmplare prin împrejurimi.

În cele din urmă își dădu seama că Megan, care tot timpul fusese în gîndurile lui, avusese dreptate. Trebuia să înțeleagă și să ierte imperfecțiunea celorlalți. De asemenea, simțea că, dacă ar găsi curajul de a-și înfrînge demonii care îl bîntuiau, și-ar găsi într-adevăr pacea după care jinduia.

Întocmai cum începuse să se vadă pe sine prin ochii lui Stanton, Josh începu să privească moștenirea și comunitatea din Maryville cu alți ochi. Știa acum că locuitorii din Maryville și valorile familiei Stanton reprezentau chezășii sacre. Respingerea moștenirii nu mai constituia o opțiune, dar Josh avea nevoie de timp să evalueze adevărata mărime a tuturor proprietăților Stanton.

Introspectiv din fire, el își promisese că se va gîndi dacă era persoana corespunzătoare să ia în stăpînire și să ducă mai departe făclia familiei Stanton. Dar, mai întîi de toate, intenționa să-și concentreze atenția asupra sentimentelor pe care Megan le trezise în el.

Îi mișcase inima într-o mie de feluri, reaprinzînd în el dorința de a fi iubit. Voia să creadă că

sentimentele ei pentru el mergeau dincolo de bunătate instinctivă şi compasiune. Pentru prima dată în viaţă, Josh simţi dorinţa de a risca dezvăluirea sentimentelor pe care Megan s-ar fi putut să i le refuze.

Aşezată pe un scaun lîngă uşă, Megan îl privi pe Josh, care exact la ora unsprezece intră cu paşi mari în biroul lui Tyler Dunwoody. Îmbrăcat într-un pulover verde-jad, cu nişte pantaloni bleumarin, din catifea şi purtînd o pereche de pantofi de piele, părea odihnit şi relaxat, neaducînd deloc cu bărbatul rezervat şi extrem de indiferent pe care ea îl văzuse acum două zile şi jumătate în biblioteca din conacul Stanton.

Ea se enervă brusc văzîndu-i purtarea, dar reuşi să-şi păstreze cumpătul. Îşi împreună mîinile tremurînde, conştientă că încordarea ultimelor zile searbede şi nopţile nedormite se reflectau în paloarea feţii şi în rigiditatea trupului ei. Urmări tăcută cum Tyler şi Josh se salutară şi-şi strînseră mîinile.

Tyler adună documentele rînduite în faţa lui. Uitîndu-se spre Megan, el se încruntă.

– Nu arăţi prea bine, domnişoară.

– Probabil că sînt sub influența vremii. Alergie de sezon sau poate că este rîndul meu să vorbesc pe nas.

Simți privirea lui Josh îndreptată spre ea, dar refuză să se uite la el. Avea nevoie de toată puterea ei pentru a se stăpîni atunci cînd el va renunța la moştenire, va nărui bunăstarea întregii comunități şi va ieşi din viața ei.

– Bună, Megan.

Blestemîndu-l în gînd, ea răspunse totuşi.

– Bună dimineața, Josh.

Preocupat de problemă, Tyler se îndreptă dinspre biroul lui spre masa lungă de conferințe. Megan se ridică din scaunul ei tăcută, cu pumnii strînşi pe lîngă corp şi îi urmă pe cei doi bărbați.

– Te interesează să-ți prezint cîteva din posibilitățile despre care ți-am vorbit ultima dată cînd ai fost aici? întrebă Tyler.

– Nu este momentul cel mai potrivit, începu Josh. Ce cred eu că ar trebui să facem este...

– Ce ar trebui să faci este să te cauți la cap, mormăi ea puțin înainte de a smulge vraful de documente din mîinile lui Tyler.

– Megan! exclamă avocatul.

– Megan, spuse Josh calm. Nu înțelegi.

– Oh, da, înțeleg. Înțeleg perfect.

Megan aruncă actele pe masa de conferințe. În timp ce bărbații continuau s-o privească, ea smulse cîteva pagini, le rupse în două şi le azvîrli. Se risipiră în jurul picioarelor ei. Repetă operația de mai multe ori, furia şi frustrarea mistuind-o atît de tare încît nu se mai putea opri.

Gîfîind şi tremurînd, Megan încetă, respiră adînc şi se holbă la bucățelele de hîrtie împrăştiate pe jos. Privind în sus, ea izbucni:

– Închide gura, unchiule Tyler, c-o să-ți intre muştele în ea.

Josh zîmbi spre ea, după ce chicoti uşor. Ar fi vrut să-şi arunce brațele în jurul ei şi s-o îmbrățişeze pînă s-ar fi calmat. Ar fi vrut să-i spună că era cea mai spontană, neruşinată şi minunată femeie pe care o cunoscuse vreodată, dar rațiunea şi respectul pentru ea îl făcură să rămînă liniştit şi atent.

Megan lăsă ultimele pagini zdrențuite să-i cadă din mînă. Aruncă o privire furioasă spre Josh, expresia amuzată de pe chipul lui enervînd-o îngrozitor.

– Nu e comic! Mă scoți din sărite, Josh Wyatt!

El se dezmetici şi întrebă calm:

– Te simţi mai bine acum?

– Mult mai bine! strigă ea, deşi de fapt se simţea ca o nătîngă dezlănţuită. Lacrimile îi umplură ochii iar bărbia începu să-i tremure.

Josh se îndreptă spre ea.

– Megan, nu trebuie...

Gravitatea a ceea ce tocmai făcuse o zdruncina. Îngrozită de cutezanţa ei, se întoarse şi, cu lacrimile de jenă şi frustrare şiroindu-i pe obraji, îşi apucă poşeta şi ieşi pe uşă.

Josh se repezi după ea, dar Tyler îl apucă de braţ şi îl opri.

– Las-o, Josh. Are nevoie de cîteva minute să se liniştească. Le am pe toate pe calculator, aşa că am să tipăresc din nou setul. Ce-ar fi să încercăm să ne vedem după-amiază?

Neauzindu-l pe avocat, Josh aprobă absent din cap şi eliberîndu-se din încleştare păşi peste dezordinea de pe podea.

– Josh?

El se întoarse din drum datorită gravităţii tonului lui Tyler.

– Nu fi supărat pe ea. A fost foarte apropiată

de Charles Stanton şi ştie ce se va întîmpla cu oraşul odată ce vei pleca. Ceea ce urmează să faci o va ucide, aşa că încearcă să înţelegi.

Josh expiră încet, apoi promise:

– Am să te sun, Tyler.

Josh ajunse afară la timp ca să o vadă pe Megan ştergîndu-şi lacrimile şi demarînd la volanul maşinii. Preocupat de starea ei, se urcă în maşina lui închiriată şi o urmări discret pe drumul care ducea spre grădiniţa *Primrose*.

Capitolul 10

Tulburată încă de comportamentul pe care îl avusese în biroul lui Tyler, Megan parcă pe alee, opri motorul şi se lăsă pe spătarul scaunului. Inspiră şi expiră încet, calmîndu-se înainte de a da ochii cu haosul controlat al grădiniței.

Înregistră mecanic zgomotul unei portiere trîntite. Îşi înălță capul şi privind în oglinda retrovizoare îl văzu pe Josh.

Oftînd, îşi luă geanta şi ieşi din maşină. Ştia că nu mai putea amîna întîlnirea cu el. Începuse să-şi

pregătească în gînd scuzele deşi ar fi vrut să lase totul pe mai tîrziu.

Paşii îi deveniră nesiguri cînd auzi pe cineva strigînd:

– Aduceţi camioneta şcolii! Nu avem timp să aşteptăm ambulanţa.

Două educatoare, una purtînd pe braţe trupul fragil al unui copil, apărură pe cărarea mărginită de gard viu, de pe lîngă casă. Megan îşi recunoscu imediat nepoata.

Ea întîlni trio-ul la mijlocul aleii din faţa casei.

– Ce s-a întîmplat?

– A căzut în cap de pe tobogan, domnişoară Megan.

– Cînd? întrebă ea, luînd-o pe Carrie în braţe.

– Acum un minut, răspunse cealaltă educatoare.

Megan înclină din cap.

– Nu-i alarmaţi pe ceilalţi copii. Căutaţi-i pe Kathy şi Paul. Numărul lor de telefon îl găsiţi în dosarul lui Carrie. Să vină la spitalul *Stanton Memorial*.

Megan nu i se opuse lui Josh cînd acesta o conduse pe scaunul din faţă al maşinii lui. Rulînd

repede, în cîteva secunde ieşiră de pe alee.

– Stînga după primele trei străzi şi apoi imediat la dreapta? întrebă el, dovedindu-şi cunoştinţele în materie de circulaţie prin Maryville.

– Da, şopti Megan, nedezlipindu-şi privirea de pe trupul imobil, cu ochii închişi, al lui Carrie.

Josh se uită spre Megan.

– O să-şi revină.

Ridicîndu-şi nişte ochi îndureraţi ea îl privi.

– Nu o să mi-o iert niciodată dacă nu-şi va reveni.

– Gîndeşte optimist, o îndemnă el. Cînd te aştepţi la rău, de regulă se întîmplă.

Personalul secţiei de urgenţă, avertizat despre sosirea lor, stătea pregătit să primească copilul. Un infirmier o luă pe Carrie din braţele lui Megan şi punînd-o pe o targă cu rotile o transportă în salonul de examinare. Un moment mai tîrziu un funcţionar puse în mîinile lui Megan o fişă, instruind-o asupra modului de completare a formularului.

Megan privea pierdută după Carrie. Personalul medical se adunase în jurul fetiţei, care încă nu-şi revenise. Megan făcu un pas în faţă, apoi încă

unul. Fişa îi căzu jos. Continuă să meargă înainte, tulburarea citindu-i-se pe faţă.

După ce ridică de jos fişa, Josh se apropie de Megan şi o cuprinse uşor pe după umeri. O conduse spre o bancă din sala goală de aşteptare.

– Megan, ascultă-mă. Îi apucă una din mîini, tremurul ei îngrozindu-l. Încălzindu-i mîna între palmele lui mari, îi aminti, încercînd să o liniştească: Nu puteai să prevezi acest lucru, aşa că nu te mai învinui.

– Răspund de copii, Josh.

– Dar nu eşti Dumnezeu.

Speriată, ea oftă tremurat, iar cu degetele celeilalte mîini îşi frecă tîmplele. În cele din urmă, se încordă în scaun, vocea îi căpătă putere şi începu să vorbească.

– Mai bine aş completa formularul.

Josh scutură din cap.

– Spune-mi mie răspunsurile. Tremuri prea tare ca să poţi ţine creionul în mînă.

Petrecură următoarele cinci minute lucrînd împreună. Megan îşi ridică privirea cînd o soră se apropie de ei, inima sărindu-i din piept aşteptînd ca aceasta să vorbească.

– Sînteți părinții copilului?

– Eu sînt mătușa ei, răspunse Megan.

– Și părinții? întrebă prompt sora.

– Kathy și Paul Travers. Au fost anunțați.

– Este minoră.

Megan înțelese sensul cuvintelor ei, deși Josh rămase încurcat.

– Sînt autorizată să aprob îngrijirea, o asigură Megan pe femeie. Dar cred că deja aveți o permisiune preventivă semnată de părinții ei pentru a acorda îngrijire medicală completă în caz de urgență. Vocea ei se frînse cînd termină de vorbit.

Comportamentul sorei se mai îmblînzi. Ea își puse mîna pe umărul lui Megan, într-un gest de compasiune.

– Va mai dura pînă vom ști cu ce ne confruntăm, așa că liniștiți-vă, luați o cafea, iar eu am să vă țin la curent.

Megan încuviință din cap.

Preluînd cuvintele sorei, Josh întrebă:

– Cafea?

– Nu, nu acum. Ea îl privi, dîndu-și seama de tandrețea și de compasiunea lui. Îți mulțumesc, Josh. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu m-ai fi

urmărit pînă acasă.

O trase din nou în brațele lui. Megan se topi, închise ochii şi-şi regăsi forța în siguranța şi căldura îmbrățişării lui. Ascultîndu-i bătăile ritmice ale inimii, Megan încercă să-şi oprească lacrimile care îi împăienjeniseră ochii, dar nu reuşi.

Plînse încet, atît de teamă că nepoata ei nu-şi va recăpăta cunoştința, cît şi pentru pierderea pe care o simțea deja, gîndindu-se la plecarea lui Josh din Maryville. Îşi imaginä viața fără el şi se simți copleşită de pustietatea care o aştepta.

– Megan! Unde este Carrie?

Megan îşi şterse lacrimile şi sărind în picioare îşi îmbrățişă sora. Îi explică repede ceea ce ştia despre accidentul lui Carrie şi despre starea ei de inconştiență.

Kathy îl informă funcționar asupra identității ei, după care se întoarse spre sora ei.

– Zilele trecute Carrie a sărit spre mine din capul scărilor. Printr-o minune am reuşit s-o prind, aşa că te rog să nu crezi că te învinuiesc pentru asta. Nu se teme deloc pentru ea.

Recunoscătoare pentru atitudinea surorii ei, Megan reveni alături de Josh. Mama ei şi Paul

Travers ajunseră cincisprezece minute mai tîrziu. O altă soră de-a lui Megan, Kelly, intră grăbită în sala de aşteptare în timp ce Kathy şi Paul discutau cu doctorul.

Un infirmier scoase din sala de examinare targa mobilă pe care se afla Carrie. Megan îşi simţi inima tresărind dureros, cînd zări trupul mic, nemişcat al fetiţei, care i se părea parcă şi mai mic pe targa mare cu tuburi portabile de oxigen montate lateral.

Kathy şi Paul zăboviră o clipă lîngă fiica lor, după care se întoarseră între membrii familiei. Amîndoi, tremurînd îngrozitor, se străduiau să-şi menţină controlul.

Megan îşi privi sora, care, atunci cînd Paul începu să vorbească, îşi înghiţi lacrimile şi-şi îndreptă umerii.

– Nu şi-a recăpătat încă cunoştinţa, aşa că doctorul a hotărît efectuarea unei serii de teste. Ne-a propus să folosim camera de aşteptare de la etajul patru. S-ar putea să fie o după-amiază lungă.

Tăcut pînă atunci, Josh interveni.

– Am o cunoştinţă în St.Louis. Un neurochi-

rug. Să-l rog să vină pînă aici?

Speriat de oferta lui Josh, Paul luptă din răs-puteri să se liniştească.

– Mulţumesc, Josh, dar personalul de aici este extraordinar. Carrie este în mîini bune. Bunicul tău a avut mare grijă cînd a construit spitalul şi a recrutat personalul medical.

Josh îşi dădu seama că referirea lui Paul la Charles Stanton nu-l mai deranja. De fapt, simţea chiar o anumită mîndrie legată de clarviziunea bunicului lui.

Înclină înţelegător din cap, în timp ce cu mîna încercui talia lui Megan.

– Oferta mea rămîne valabilă în caz că vă răzgîndiţi şi doriţi şi opinia altui medic.

– Îţi sînt recunoscător pentru asta. El îşi privi soţia care îi zîmbea printre lacrimi lui Josh. Amîndoi îţi sîntem recunoscători.

Megan rămase lîngă Josh, în timp ce Paul îi conduse pe Kathy şi pe ceilalţi prin hol spre lift.

Odată rămaşi singuri, Megan îşi ridică privirea spre Josh.

– A fost generos din partea ta.

– Sora ta şi soţul ei ar trebui să aibă ce-i mai

bun pentru fiica lor. Şi eu aş vrea la fel pentru copilul meu.

Ea zîmbi şi nu opuse rezistenţă cînd el o strînse în braţe. Îşi dori deodată să-i poată dărui bucuria de a fi tată, dar se îndoia că va avea vreodată ocazia. După lungi clipe de îmbrăţişare, se îndreptară spre etajul patru.

După-amiaza trecu încet. Soarele urcă uşor pe cer, după care coborî spre orizont.

Agitată şi nervoasă, Megan observă că toţi ceilalţi măsurau cu pasul holul de dincolo de sala de aşteptare. Aproape că-i veni să leşine de uşurare cînd şeful secţiei de neurologie a spitalului veni la ei şi cu un glas optimist şi precaut îi anunţă că în curînd Carrie îşi va recăpăta cunoştinţa.

Deşi hrana era ultimul lucru care îi trecea prin minte, Megan le convinse pe mama ei şi pe Kelly să o ajute să aducă de la autoservire cafea şi sandvişuri. Bănuia că atît Kathy cît şi Paul nu doreau să părăsească sala de aşteptare, dar spera că prezenţa gustărilor îi va încuraja să mănînce ceva.

Tatăl lui Megan, o a treia soră şi unul din fraţi

ajunseră la timp pentru a lua din gustările din sala de aşteptare. Deşi curioşi în legătură cu prezenţa lui Josh, ei pur şi simplu se prezentară şi se alăturară stării de aşteptare.

Îngrijorat că ar putea să-i deranjeze şi simţindu-se într-un fel copleşit de această unitate de familie, Josh se gîndi că ar fi bine să se retragă discret, dar încătuşarea mîinii lui Megan şi licărul de teamă din ochii ei, cînd o întrebă dacă ar trebui să plece, îl convinseră să rămînă.

Cîteva ore mai tîrziu, aşezat lîngă Megan care aţipise, ţinută pe după umeri de el şi cu capul sprijinit pe pieptul lui lat, Josh îşi aminti vorbele ei:

– Întotdeauna sîntem alături unul de celălalt.

Acum o credea, în ciuda scepticismului său iniţial. Ascultînd zgomotul uşor al respiraţiei ei, el compară pustietatea copilăriei lui cu familia lui Megan.

Descoperi că dorinţa lui pentru dragoste şi întrajutorare creştea continuu. Probabil, se gîndi el în modul lui analitic, erau de vină vitalitatea şi căldura pe care le vedea în relaţiile din familia lui Megan.

Josh simți cum Megan se mişcă în brațele lui. Cînd ea se ridică şi se întinse, el hotărî că trebuia să acorde o pauză îndelungatei aşteptări.

– Ce ai zice de o plimbare pentru a scăpa de încordare? întrebă el încet.

Ea încuviință din cap.

– Mi-ar face plăcere. Megan se opri puțin lîngă mama ei pentru a-i motiva plecarea.

Josh observă zîmbetul aprobator al mamei lui Megan îndreptat spre el. Extraordinar de mulțumit de reacția ei, el îi răspunse tot cu un surîs. Mînă în mînă, el şi Megan coborîră în grădina cu trandafiri a spitalului.

Utilizată în principal de pacienți şi de vizitatori, grădina pustie îi amintea lui Megan de o oază de seninătate. Se plimbară tăcuți cu paşi mari pe aleile pietruite, înconjurați de căldura aerului umed de noapte şi de parfumul sutelor de trandafiri.

Megan se opri lîngă fîntîna din mijlocul grădinii. Recunoscătoare pentru puterea lui Josh de a păstra tăcerea, ea se întoarse cu fața spre el.

– Ai fost incredibil astăzi. După cum m-am purtat de dimineață... Ea tăcu cînd degetele lui i se lipiră de buze.

– Țin la tine şi la familia ta, Megan.

– Pentru asta îți sînt recunoscătoare.

– Nu vreau recunoştința ta şi ar fi trebuit să mă cunoşti destul de bine pînă acum ca să-ți dai seama că eu nu fac decît acele lucruri pe care într-adevăr vreau să le fac.

Ea rîse, uimită că Josh oferise cea mai neobişnuită şi lipsită de haz apreciere a zilei.

– Catîrul meu preferat.

El încercă să-i arunce o privire furioasă, dar zîmbetul îi apăru în colțul gurii.

– Presupun că trebuie să-ți mulțumesc că m-ai numit măgar.

– Te-ai gîndit bine, îl necăji ea.

– Familia ta este de-a dreptul extraordinară.

Ea deveni serioasă amintindu-şi ezitarea lui de mai devreme de a fi atras în cercul familiei ei.

– Sîntem ca majoritatea familiilor. Ne iubim, ne certăm, ne ajutăm unii pe alții, ne amestecăm în viețile celorlalți. Treburi tipice pentru o familie, din cîte ştiu eu.

– Tipic numai dacă eşti obişnuit cu aşa ceva, observă el.

Ea îi studie trăsăturile aspre ale feței în lumina

slabă a becurilor de pe marginea fîntînii.

– Te-ai gîndit vreodată să-ţi clădeşti o familie proprie?

– N-aş putea spune.

– De ce? şopti ea, tristeţea copleşind-o brusc.

El ridică din umeri şi-şi schimbă privirea.

– N-am avut timp. Nu am găsit persoana potrivită. Nu, îşi drese glasul, nu am avut un model pe care să-mi întemeiez conceptul.

– Dar cînd ai absolvit colegiul nu ştiai nimic despre turism şi totuşi prin muncă asiduă şi hotărîre ai creat *Cheney-Wyatt,* îi reaminti ea. Într-o industrie competitivă, ai transformat un vis în realitate. de ce n-ai face acelaşi lucru şi la nivel personal?

– Nu ştiu dacă aşa ceva este posibil pentru cineva ca mine, Megan.

Ea simţi, în clipa în care deveni tăcut şi o trase în braţe, neplăcerea lui de a mai continua discutarea subiectului. El se aplecă şi-şi lipi buzele de fruntea ei. Mîinile ei se strecurară pe lîngă mijlocul lui de parcă ar fi avut dorinţele lor proprii. Înclinîndu-şi capul, Megan îşi lipi buzele întredeschise pe gîtul lui, pîrjolindu-i pielea cu un şir de sărutări fierbinţi.

Simți îmbrățișarea lui Josh încordîndu-se şi se apropie foarte mult de el. Zidul musculos al pieptului lui îi strivi sînii plini. Abdomenul tare ca granitul şi proeminența stimulată se lipiră intim de ea.

Ea îi întîlni gura cu o lăcomie care o sperie. Lipindu-se puternic de el şi explorînd pe nerăsuflate, făcînd astfel pe placul simțurilor, sfîrşi prin a tînji după mai mult.

Starea de excitație a lui Josh deveni şi mai evidentă cînd îi domoli şoldurile. Unduindu-se spre el, cu un balans ritmic, Megan se desfătă în senzația erotică care o învăluise.

Josh îşi furişă mîinile sub puloverul alb, de bumbac al lui Megan. Acoperit de semiîntunericul grădinii de trandafiri, el contură rotunjimile trupului ei, savurîndu-i suplețea şi căldura pielii. Cînd simți tremurul ce o cuprinse, îşi urcă degetele mai sus, cuprinzînd în palme greutatea sînilor ei plini.

Ea gemu uşor, afundîndu-şi degetele în umerii lui. Îşi lăsă capul pe spate cînd simți degetele lui dezmierdîndu-i sfîrcurile îmbrăcate în mătase. El dorea cu înfocare să-şi coboare buzele pe camea ei sensibilă şi stîrnită.

Dîndu-şi seama că lucrurile îi scăpau din

mînă, Josh se blestemă în gînd. Se forţă să o elibereze pe Megan şi-i aranjă puloverul la loc. O ţinu apoi de parcă ar fi avut în mîini cel mai fragil obiect din lume.

Aflată în încătuşarea mîinilor lui, Megan oftă tremurat, acuzîndu-se încet. Agitată, ea încercă să se tragă în lături, dar Josh se împotrivi dorinţei ei.

– Îmi pare rău, dragoste. Nu este nici timpul, nici locul pentru ceea ce era să se întîmple între noi.

Ea rîse slab.

– Te referi la senzaţia prostească.

El o depărtă puţin şi-i zîmbi melancolic.

– Cum se face că mereu găseşti partea comică a lucrurilor?

Ea zîmbi.

– Puţinul amuzament nu are nici o legătură cu starea trupului meu.

– Durerea bunei credinţe, afirmă el, făcînd un semn îndrăzneţ cu ochiul, după care respiră adînc.

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem.

Josh se mişcă stînjenit, convins că avea nevoie de cîteva minute pentru a putea reveni din nou pe pămînt.

– Mergi înainte.

Ochii lui Megan se măriră şi, înţelegînd brusc

a chicoti.

– Parcă ai fi de cinci ani, comentă el luînd-o d

mînă.

– Aşa se întîmplă cînd stai printre preşcolari.

Îşi încheiară plimbarea prin grădina cu tran

dafiri, zîmbind din cînd în cînd unul la celălalt, da

în clipa în care coborîră din lift şi zăriră expresiile

sumbre de pe feţele familiei lui Megan, nici unuia

nu-i mai veni să rîdă.

Începură din nou să aştepte.

Jumătate de oră mai tîrziu o soră intră grăbită

în sala de aşteptare. Făcu un semn spre Kathy ş

Paul, care o urmară imediat.

– Cînd se va termina oare tortura asta? gemu

Megan în braţele lui Josh, rezemîndu-şi frunte

de umărul lui.

– Curînd, dragoste. Foarte curînd. Numai să

nu renunţi.

O mîngîie pe spate simţind nevoia să o prote

jeze şi să o liniştească. Abia conştient de privirile

curioase ale familiei, îndreptate spre ei, Josh s

uită la ceas. Trecuseră numai cinci minute d

cînd sora îi chemase pe Kathy şi pe Paul.

Megan auzi zgomot de paşi pe coridorul tăcut. Se întoarse în braţele lui Josh, îl apucă de mînă şi şopti o rugăciune.

Doctorul care părea la fel de obosit ca şi ei, după mai mult de zece ore petrecute urmărind-o pe Carrie, intră în cameră. Paul apăru în spatele lui cu ochii înlăcrimaţi şi cu un zîmbet pe faţă.

– Veşti bune. Carrie şi-a recăpătat cunoştinţa şi este complet conştientă de lucrurile din jur. Va mai rămîne cîteva zile în spital pentru observaţii şi analize suplimentare, dar pronosticurile pentru ea sînt excelente.

Extaziată, Megan îl îmbrăţişă şi-l sărută pe Josh. Concentrîndu- se numai la femeia pe care o ţinea în braţe, el abia mai auzea rîsetele şi exclamaţiile de uşurare care umpleau încăperea şi-i confereau atmosfera unei petreceri.

Josh o eliberă pe Megan şi o urmări cum se îmbrăţişă cu toţi membrii familiei ei. Zîmbind melancolic, el nu observă că mama ei veni în faţa lui.

– Vreau să vă mulţumesc pentru amabilitatea care aţi arătat-o faţă de familia mea astăzi, domnule Wyatt. Este evident că fiica mea pune mare

preț pe prietenia dumneavoastră.

Zîmbetul îi pieri cercetînd-o atent pe femeia în vîrstă. Înțelesese mesajul cuvintelor ei.

– Vă rog, spuneți-mi Josh.

– Iar eu sînt Eleanor. Vreau să mai știi că am încredere în instinctele fiicei mele în privința prietenilor pe care și-i alege.

– Megan este o persoană foarte deosebită, doamnă Montgomery. Niciodată nu am să-i rănesc încrederea, în mod intenționat.

Ea înclină din cap și se apropie mai mult de el, avînd pe chip o expresie gînditoare. Deși speriat de gestul ei, se simți totuși mișcat de căldura transmisă de îmbrățișarea ei maternă, scurtă.

– Charles ar fi fost și el mîndru de tine, spuse ea în aceeași manieră directă, caracteristică lui Megan. Eu știu că sînt.

El își simți obrajii înroșindu-se.

– Mulțumesc.

– Sper că te vei asigura ca Megan să ajungă în noaptea asta cu bine acasă.

– Sigur, doamnă Montgomery.

– Prînzul duminica, de regulă, este la ora două. Ești oricînd binevenit alături de noi. Ea zîmbi larg,

făcîndu-l pe Josh să-şi reamintească de Megan. Dacă nu eşti obişnuit cu oameni mulţi şi copii care să se învîrtă în jur, te sfătuiesc să te dotezi cu dopuri pentru urechi şi apărătoare de picioare.

Megan reveni lîngă Josh.

– Dai ęxamen cu mama?

Eleanor îşi scutură degetul atenţionîndu-şi fiica.

– Domnişoară, ar trebui măcar să-mi apreciezi subtilitatea.

– Da, mamă.

Femeia în vîrstă se îndepărtă, rîsul ei luminîndu-i ochii cu riduri la colţuri şi adîncindu-i cutele din jurul gurii.

Josh o privi pe Megan, glasul încordîndu-i-se uşor în timp ce vorbea.

– Eşti norocoasă. Este foarte drăguţă.

Megan ştia destul despre trecutul lui Josh ca să-şi dea seama că Eleanor Montgomery şi răposata lui mamă erau la fel de diferite ca ziua şi noaptea.

– Este drăguţă, nu-i aşa? Aplecîndu-se deasupra unui scaun, Megan îşi ridică poşeta.

– Eşti gata de plecare? întrebă el. Ea îşi acoperi un căscat cu mîna.

– Bineînțeles. A fost o zi îngrozitor de lungă.

El chicoti și-și furișă brațul pe lîngă ea. Îndreptîndu-se spre lift, Megan se cuibări aproape de el, îndrăznind să-și închipuie că mereu, cînd va avea nevoie de el, va fi prezent.

Capitolul 11

– Trezeşte-te, Megan. Ai ajuns acasă.

Ea îşi schimbă poziţia capului şi observă că Josh stătea lîngă portiera deschisă din dreptul scaunului de lîngă volan. Megan îi aruncă o privire absentă, în timp ce încerca să se dezmeticească.

– Cît este ceasul? întrebă ea, orbecăind după poşetă.

– Trecut de unsprezece.

O ajută să iasă din maşină şi o conduse pînă în faţa uşii. După ce descuie, îi puse cheile în

mână încleştîndu-i degetele în jurul lor.

– Să te întinzi în pat, o sfătui el.

Tulburată, ea se scutură de letargia provocată de oboseală şi de stresul zilei.

– Pleci? îl întrebă ea, incapabilă să-şi ascundă dezamăgirea.

– Ai avut o zi grea, Megan. Odihneşte-te. Vorbim mîine.

În afară de un sărut fugitiv pe frunte, el nu o atinse. Părăsi pur şi simplu în faţa uşii silueta îmbrăcată în pulover alb şi-n pantaloni de lînă, luminată de lampa mică aflată dincolo de prag.

– Chiar nu vrei să stai? întrebă ea cu o voce tremurîndă.

Josh se opri la baza treptelor verandei. Se răsuci încet şi, înălţîndu-şi privirea, se uită lacom spre ea, încleştîndu-şi pumnii. Încadrată de norul mătăsos de plete roşcate care i se revărsa pe spate, Megan părea o lumînare aprinsă într-un tunel întunecat.

– Bineînţeles că vreau să stau, spuse el liniştit, dar eşti extenuată.

– Te simţi bine? insistă Megan, deşi ştia că ar fi trebuit pur şi simplu să tacă din gură şi să-l lase

să plece. Pari... preocupat de ceva.

– Am multe gînduri.

Inima ei tresări, deoarece presupunea că se referea la intenţia lui de a părăsi Maryville-ul fără să privească în urmă sau să se răzgîndească.

– Nu am discutat încă despre ceea ce s-a întîmplat în biroul lui Tyler, în dimineaţa aceasta. Poate că acum este...

El scutură din cap.

– Vom discuta cînd vei fi odihnită.

Nesupărată pe purtarea lui, Megan încuviinţă din cap deznădăjduită şi-l privi cum pleacă.

– Te iubesc, şopti ea, în timp ce el porni motorul maşinii şi se îndepărtă uşor pe alee. Te iubesc atît de mult, Josh. De ce nu observi acest lucru? De ce nu mă iubeşti şi tu la fel?

Lacrimile începură să-i împăienjenească ochii. Tremurînd de emoţie şi de oboseală, se forţă să intre înăuntru, încuie automat uşa şi tîrîndu-şi picioarele pe scări urcă spre dormitorul ei.

Traversînd camera îşi aruncă hainele, dezamăgirea străpungîndu-i inima ca un cuţit. În ciuda efoturilor pe care le făcea, gîndurile ei se concentrau în jurul lui Josh. Îşi luă în braţe perna şi se

cufundă într-un somn agitat, sentimentele şi vi-sele fiindu-i obsedate de imaginea bărbatului cu trăsături aspre care pusese stăpînire pe inima ei.

Josh îşi aşează servieta la piciorul patului. Părăsind camera de oaspeţi el hoinări prin încăperile de la parter.

În vreme ce casa lui din St.Louis se putea numi spaţioasă, vila Stanton era mai mult decît atît. Se simţea chiar mai singur, îşi dădu el seama aşezîndu-se în biblioteca bunicului său cu un pahar de brandy în faţă.

Răsfoi absent unul din jurnalele pe care îl studiase zilele trecute, dar energia febrilă pe care o simţea îl împiedica să se concentreze mai mult de cîteva minute asupra pasajelor scrise de mînă.

Oftînd greu, închise jurnalul îmbrăcat în piele şi se lăsă pe spătarul scaunului. Josh sorbi o nouă înghiţitură de brandy şi medită asupra hotărîrii de a se muta în conacul Stanton pentru restul zilelor pe care le mai avea de stat în Maryville.

În ciuda singurătăţii de care se simţea înconjurat acolo, în semiîntunericul bibliotecii, ştia că

luase totuşi o decizie bună. Nu se mai simţea ameninţat de dorinţele răposatului bunic şi nici de bunurile pe care acesta, după cum arătau documentele lui personale, i le încredinţase.

Trecutul lui, odată ca un pinten care îl împinsese înainte, îi amintea acum de un cimitir plin de scheletele durerii şi ale suspiciunii. Nu mai simţea nevoia să mai viziteze un astfel de deşert emoţional.

Era însă copleşit de o senzaţie de plictiseală ori de cîte ori încerca să se agaţe de trecut sau să-l folosească ca pe un scut împotriva bunătăţii şi căldurii cu care fusese înconjurat de cînd sosise în Maryville. Considera acum inutil bagajul trecutului, un container gol care îi adăpostise şi-i protejase periodic sentimentele.

Josh îşi aminti observaţia cea mai frecventă a lui Daniel Cheney: „Cunoaşterea înseamnă putere, fiule, dar acea putere are valoare numai dacă te ajută să te înţelegi pe tine însuţi şi lumea din jurul tău".

Daniel, bănuia el, ar fi aprobat-o pe Megan, poate chiar s-ar fi gîndit la ea ca la un suflet înrudit. Ca şi el, ea era perseverentă şi miloasă. Şi tot

ca şi el, reuşise să străpungă toate mecanismele de apărare emoţională, dezvoltate de Josh.

Prin cuvinte şi fapte, Megan îi demonstrase continuu valoarea sincerităţii şi a încrederii. Vinovat de căutarea motivelor ascunse în fiecare relaţie potenţială, fie ea profesională, fie personală, Josh ştia că-şi petrecuse întreaga viaţă agăţîndu-se de credinţa că bunătatea era o cale de a profita de el.

Megan, care nu avea nimic fals în tot trupul, reflecta adevărata şi incredibila bunătate a comunităţii din Maryville ca întreg. Departe de a fi naiv şi de a caracteriza pe toată lumea din oraş ca perfectă, simţea că binele cîntărea mult mai mult decît răul.

Îşi mai dădu seama şi de rolul lui Megan de catalizator, care îl determinase să-şi descopere curajul şi capacitatea de care avea nevoie pentru a ierta păcatele trecutului, chiar şi pe ale lui şi pentru a-şi dezvălui cea mai vulnerabilă parte din el – dorinţa de dragoste.

Dorinţa lui pentru dragostea ei, preciză el.

Scuturâ din cap uimit de modul în care ea îi stăpînea gîndurile. Simţi un tremur mai mult decît

subtil al ardorii care îi învălui corpul atunci cînd îşi aminti maniera nereţinută în care ea îşi exprima pasiunea. Ca nici o altă femeie pe care o cunoscuse, ea îl sedusese inconştient din toate punctele de vedere.

Rîsul ei îl obseda, iar devotamentul ei faţă de familie şi prieteni îl stîrnea, aproape la fel de puternic ca dezmierdările mîinilor ei pe trupul lui gol sau ca şoapta sărutărilor ei pe buzele lui.

Va preţui primirea familiei ei, dar ştia că numai Megan putea răspunde strigătului de dragoste care răsuna adînc în sufletul lui. Ea îi mişcase inima aşa cum nimeni nu mai reuşise şi, încercînd să-şi imgineze viaţa fără ea, nu văzu decît o imensă pustietate întunecată deschizîndu-se spre el.

Simţea că nu va cunoaşte niciodată senzaţia de a împărţi grijile, bucuriile, evenimentele banale cotidiene, dacă nu se va dovedi vrednic de dragostea lui Megan.

O speranţă firavă îi încolţi în minte. Într-un fel, îşi promise Josh, va găsi o cale să ajungă la inima lui Megan.

Neliniştit, îşi abandonă paharul de brandy, sări în picioare şi traversă cu paşi mari camera în-

dreptîndu-se spre peretele cu geamuri. Uitîndu-se afară în noapte, el observă că avea o privelişte largă asupra părţii din spate a casei lui Megan.

Privirea lui urcă automat spre balconul etajului al doilea. Zări o rază de lumină vizibilă prin uşile glisante.

În ciuda orei tîrzii, Josh nu ezită.

Avea nevoie de Megan. Avea nevoie de atingerea şi de tandreţea ei. Avea nevoie de firea ei înţelegătoare şi blîndă, acum şi în viitor. Şi avea nevoie disperată de dragostea ei.

Ieşi prin uşa de pe partea laterală a casei şi urmă poteca îngustă care şerpuia prin grădiniţa de flori spre gazonul din spatele casei lui Megan. Căutînd o modalitate de a ajunge la etajul vilei, zări o scară spiralată care ducea spre balcon şi începu să o urce.

Cîteva minute mai tîrziu, aplecîndu-se deasupra ei în dormitorul cufundat în beznă, Josh se încruntă observîndu-i somnul agitat. Cînd o auzi murmurîndu-i disperată numele, îşi aruncă în grabă hainele, ridică cearceaful răsucit în jurul trupului ei şi se strecură lîngă ea în pat.

Trăgînd-o în braţe, Josh îi lipi trupul gol de al

lui. Inspiră scurt cînd îi simți căldura pîrjolitoare a trupului şi arcuirea instinctivă a şoldurilor ei spre coapsele lui.

Inspirînd şi expirînd încet, el simți chinul pricinuit de înfrînarea dorinței care îl mistuia de a se cufunda în trupul ei şi de a se pierde în sufocanta promisiune a pasiunii ei. O ținu strîns lipită de el, îşi îngropă fața în parfumul de liliac al şuvițelor roşcate, răvăşite şi-i mîngîie uşor cu mîinile spatele şi şoldurile.

Ea se mişcă din nou provocator spre el, aprinzînd văpăi tulburătoare în trupul lui Josh.

– Josh.

El zîmbi, plăcîndu-i cum îi suna numele rostit somnoros de ea.

Ghemuindu-se în căldura trupului puternic al lui Josh, Megan oftă, plutind undeva între vis şi realitate.

Degete fine găsiră pielea delicată dintre coapsele ei şi un geamăt de plăcere îi scăpă de pe buzele. Apoi ea auzi un chicot.

Megan tresări, dîndu-şi seama repede că nu plutea iarăşi într-unul din acele vise intense. Somnul dispăruse.

– Josh...?

– M-ai recunoscut, nu-i aşa? o necăji el.

– Te-aş recunoaşte oriunde, mărturisi ea, cu o certitudine care îi încordă simţurile la maximum.

– Ai lăsat uşa descuiată.

Acoperindu-şi un căscat cu dosul mîinii, ea clătină din cap:

– Nu cred.

– Uşile de la balcon.

– Ai venit pe scara din spate?

El aprobă din cap, amuzat de neîncrederea ei.

– N-a fost cel mai inteligent lucru pe care l-ai făcut. Scara este foarte şubredă. De aceea este şi o poartă la baza ei.

– Nu mă simţeam deştept, ci în mare nevoie, recunoscu el, spiritual.

Îndepărtîndu-şi şuviţele de păr de pe faţă, ea se lăsă pe spate şi începu să-i studieze trăsăturile colţuroase.

– Te visam.

– Ştiu.

– Da?

– Mi-ai rostit numele în somn. De două ori.

Ea zîmbi şi răspunse sarcastic.

– M-ai prins asupra faptei.

– Şi totuşi nu păreai prea fericită la început.

Surîsul ei pieri şi-şi schimbă privirea.

– Cred c-am avut un coşmar.

Josh îşi plimbă mîna pe rotunjimea şoldului ei, coborî pe abdomen şi-şi urcă apoi degetele pe mugurii încordaţi ai sînilor plini. Tremurul ei de plăcere îi trimise o senzaţie scînteietoare prin vene.

Megan se cutremură din nou, simţurile ei trezindu-se la viaţă cu fiecare dezmierdare a degetelor lui.

Cînd el se opri ea îşi dori şi mai mult atingerea lui. Dintr-odată ea îşi dădu seama că-l va dori cu înfocare toată viaţa. Această înţelegere o făcu să se dezmeticească, un fior rece strecurîndu-i-se în inimă.

Josh îşi ridică mîinile pe faţa ei. Cuprinzîndu-i obrazul în palme el îi întoarse capul, forţînd-o uşor să-l privească.

Liniştită şi atentă, ea se uită spre el. Nesiguranţa obsedantă îi umbrea ochii căprui, făcîndu-i să pară mai mult cafenii decît verzi.

– N-ar trebui să fiu aici, Megan?

Nevrînd să-l facă să plece de două ori într-o singură noapte, ea se răsuci spre el. Depărtîndu-şi picioarele, îl împresură între coapsele ei şi-şi arcui spatele astfel încît sînii să i se strivească de zidul păros al pieptului lui.

Josh îşi puse mîna pe şoldul ei şi-i fixă faţa.

– Vrei să plec, Megan.

Dacă voia un răspuns, decise ea, atunci va primi unul. Îşi lipi şoldurile într-o mişcare provocatoare de bărbăţia lui. Zvîcnirea uşoară a nasului lui şi modul în care i se cutase bărbia cînd strînse din dinţi, dezvăluiau lupta lui pentru control şi o asigurau pe Megan că-şi exprimase punctul de vedere.

Cînd respiraţia lui Josh căpătă un ritm normal, ea întrebă:

– Ai primit răspunsul la întrebare?

– Desfrînato, o acuză el cu o voce răguşită, care promitea o răsplată foarte senzuală. Am plecat mai devreme pentru că am crezut că era lucrul cel mai corect pe care puteam să-l fac, date fiind împrejurările.

Ea încuviinţă din cap, aluzia lui despre caracterul temporar a ceea ce se petrecuse între ei

nefiind binevenită. Dar îl iubea, aşa că lăsă realitatea deoparte.

Megan îi mîngîie cu vîrful degetelor trăsăturile aspre, memorînd conturul lor, pentru amintiri viitoare. Zăbovind, după cîteva minute de tăcere, în jurul gurii lui, ea îi dezmierdă forma senzuală a buzelor.

Îi privi chipul tot timpul. Neliniştea începu să o cuprindă cînd zări o urmă de stînjeneală pe figura lui.

– Ce nu este în regulă, Josh?

El scutură din cap, instinctul lui de autoapărare fiind încă destul de puternic pentru a-l face să nege automat. Cuibărind-o tăcut la pieptul lui, îi dezmierdă sprîncenele cu buzele.

Megan îi mîngîie umerii înainte de a pătrunde cu degetele în părul lui des.

– Vorbeşte-mi. Ştiu că te frămîntă ceva.

El oftă greu.

– Cum, Megan?

– Cum de ştiu? La semnul lui afirmativ din cap ea spuse: Ştiu pentru că îmi pasă.

Brusc el schimbă poziţia trupurilor lor, lungindu-se pe spate şi întinzînd-o pe Megan deasupra pieptului lui. Părul ei lung se revărsă în jurul cape-

lelor lor ca o draperie roşcată senzuală, izolîndu-i de restul lumii.

Ţinîndu-l încă între coapsele ei, simţea forţa pulsatoare din bărbăţia lui, cu fiecare respiraţie tremurătoare pe care el o trăgea în piept.

Megan nu spuse nimic. Rămase pur şi simplu deasupra lui, răbdătoare, iubitoare şi neliniştită de sentimentele pe care el se simţea obligat să şi le ascundă de ea.

– Am nevoie de tine, Megan.

Ea zîmbi.

– Cred că amîndoi avem nevoie unul de celălalt.

El îi luă faţa în mîini şi o aduse şi mai aproape de el.

– Iubeşte-mă, Megan, insistă el, emoţia accentuîndu-i fiecare cuvînt. Fă-mă să mă simt întreg. Fă-mă să simt că într-adevăr aparţin braţelor şi patului tău.

În clipa în care el îşi exprimă ruga chinuitoare, ea îşi simţi inima spărgîndu-i-se într-o o mie de cioburi.

În acea secundă Megan îşi dădu seama că refuzîndu-l pe Josh ar fi fost ca şi cînd şi-ar fi refuzat propriul oxigen.

Ea lăsă la o parte teama pe care i-o producea inevitabila lui plecare, deşi ştia că va plăti scump dragostea pentru el. Pentru moment însă nu-i păsa, nu cînd nevoia lui era atît de mare, atît de violentă.

Megan se aplecă şi-l sărută, bogăţia dragostei ei scurgîndu-se de pe buzele ei pe ale lui. Ţinînd-o, mîinile lui Josh tremurau şi ea ştiu în acea clipă că niciodată cineva nu avusese atîta nevoie de ea şi nici nu o dorise atît.

– Am încercat să nu te doresc, şopti el chinuit. Am încercat atît de mult să stau departe de tine, dar am nevoie de tine, aşa cum am acum. Este aproape ca şi cînd tu ai fi în mine, Megan, iar eu nu găsesc nici puterea şi nici dorinţa să te împing afară.

Atunci Megan înţelese că şi el avea să plătească un preţ scump cînd o va abandona. Inima ei suferea pentru amîndoi. Îşi coborî sărutările înfocate pe fruntea lui, pe ochii lui închişi, pe pometii lui şi pe obrajii lui colţuroşi.

Întîrzie în colţul gurii lui. Vîrful limbii ei îi contură ca o lance deschiderea buzelor, dintr-un colţ într-altul, după care se întoarse să-i exploreze şi să-i savureze din nou gura.

Ea murea puțin cîte puțin de cîte ori își înghițea cuvintele pe care dorea atît de mult să le rostească.

Cu toate acestea, Megan descoperi că putea să spună „Te iubesc" cu mîinile, cu buzele și cu invitația unduitoare a șoldurilor ei.

Simți forța tandră a mîinilor lui Josh, care explorau rotunjimile trupului ei. Gemînd cînd degetele lui descoperiră căldura secretă dintre coapsele ei, ea respiră ușurată cînd el roti brusc trupurile lor, o întinse pe spate și o acoperi cu corpul lui.

Ea își cufundă degetele în părul des care acoperea pieptul lui. Forța puternică, cuibărită între coapsele ei, o făcea să tremure de dorință. Șopti pe nerăsuflate:

– Înăuntrul meu, Josh. Te rog, fă-te parte din mine, acum.

– Răbdare, dragoste, spuse el, năpustindu-se în jos și capturîndu-i buzele.

Ea se deschise spre el instantaneu gemînd surd, dorința pulsîndu-i în vene și înflăcărîndu-i simțurile atît de copleșite.

Ea îl savura, adorînd intimitatea explorării și seducției limbii lui, care după ce îi șerpuise pe

buze, i se furişă în gură. Se cutremură de senzaţia provocată de degetele lui care rătăcind pe spatele ei se opriră la poarta căldurii umede şi întunecate a trupului ei.

Ea ţipă în timp ce mîngîierile şi dezmierdările lui continuau. Un delir frenetic o cuprinse, iar o dorinţă tot mai puternică îi înflăcără simţurile făcîndu-le să semene cu nişte tăciuni aprinşi.

Se simţea epuizată de succesiunea năpustirilor îndreptate spre culmea vibratoare şi revenirilor în siguranţa îmbrăţişării lui Josh. Se ţinu strîns de el pînă reuşi din nou să respire, să gîndească şi să simtă.

Josh contopi tandru trupurile lor. Privi chipul lui Megan pe durata cît o pătrunse uşor, simţind dăruirea intimităţii ei, umiditatea pielii şi torentul întunecat care îl scăldau în flăcări pîrjolitoare.

Pierzîndu-şi răsuflarea, el se opri. Văzu lacrimile ei şi zîmbetul timid şi auzi suspinul de plăcere care îi scăpă pe buze.

În ciuda dorinţei de a o iubi tandru, el nu-şi putea stăpîni forţa cutezătoare care îi punea partea de jos a trupului în mişcare. O penetră, căutînd perfecţiunea şi dorind unitatea pe care numai

Megan i-o putea dărui.

– Nu am ştiut că poate fi aşa, mărturisi el cu o voce îngroşată de neîncredere şi pasiune. Se întîmplă ceva aproape sacru cînd trupurile noastre sînt unite.

Deodată foarte tăcută, Megan deveni palidă şi se încordă.

– Ce este? întrebă el, moderîndu-şi pătrunderea şi mîngîindu-i corpul. Nu voia să-i ofere un extaz rapid. Voia să-i dăruiască o explorare senzuală, lentă a plăcerii.

Ea închise ochii, dar lacrimile i se scurseră prin vălul de gene.

– Te iubesc, Josh. Te voi iubi întotdeauna.

El îi rosti numele, murmurîndu-i-l răguşit. Se simţea zguduit, complet înmărmurit de declaraţia ei; apoi îşi aminti că şi alte femei îi spuseseră aceleaşi cuvinte, dar numai în chinurile pasiunii şi niciodată în lumina zilei.

Josh voia să o creadă, dar ezită, vechile obiceiuri menţinîndu-se în ciuda dorinţei lui de a se elibera de ele.

Megan închise ochii, tăcerea reprezentînd o amintire nedorită a realităţii la care renunţase pentru

moment. Un suspin o zgudui şi alte lacrimi îi şiroiră pe tîmple, curgîndu-i mai departe în păr.

Cînd ea îşi schimbă brusc poziţia, Josh simţi mişcarea trupului ei pînă la ultimul nerv. Aplecîndu-se, el îi pretinse gura, limba lui îndrăzneaţă intrînd şi ieşind printre buzele ei, copiind mişcarea părţii de jos a trupului lui. El se îmbătă în suspinele ei uşoare, găsindu-şi suportul în ele. Simţi unghiile ei înfingîndu-i-se în spate şi în umeri dar nu încercă nici o senzaţie de durere.

Lui Josh îi răsunau în minte cuvintele ei în timp ce se cufunda în satisfacţie. Dorea cu disperare să creadă că vorbele ei erau adevărate, că originea lor se afla undeva deasupra nebuniei pasionate, de moment.

Mişcările lor deveniră mai frenetice, o împletire nebunească, febrilă care depăşise raţiunea şi controlul. Megan se încordă brusc. Întregul ei trup începu să se zguduie.

Josh o urmă cufundîndu-se în uitare. Gîndurile îl părăsiră, conştiinţa i se fragmentă, iar el cedă senzaţiilor cutremurătoare ale trupului ei.

Corpul ei întreg vibra, susţinînd infernala dragoste pe care o împărtăşiseră pînă în clipa în

care Josh pierzîndu-şi răsuflarea se prăbuşi deasupra ei. Ea îl ţinu strîns, iubirea şi teama împletindu-se în inima ei, atunci cînd auzi zgomotul sălbatic al respiraţiei lui şi cînd simţi asaltul singurătăţii care în curînd avea să-i devină companie constantă.

Capitolul 12

Megan, mişcîndu-se în braţele lui Josh, privi somnoroasă la ceasul de pe noptieră. Înmărmurită de ceea ce văzu, ea clipi, apoi gemu înfrîntă cînd citi din nou: 8,05 a.m.

Josh mormăi ceva şi o strînse din nou la pieptul lui. Ea se trase, se eliberă grăbită de cearceafurile strînse în jurul picioarelor şi se ridică pe marginea patului.

– Vreo problemă? întrebă el, întorcîndu-se pe spate şi frecîndu-şi barba ţepoasă care îi acope-

rea obrajii şi bărbia.

– Am uitat să pun ceasul să sune. Privindu-l, ea îşi îndepărtă pletele de pe faţă şi simţi un surîs răsfrîngîndu-i-se pe chip. Arăţi ca un pirat.

El îşi ridică o sprînceană, ochii lui albaştri încălzind privirea care admira spatele ei gol.

– Iar tu eşti recompensa piratului. Să te răpesc în dimineaţa asta?

Ea se ridică şovăitor în picioare.

– În nici un caz. Una din educatoarele mele nu va veni pînă la prînz aşa că în maximum douăzeci de minute trebuie să cobor.

– Putem economisi timp şi apă dacă facem duşul împreună.

– Numai dacă, îl avertiză ea, încercînd să pară serioasă cînd plesni mîinile experimentate care şerpuiau spre ea, îţi ţii labele acasă.

El zîmbi şi o prinse de încheietura mîinii, înainte ca ea să aibă timp să fugă.

– Ce ai zice de o cină în oraş în seara asta? Numai noi doi?

– Pare o, idee grozavă, dar tîrziu, în după-amiaza asta am o întîlnire cu consiliul orăşenesc. S-ar putea să dureze mai mult decît este planifi-

cată dacă cineva se întinde prea mult la discuții.

– Doamna este ocupată, bombăni el eliberînd-o. Anunță-mă dacă cumva trebuie să-mi reții număr.

Ea zîmbi, se aplecă, îi dădu o sărutare pe vîrful nasului şi zburînd din mîinile lui se opri în uşa de la baie.

– Nu mi-ai dat impresia unui bărbat cu suficientă răbdare ca să aştepte chiar şi la o coadă scurtă, aşa că nu te mai gîndi să-ți reții număr. Pur şi simplu am să-mi țin carnetul de bal deschis pentru tine pînă vei pleca.

Megan se întoarse şi dispăru în baie, şocul a ceea ce tocmai spusese, lovind-o odată cu apa care țîşnea din duş. Deodată se simți zdrobită de realitate şi de durerea care o însoțea, dar găsi forța să-şi reamintească că puțina bucurie cîntărea mai mult decît nimic.

Din nefericire ea nu credea această minciună specială.

Hotărîtă să nu-şi trădeze tulburarea emoțională față de nimeni, şi mai ales față de Josh, Megan îi zîmbi în treacăt şi începu să se spele repede. Afişă un surîs spre el – pentru a exersa, îşi zise ea, încercînd să se ferească din calea lui cîteva

minute mai tîrziu cînd intra şi el sub duş.

O prinse şi o sărută cu o nechibzuinţă care-i făcu zîmbetul să piară şi inima să se frîngă. Ea îi apucă umerii, dorinţa învăluind-o şi făcîndu-i gura lacomă. Cînd el îi eliberă buzele şi mormăi ceva în legătură cu riscurile excitaţiei, ea rîse tremurător şi se îndepărtă din îmbrăţişarea lui.

După ce se spălă pe dinţi şi-şi aplică un surîs strălucitor pe buze, Megan simţi durerea din maxilare datorată zîmbetului fals. Intrînd în dormitor îşi relaxă faţa. Îmbrăcă o pereche de colanţi înfloraţi, trase pe cap un tricou larg, lung pînă la coapse care se asorta cu pantalonii şi se încălţă apoi cu o pereche de balerini turcoaz.

Îşi răsuci apoi părul lung într-o coadă în vîrful capului. Se gîndea că stilul cu părul ridicat se potrivea cel mai bine încercării ei de a afişa o privire strălucitoare şi un chip care să exprime că totul-este-bine-în-lume, deşi cearcănele ascunse sub ochii ei mari sugerau cu totul şi cu totul altceva.

Megan îşi recompuse expresia binevoitoare cînd Josh intră cu paşi mari în dormitor, îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni pe jumătate închişi care etalau abdomenul lui de granit. Pro-

sopul roz-aprins adunat în jurul gîtului lui îi accentua bărbăția sălbatică, în loc să i-o estompeze, își dădu ea seama.

Ea îi privea fiecare mișcare. O fascină încă o dată forța și fluiditatea trupului lui musculos, cînd își ridică brațele, le întinse, le aduse din nou în jos și se îndreptă apoi cu picioarele goale spre birou pentru a-și lua ceasul și portofelul. Megan rămase fără răsuflare, surîsul ei timid transformîndu-se într-o grimasă, înainte de a-și aminti să tragă din nou aer în pieptul arzător.

Josh se așeză pe marginea patului și începu să-și pună șosetele. Privi în direcția ei, un zîmbet copilăresc îmblînzindu-i trăsăturile aspre ale chipului.

– Mi-am devansat întoarcerea la St.Louis, așa că voi pleca mîine.

Ea îngheță, cuvintele lui săgetîndu-i mintea năucită. Zîmbetul îi dispăru și, retrăgîndu-se cu spatele, își fixă privirea pe chipul lui relaxat, în timp ce mîinile îi bîjbîiau după clanță.

Fiind pe punctul de a se sufoca, ea deschise larg ușa. Deodată, Megan și Josh auziră chicoteli pițigăiate și izbitura ușii din față, semn că numeroși preșcolari sosiseră.

– Josh, eu...

El îi zîmbi.

– Înțeleg. Obligațiile. Ne vedem diseară. Sînt o groază de lucruri pe care trebuie să ți le spun. Azi-noapte am adormit înainte de a apuca să le discutăm. Vin să te iau în jur de ora şase?

Ea încuviință din cap, uimită că el putea să fie atît de liniştit în timp ce inima ei zvîcnea în piept. Încercă să vorbească, cuvintele i se poticniră în gît, aşa că aprobă din nou din cap şi ieşi pe uşă.

Paşi micuți tropăiau pe scara de stejar, forțînd-o să elibereze repede clanța: Ea se întoarse şi, afişînd un alt zîmbet, dădu ochii cu hoardele care veniseră să o caute.

Megan epuizase toate surîsurile şi, ca urmare a obişnuitei dimineți de nebunie preşcolară şi a încercărilor surorilor ei, ieşite la o plimbare cu mama lor, de a obține informații despre Josh, hotărî ca imediat după prînz să pună capăt prefăcătoriei privind starea ei excelentă.

Megan îşi binecuvîntă în gînd mama cînd aceasta observă durerea din ochii fiicei ei. Eleanor Montgomery porunci imediat surorilor lui Me-

gan să înceteze şi după ce le văzu dincolo de pragul uşii se opri şi-i aminti blînd lui Megan:

– Dacă ai nevoie de sprijin, poţi să mă suni.

Gata să izbucnească în plîns, Megan încuviinţă simplu din cap.

– Josh este cauza, dragă?

– Da, zise ea înăbuşindu-se.

– Este clar că ţine la tine, Megan.

– Dar nu suficient, mama. Nu suficient.

– Ai vrea să petreci seara acasă, cu mine? După cină, tata are o întîlnire la *Bassmaster Club*, aşa că nu vom fi decît noi două.

Ea scutură din cap.

– Mulţumesc, dar trebuie să rezolv singură problema asta.

– Mereu ai făcut asta, nu? întrebă Eleanor blînd în timp ce o îmbrăţişă pe Megan. Cîteodată soluţia nu este singurătatea, dar nu am să te presez. Să ştii doar că sînt pe aproape dacă ai nevoie de mine.

Odată ce familia plecase şi copiii reveniseră, Megan se scuză şi se retrase în biblioteca de la etaj în căutarea intimităţii.

Sărise peste prînz, luînd în schimb o aspirină

împotriva îngrozitoarei dureri de cap, datorată, bănuia ea, spulberării, chiar sub ochii ei, a visului de a-şi găsi fericirea alături de bărbatul potrivit.

Se tolăni în scaunul ei preferat, îşi sprijini picioarele de o perniţă şi închizînd ochii îşi masă tîmplele. Aţipi aproape instantaneu, visînd la clipele intime pe care le petrecuse cu Josh.

După ce se reîmprospătă şi se schimbă într-o ţinută potrivită pentru întîlnirea cu consiliul orăşenesc, Megan ajunse în sala de şedinţe la timp pentru a prezenta planurile pentru construirea unui nou centru al comunităţii într-unul din cartierele sărace din Maryville. Bazată pe o donaţie oferită cu mulţi ani în urmă de Charles Stanton, dezvoltarea noului centru al comunităţii intra în preocupările lui Megan, deoarece ea se afla în postura executorului testamentar.

Consiliul, pe baza observaţiilor amănunţite ale lui Megan, votă şi aprobă construirea noului centru. Ea mulţumi membrilor consiliului orăşenesc pentru sprijinul unanim şi reveni la locul ei. Paşii îi deveniră nesiguri cînd îl zări pe Josh pe culoarul principal al sălii.

Ea se aşează pe scaun, simțind o neliniște cînd primarul anunță:

– Doamnelor şi domnilor, ultimul nostru vorbitor în această după-amiază va fi Joshua Wyatt, care ne-a cerut permisiunea de a se adresa acestei şedințe a consiliului orăşenesc.

Nervoasă, Megan trase un fir din fusta costumului ei în timp ce-l privea pe Josh ocupîndu-şi locul la tribună. Acum înțelese motivul pentru care sala în acea după-amiază era arhiplină şi dădu crezare zvonurilor din Maryville cum că prin țesătorie se realizase tot ce nu reuşiseră întemeietorii oraşului.

Îmbrăcat într-un costum gri, Josh radia încredere. Oftînd uşor, Megan luptă din răsputeri împotriva impulsului de a ieşi afară din sală. Rămase pe loc rugîndu-se, în timp ce studia trăsăturile izbitor de aspre ale lui Josh, să pară liniştită.

Privind la marea de fețe care îi surîdeau şi ascultînd aplauzele locuitorilor din Maryville, Josh se simțea şi mai sigur de deciziile pe care le luase zilele trecute. Ajungînd la o răscruce în viața sa, ştia că noul drum pe care îl alesese pentru viitor era decisiv, atît pentru fericirea per-

sonală, cît şi pentru schimbări profesionale.

Privi spre Megan, încruntîndu-se uşor cînd zări în treacăt panica din ochii ei. Deşi dorea să o asigure că ţotul era în regulă, nu dispunea de intimitate pentru a face acest lucru.

– Domnule Wyatt? îl îndemnă încurajator primarul.

– Mulţumesc, domnule primar.

Relaxat şi liniştit, Josh îşi sprijini mîinile de cele două margini ale tribunei şi se adresă publicului.

– Mai întîi de toate, aş vrea să-mi exprim către toată lumea sincerele mulţumiri pentru ospitalitatea de care m-am simţit înconjurat din clipa sosirii mele în Maryville. Mulţi dintre dumneavoastră şi-au răpit din timp pentru a discuta cu mine în particular şi pentru a-mi împărtăşi gîndurile despre Charles Stanton, ştiut fiind faptul, că eu nu am avut ocazia să-l întîlnesc înainte de a muri. Mă tem că atît el cît şi eu ne facem vinovaţi de această greşeală.

El făcu o pauză înainte de a mărturisi:

– Prima dată cînd mi-a fost anunţată moartea domnului Stanton m-am opus pînă şi ideii de a

veni aici. Nu mă interesa în nici un fel averea lui şi nici nu eram dispus să-mi răscolesc trecutul, despre care simţeam că era mai bine să rămînă îngropat şi uitat. Pentru a fi sincer pînă la capăt, puţin îmi păsa de dorinţele, motivele şi bogăţia unui om pe care în copilărie învăţasem să-l urăsc, dar eforturile perseverente şi răbdarea avocatului lui Charles Stanton şi ale executorului testamentar al acestuia m-au obligat să-mi înfrunt trecutul şi demonii care mă răneau de ani.

Audienţa murmura îngrozită, dar se linişti cînd Josh ridică mîna.

– Am venit aici fără tragere de inimă şi cu o povară pe umeri, spuse el. Deoarece mă simţeam ameninţat, eram furios, defensiv şi plin de resentimente, aşa că abia am putut să trec în revistă cel mai valoros aspect al moştenirii mele. O anumită persoană m-a ajutat în mod deosebit, amintindu-mi că trecutul este important, mai ales dacă ne aflăm în pericolul de a repeta greşelile celor dinaintea noastră.

Oprindu-se, el examină atent încăperea. Josh se simţea liniştit de compasiunea şi preocuparea pe care le zărise pe feţele locuitorilor. În schimb,

cînd o privi pe Megan, nu văzu decît indignare.

– Am petrecut multe zile luptîndu-mă atît cu trecutul cît şi cu prezentul. Repulsia faţă de faptul de a avea încredere în oameni este un obicei pe care l-am dobîndit în timpul copilăriei, lipsite de căldura şi afecţiunea care par atît de răspîndite printre oamenii pe care i-am întîlnit aici.

Josh continuă rîzînd:

– Încă încerc să mă acomodez cu felul dumneavoastră de a fi buni. Cea mai mare parte a vieţii mele m-am simţit... El ezita căutîndu-şi cuvintele cele mai potrivite....gol pe dinăuntru. Poate incomplet, într-o exprimare mai clară, dar acum nu mă mai simt deloc aşa. În ciuda succesului meu din domeniul turismului, viaţa mea personală aproape nu a existat. M-am însingurat, deoarece am evitat prieteniile apropiate. Citind prin hîrtiile lui personale şi discutînd cu mulţi dintre dumneavoastră, am descoperit că... bunicul meu era un om încăpăţînat şi mîndru. Din nefericire şi eu moştenesc aceste trăsături, dar încerc să le înfrînez. Zîmbi publicului, dezarmîndu-l şi încîntîndu-l cu sinceritatea şi umorul autocritic care îi străluceau în ochii albaştri.

– Foarte sincer, mă simt de parcă aş fi fost sedus de un întreg oraş. Nu mai intenţionez să-mi abandonez sau să refuz moştenirea, deşi, recunosc că am venit în Maryville cu acest gînd. Intenţionez să fac din acest oraş casa mea şi să continui angajamentele bunicului meu faţă de oamenii care muncesc şi trăiesc aici. Nu am să renunţ la *Cheney-Wyatt* şi am să supraveghez, prin intermediul personalului actual, diferitele afaceri fondate de familia Stanton. Făcînd aceasta, sînt sigur că voi deveni o parte din ceva mult mai important decît persoana mea.

Josh se simţi revigorat de onestitatea lui.

– În concluzie, vreau să ştiţi că am acceptat formal, cu ajutorul domnului Dunwoody, moştenirea Stanton şi că singura mea speranţă este ca pe viitor să dobîndesc respectul pe care i l-aţi acordat bunicului meu.

Asurzită de aplauzele care izbucniră în sala de şedinţe, Megan privi uluită cum oamenii se îndreptau spre Josh. Toţi vorbeau deodată. El primi mai multe încurajări şi strînse mai multe mîini decît un politician într-un turneu electoral.

Am reuşi, se gîndi ea năucită. Am reuşit să-mi

îndeplinesc promisiunea față de Charles, şi atunci, de ce aşa deodată, mă simt ca o băutură fină care s-a alterat?

Megan îşi apucă servieta, se ridică de pe scaun şi începu să-şi croiască drum prin mulțimea entuziasmată de simpatizanți. Privi înapoi spre Josh o singură dată. Uşurată că era prea preocupat ca să-i observe retragerea, ea părăsi repede sala de consiliu.

Am nevoie de timp, îşi zise Megan pe scurtul drum de întoarcere acasă. Timp pentru a depăşi şocul produs de hotărîrea lui Josh privind moştenirea lui şi timp pentru a face față prețului personal pe care avea să-l plătească pentru că îşi ținuse promisiunea față de Charles.

Strînse din dinți pentru a-şi înăbuşi urletul de animal rănit, dar nu reuşi să-şi oprească lacrimile. Stabilirea lui Josh în Maryville o va face să-şi amintească de prostia ei ori de cîte ori se vor întîlni, fapt care, îşi dădu ea seama, se va întîmpla destul de des. Chiar prea des. Probabil, zilnic, de vreme ce urmau să fie vecini.

Blestemînd încet nechibzuința cu care îi dăruise dragostea ei, intră în casă. După ce se asigură că

nu mai rămăsese nimeni în grădiniță, Megan încuie ușa și urcă în dormitorul. Își schimbă rochia și pantofii cu toc cu un capot și coborî în grădina din spatele casei.

Stătu acolo singură mai mult de o oră, privind soarele care luneca încet sub orizont. Megan se considera protejată de întuneric și de parfumul dulce și greu al trandafirilor, dar seninătatea mediului nu-i diminua durerea și sentimentele triste care o învăluiau.

Nemaisimțindu-se apărată de întuneric, luînd chibriturile de pe măsuța din apropiere, aprinse o lumînare care îi aminti imediat prima masă pe care o luase împreună cu Josh.

– Îl iubesc, dar el nu crede în dragoste, își șopti ea. Și, îi spusese dar ea, ca o proastă, ignorase avertismentul lui.

Megan oftă enervată de propria ei prostie. Aplecîndu-se în față, își ridică picioarele și-și lipi fruntea de genunchi, așteptînd ca durerea să-i treacă. Dar nu trecu. Și se îndoia că-i va trece vreodată.

Auzi pași înainte cu o clipă ca Josh să apară pe gazon. Ștergîndu-și obrajii, își îndreptă spatele și încercă să pară calmă și veselă. Sigură de

eşec, şterse din lista mentală cuvîntul „veselă".

– Ce se petrece, Megan? Casa ta este ferecată mai rău ca Fortul Knox.

– Nimic nu se petrece, insistă ea. Mă relaxam. Am avut o zi lungă.

Se aşează lîngă ea, pe bancă şi îi zîmbi.

– Frumoasă schimbare faţă de sala de consiliu. Ai dispărut şi mi-a trebuit mai mult de o oră ca să scap de acolo.

Megan nu spuse nimic. Ştia că dacă va scoate un singur cuvînt, va fi plin de reproşuri.

– Nu am să reuşesc niciodată să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut, Megan.

Hotărîtă să pară nonşalantă, ea ridică din umeri.

– Statul îţi plăteşte cheltuielile, aşa că nu ai să primeşti nici o chitanţă.

Speriat de replica ei usturătoare, el o studie.

– Nu asta am vrut să spun.

– Ce vrei să spui, Josh?

– Am vrut să spun că, deşi m-am supărat că am fost obligat să fac această călătorie pînă aici, m-ai stimulat atît de mult şi mi-ai provocat curiozitatea atît de tare, încît am sfîrşit prin a-mi pune o serie de întrebări dure, întrebări pe care le-am

evitat de mulţi ani. De asemenea, m-am confruntat cu adevăruri mai puţin plăcute despre mine.

– Ei bine, mă bucur că am putut să te ajut, mai ales că se pare că ai găsit toate răspunsurile, reuşi ea să răspundă scurt. Îi venea să plîngă şi lupta din răsputeri împotriva impulsului de a sări în picioare şi de a părăsi grădina. Se ridică totuşi încet şi remarcă:

– Cred că în curînd vom fi vecini.

– Sper să trăim împreună, spuse el, îngustîndu-şi privirea în timp ce ea se îndepărta cu paşi mici tot mai mult de el.

– Nu pot să fac asta. Am o reputaţie de care trebuie să ţin seama, Josh. Oamenii vin şi-mi încredinţează copiii lor. Conştientă de tonul strident din glas, ea se forţă să se calmeze. Ce-ar zice dacă eu aş deveni concubina ta? În definitiv, ăsta este un oraş mic.

– Concubina? repetă el încet.

Ea continuă să se retragă, hotărîtă să stea cît mai departe de el.

El se mişcă rapid şi fără zgomot, ca jefuitorul cu care ea îl comparase în primele momente ale întîlnirii lor.

– De ce te porți așa?

Ea încercă să se ferească din calea lui, dar el pur și simplu îi încătuşă strîns încheietura mîinii.

– Megan, fugi de mine. Spune-mi de ce! strigă el, furia și frustrarea ieşindu-i la suprafață. Nu ai auzit nimic din ceea ce am spus la întîlnirea consiliului orășenesc?

– Ba da, am auzit tot. Eşti un bărbat cu o dicție destul de bună, Josh.

El o apucă de umeri și o scutură.

– Ce te-a apucat? Răspunde-mi, pentru Dumnezeu!

Ea stătu liniştită, aşteptă ca el să se calmeze și cu cea mai dulce voce pe care o auzise vreodată îi spuse:

– Ia-ți mîinile de pe mine.

Şocat de purtarea ei, el se supuse pe loc. Ea părăsi vijelioasă gazonul, fugind prin întuneric. Împingînd uşa de la bucătărie și abia mai stăpînindu-şi lacrimile ea încercă să închidă uşa trîntind-o.

Josh năvăli înăuntru. Megan tresări puternic cînd uşa se izbi de perete de cel puțin şase ori. Deschise gura să vorbească, dar se simțea prea

tulburată ca să mai rostească ceva.

– Să nu spui nimic. Am să achit eu reparaţiile dacă se strică ceva.

– Lasă-mă-n pace, Josh. Te rog, lasă-mă în pace.

– Nici dacă pariem.

Lacrimile îi sugrumau cuvintele şi înăbuşindu-se zise:

– Nu mai pot face asta!

– Ce nu mai poţi face? întrebă el, îndreptîndu-se spre ea, în timp ce pieptul i se ridica şi i se cobora rapid.

– Nu mă mai pot preface.

Josh rămase neclintit ca o stîncă. Toată culoarea părea că i se scursese din obraji. Stăpînindu-şi emoţia, el zise:

– Nu ai nici un motiv să fugi de mine. Vorbeşte-mi şi încearcă să te faci înţeleasă de data asta. Ce anume vrei să spui prin prefăcătorie?

Ea îl privi, nedorind să-şi dezvăluie adevăratele profunzimi ale prostiei ei.

– Există toate motivele să fug. Am apucat să mă culc cu tine. Nu vreau să fiu folosită. Se opri încercînd să nu plîngă. Nu pot...nu pot... nu pot

să vorbesc despre asta, se înăbuşi ea.

El o apucă înainte ca ea să se întoarcă şi să iasă din bucătărie. Se simţea neajutorat în faţa emoţiilor care o răvăşeau, dar, în fine, le înţelese.

– Am fost un prost, şopti el răguşit. Un prost absolut.

– Eu sînt proasta, strigă ea. Tremurînd lîngă trupul lui puternic, ea plîngea atît de zguduitor încît, autoincriminîndu-se, el se blestema.

– Megan?

Ea îşi ridică într-un tîrziu capul.

– Am crezut că ştii.

– Ce să ştiu? întrebă ea, cu o voce frîntă.

– Că te iubesc. Că nimic, nici banii, nici prestigiul, nici puterea conferită de statutul de Stanton, nu înseamnă nimic, dacă tu nu faci parte din viaţa mea.

Bărbia ei tremură, apoi deveni fermă.

– Nu voi deveni concubina ta. Merit mai mult decît atît.

Josh îşi pierdu răbdarea. Fără nici un alt cuvînt o ridică în braţe, ieşi din casa ei, urmă poteca care unea cele două case şi intră, prin uşa late-

rală, în conacul Stanton. Urcă scările, traversă holul acoperit de covoare şi ajungînd în dormitor o răsturnă pe pat.

Furioasă de purtarea lui, cu o expresie violentă, se ridică în genunchi.

– Uită-te în jur, îi porunci el.

Fără prea mare tragere de inimă ea se uită, ochii mărindu-i-se văzînd evidentele semne ale domiciliului unui bărbat. Uşile deschise de la debara dezvăluiau unele din hainele pe care el le purtase de cînd sosise. Cheile de la casa Stanton erau puse pe birou. Pantofii lui de piele fuseseră aruncaţi chiar lîngă uşa de la baie. Pînă şi parfumul sofisticatei lui colonii plutea în aer.

– Te-ai mutat, zise ea inspirînd surprinsă.

El încuviinţă din cap, dar nu făcu nici o mişcare ca să se apropie de ea. Dimpotrivă, rămase în mijlocul camerei, evident stăpîn al noii lui case.

– Nu sînt în căutarea unei concubine. Vreau o soţie, eventual copii şi un cămin adevărat. Tu eşti în centrul întregului plan. Fără tine, restul planului nu merge. Fără dragostea ta, niciodată nu voi fi complet.

Ea se ridică în picioare în pat, clătinîndu-se în

timp ce mergea pe saltea.

– A fost o cerere în căsătorie? întrebă ea.

El aprobă din cap şi aşteptă ca ea să se apropie înainte de a răspunde:

– Da.

Ea se aruncă în braţele lui.

– Accept! strigă ea înainte de a-i acoperi faţa cu zeci de sărutări fierbinţi.

– Promiţi să mă iubeşti mereu? întrebă Josh, nemaiascunzîndu-şi vulnerabilitatea faţă de Megan.

Ea zîmbi blînd.

– Îţi promit şi deja ştii că eu îmi respect întotdeauna promisiunile.

Sfîrşit